

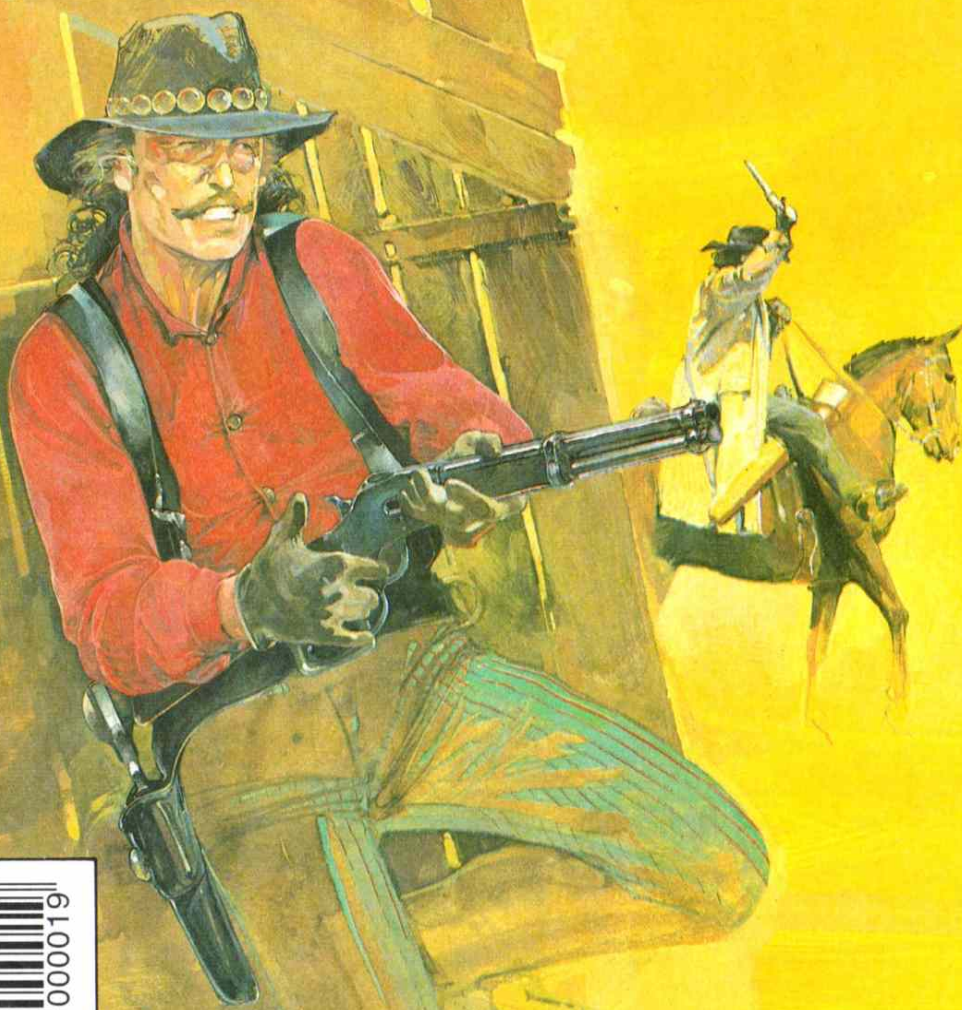
FRENK LARAMI

BROJ 225

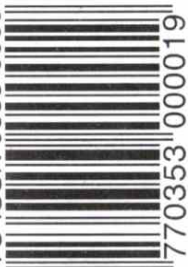
4100 DIN.

DOOL HOLIDAY

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

KRVAVI NOVAC

★ **DOK HOLIDEJ** ★

225

KOL ŠELTON

KRVAVI NOVAC

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDAY

Broj 225

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Cole Shelton
BLOOD MONEY

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIC
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Iren GALAMBOŠ
Marija BURANJI

Stampa: 25. IV 1989.

Tržište: 7. V 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Cole Shelton — BLOOD MONEY. Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS, Australija 9,5 AUD, Francuska 40 FRF, Švedska 42 SEK, SR Nemačka 13 DEM, Švajcarska 9,5 CHF, SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum“ Novi Sad sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDAY“.

Osloboden osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

Iz pustinje su došla tri konjani-ka pokrivena crvenom prašinom koja je prodirala kroz odela i mešala se sa znojem njihovih konja.

To putovanje oduzelo im je skoro četiri dana, ali sada, sa ogromnog izvijenog brdskog grebena koji se pružao iz velike pustinje Utah, mogli su da vide cilj njihovog puta, Zecer.

Ležao je tu, neposredno pred njima, mali dremljivi grad istrgnut ispod izdignutog planinskog grebena koji ga je štitió od vetrova i čestih peščanih oluja koje su brisale pustinjom. Naselje je bilo staro nekih stotinu i pedeset godina, a osnovale su ga 1723. godine dve porodice istraživača zlata, koje su preko pustinje došle u velikim kolima pokrivenim arnjevima. Posle kratkog vremena u dugačkom kanjonu južno od grada pronađeni su srebro i cink, i mnogi rudari nagrnuli su da iz bogatog nalazišta otrgnu svoj deo.

Posle desetak godina rudnici su iscrpeni i malo po malo rudari i kopači spakovali su se i otišli. Skoro trideset pet godina Zecer je bio praktično ašetinjski grad, sa brdima peska koja su se pomerale i zatrpavala nekad cvetajuće naselje.

Onda su došli stočari i od ne-taknute divljine počeli otkidati velike komade za svoja prostrana carstva. Pokazalo se da su kanjoni i visije južno od Zecera odlični pašnjaci i kada su ih ljudi preplavili stokom, grad je ponovo oživeo. Zgrade su nicalle tako reći preko noći, duž glavne ulice ponovo su

se pojavile trgovine, a izgrađena je i banka. Otvorena je čak i kockarnica, i uprkos protivljenju tek prispelog sveštenika, jato salunskih zabavljačica napunilo je salun „Bonanca”.

Zecer je ponovo procvetao i maca se grad nije mogao pohvaliti velikim brojem stanovnika, za industriju mesa je postao toliko značajan da se počelo govoriti da će do njega biti izgrađena pruga.

Bert Metlok je tada prvi put video Zecer, iako su ga njegov otac i Lukas Kejn već ranije posećivali.

— Izgleda tiho i mirno — primetio je Pit Metlok obuhvativši pogledom hladnih očiju naselje ispod sebe.

Pažnju njegovog sina privukla je bela zgrada od cigala, građevina na sredini glavne ulice.

— To je, Berte — rekao je Pit pokazavši prstom građevinu — Stočarska banka u Zeceru!

Banka je bila impozantno zdanje sa ravnim krovom i šest prozora koji su gledali na ulicu. Duž zapadnog zida zgrade pružala se sporedna ulica.

— Koje vreme bi moglo biti? — zapitao je Pit Metlok muklo.

— Tek je prošlo podne — odgovorio je Lukas Kejn pogledavši na veliki zlatni časovnik koji je visio na dugačkom lancu u džepu na prsima.

— To je razlog što je grad tako tih — objasnio im je Kit Metlok. — Svi su kod kuće na ručku.

Njegovi saputnici su ponovo osmotrili ulicu. Pit je bio u pravu,

samo šačica ljudi dremala je na zasenčenim trotoarima. Glavnom ulicom kretao se samo jedan konjanik, a i on se udaljavao ka izlazu iz grada.

— Zapamtite šta sam rekao — ponovio je Pit Metlok. — Ući ćemo u grad onom ulicom, lagano i mirno, tako da ne pobudimo nikakvu sumnju... Zaustavićemo se ispred banke i ponašaćemo se kao da je svako pošao na svoju stranu. Lukase, ti ćeš poći da razgledaš izloge... Bert će se uputiti preko ulice ka salunu... I obojica ćete čekati dok ja uđem u banku...

— Nije li to rizično? — zapitao je Kejn. — Ako se movamo okolo, mogao bi nas neko prepoznati.

— Prepusti meni razmišljanje i kombinovanje, Lukase — ljutnuo se Pit Metlok. — Naravno da ćemo privući pažnju ako direktno iz pustinje dojašemo i uputimo se pravo u banku. Sem toga, neće nimalo smetati ako neko vidi tebe ili Berta. Na ovoj teritoriji ti nisi učenjen, a što se tiče Berta, poternice sa njegovom slikom još se nigde nisu pojavile.

— Tvoja jeste — podsetio ga je Kejn.

— Da — složio se Pit Metlok. — A ovdašnji šerif... mislim da se zove Jets... sigurno ima bar jednu. Ali, nećemo ići nigde blizu njegove kancelarije, a pretpostavljam da će i on, kao i ostali u gradu, biti u svojoj sobi za ručkom.

— Ako su već svi u svojim kućama — ostao je uporan Lukas Kejn — zašto su onda potrebne sve te predostrožnosti?

— Preko puta banke je salon — presekao ga je Pit Metlok nestrpljivo. — U ovo doba dana u salunu će sigurno biti ljudi na ručku... i oni će kroz velike prozore salona videti sve šta se napolju događa.

Kejn je slegnuo ramenima. On je bio krupan debeljuškast čovek masne tamne kože i snažnog bikovskog vrata na koji se nastavljalo lice prepianulo od sunca. U voz zločina ukrcao se u Vajomingu već kad je imao osamnaest godina. U dvadesetoj potera ga je stigla, pa je zbog pljačke bio osuđen na sedam godina zatvora. Posle izdržavanja kazne, Kejn je izabrao da nastavi život s one strane zakona. Udružio se najpre sa jednom bandom kradljivaca stoke, a onda našao put do Utaha, gde se upoznao sa Pitom Metlokom i Larijem Somsom, koji je kasnije ubijen u sukobu sa čuvarima zakona.

— Hajdemo dalje — rekao je Pit Metlok.

Ostareli bandit pošao je napred vijugavim putem između gromada kvarcnih stena. Iznad njih dizale su se kao igle oštri vrhovi Stenovitih planina, poput džinova koji sa visine gledaju patuljke ispod sebe. U koloni po jedan prošli su kroz uzani prolaz, a kopita njihovih konja odzvanjale su na tvrdom kamenitom tlu.

Kada se put proširio, Metlok je zastao. Proseda kosa otkrivala je njegove godine i pokrivajući visoko čelo, presecala lice nabrano i jako pocrnelo od pustinjske žege. Ne previše krupan, Metlok je bio koščat i žilav i držao se uspravno u sedlu. Njegov sin Bert, sa tek navršenih dvadeset četiri godine, posedovao je iste crte lica kao čovek koji ga je doneo na svet, sa jednom značajnom razlikom: njegovo lice još nije bilo ogrubelo; u stvari, on je još uvek imao dečjačko lice.

— Put se spušta odmah pored one velike stene — objasnio je Pit Metlok svom sinu. — Skoro odmah iza toga već smo u Zeceru.

— Moraćemo da obidemo grad

ako želimo da uđemo onom ulicom — rekao je Kejn.

— Poći ćemo onim putem odmah pored prve kolibe — odlučio je Pit. — Taj put vodi pravo u centar grada.

Pit Metlok je tri puta pre toga bio u Zeceru, uvek u društvu bandita koji se zvao Dilard, i ovaj put, silazeći stazom koja je vijugala nizbrdo, setio se tog njihovog poslednjeg dolaska. Sa ivce grada ukrali su jedno krdo konja i nestali u pustinji drugim putem, pre nego što se potera uopšte sakupila. Peščana oluja izbrisala je njihove tragove i oni su pobjegli znajući da nikakva potera neće biti uspešna. Tri dana kasnije u Dilardovom logoru priredeno je veliko slavlje i tom prilikom Pit Metlok je otkrio vezu između svoje žene i Frenka Dilarda.

Obišli su veliku stenu i Zecer se ukazao pred njima. Pit je pošao putem ne obazirući se na polugole Utah Indijance, koji su piljili u njih iz koliba prilepljenih uz kamenu liticu. Grad je još uvek mirovao, ali je na ulicama sada bilo nešto više ljudi.

Sunce je nemilosrdno peklo, a na jugu iznad predela ispresecanog kanjonima lebdela je izmaglica jare. Iznad bandita dizao se zid od stena, brana prostranom moru peska u koje će se uskoro vratiti.

Pit je skrenuo u aleju.

Nenametljivo su ujahali u glavnu ulicu. Nekoliko pari radoznalih očiju previrilo je iznad zavesa i Pit Metlok je navukao šešir dublje na lice, da bi ga zaklonio senkom oboda.

Do ušiju im je doprla muzika klavira iz saluna na suprotnoj strani ulice, odmah na početku aleje. Kejn je jezikom ovlažio suve ispucale usne — prošlo je dosta vremena od kako je u nekom salunu is-

pio čašicu viskija. Ali, u Zeceru neće biti pijančenja. Stigli su do sredine ulice i sjahali pred dugačkim privezištem ispred stočarske banke.

Bert Metlok je labavo prebacio vodice preko privezišta i korakom dokoličara uputio se ka trotoaru ispred saluna „Bonanca”. Kao što je njegov otac pretpostavljao, gosti su ih posmatrali kroz prozore procenjujući došljake prekrivene debelim slojem crvene pustinjske prašine. Muzika klavira postajala je jača i prilazeći u senku nadstrešnice, Bert je razabrao ljude koji su sedeli za stolovima: kockare, kauboje i lepo odevene poslovne ljude. Nekoliko zabavljačica sedelo je među njima, žene neodređenih godina starosti, lica pokrivenih debelim slojem pudera i šminke, u tesnim haljinama koje su izazovno isticale njihove obline.

Jedna od njih, mala plavuša sa najvitkijim nogama koje je ikada video, stajala je naslonjena na šank i njene oči kao da su ga pozivale da uđe. Bert je silom odvojio pogled od nje. Lukas Kejn nalazio se dalje na ulici, dok je njegov otac u međuvremenu odveo svog konja do pojila na drugoj strani ulice. Malo po malo, radoznale oči u „Bonanci” okrenule su se od prozora i posle pet minuta svi su zaboravili trio došljaka.

Pit Metlok je ušao pravo u banku. Unutra je bilo sveže, ali zagušljivo. Blagajnik ga je osmotrio iza svog pulta, namestio naočare na nos i vratio se brojanju novca koji je jedan kauboj doneo. Vođa bandita uputio se ka hrastovom stolu i seo. Sa druge strane sedela je neka žena i ona mu se ljubazno nasmešila.

Blagajnik ga je po drugi put po-

gledao. On se nejasno prisećao tog lica i ponovo je namestio naočari. No, u tom trenutku vrata su se otvorila i Metlokovi ljudi su ušli unutra.

Pit Metlok je ustao. Nepopunjeni listić odleteo je na pod kada se mašio rukom za kožnu futrolu na svom bedru. Teški „kolt 45“ našao se u njegovoj ruci kao zvečarka spremna za ujed i u banci je zavladała grobna tišina.

— Ako niko ne napravi neku ludoriju, neće biti potrebe da se puca — izgovorio je Metlok pretnju glasno, da ga svi čuju.

Žena za stolom je drhtala i kao hipnotisana gledala u otvor cevi banditovog pištolja. Kejn je u četiri skoka stigao do nje i svojom ogromnom rukom zatvorio joj usta da bi sprečio krik, za koji je znao da će uslediti.

— Metlok... Pit Metlok! — izustio je blagajnik u jednom dahu. — Znao sam da mi je to lice poznato. Video sam ga na poternici ispred stanice šerifa Jetsa!

Metlok nije obratio pažnju na njegove reči. — Ti, kauboju, leži na pod... lice u zemlju! — kauboju koji je uplaćivao novac dvoumio se. Bert je priskočio i istrgao mu revolver iz futrole.

— Čuo si naredbu, čoveče!

Kauboju se prostro po podu.

Metlok je revolverom dao znak blagajniku.

— Kasa je iza tebe. Otvori je!

— Mister Metlok... molim vas... — zavapio je.

— Otvori! — grmnuo je bandit. — Brzo!

Blagajnik je klecajući nogama prišao kasi, okrenuo kombinaciju šifre i povukavši vrata, otvorio sef.

Metlok je pokretom ruke pokazao na plitke fioke pune svežnjeva nov-

čanica, poredane na policama u kasi.

— Daj to ovamo! — naredio je.

Blagajnik je jednu po jednu izneo fioke i stavio ih u nizu na tezgu. Na naredbu svog oca, Bert se provukao ispod tezge i tamo našao gomilu vrećica. Odmah je počeo da trpa novčanice u vrećice.

— Brže — resko je izustio Pit Metlok.

Krajičkom oka primetio je dva konjanika ispred banke. Četiri vrećice bile su pune novca kada je Pit dao naredjenje za polazak.

— Neka niko ne pokuša bilo šta ludo — zapretio je Pit Metlok glasno, idući natraške prema vratima.

Lukas Kejn je skinuo šaku sa ženinih usta. Ona je stajala bleđa kao kreč, paralisana strahom. Bert se pridružio svom ocu pored vrata, držeći revolver naperen na kauboja koji se pridigao na jednu ruku. Dva čoveka pred bankom razgovarala su nešto o poslu idući trotoarom ka ulazu.

— Evo ih, doći će ovamo — izustio je Bert promuklo.

— Pusti ih — promrmljao je njegov otac mirno.

Banditi sa uperenim revolverima želeli su samo tišinu, a blagajnik i klijenti banke nisu se usuđivali ni da se pomaknu.

Vrata su se otvorila i ljudi su ušli unutra.

Dočekao ih je naperen revolver Pita Metloka. — Da se niste makli — rekao je bandit tihim glasom. — Dignite ruke uvis!

Debeli biznismen u širokom sivom odelu ustuknuo je korak dalje od bandita sa revolverom, dok je njegov pratilac, onizak mršav čovek po imenu Čet Bejli, žurno digao ruke uvis sledeći Metlokovu komandu.

Kejn je otvorio vrata i zgrabio

dve vrećice s novcem od Berta Metloka.

— Ti si sledeći, Berte! — dobacio je stariji bandit. — Ja ću ove držati na oku dok vas dvojica pojašete konje.

No, Pit Metlok je za delić sekunde skrenuo pogled sa onih na koje je pazio. Učinio je to da bi stavio nogu pred vrata i zadržao ih otvorena da bi brže jurnuo napolje. Do tada ukočen kao hipnotisan blagajnik je odjednom smogao hrabrosti. Mašio se skraćene dvocevke skrivene ispod tezge i dižući je, zakačio vrhom cevi o metalnu ploču. Metlok je primetio taj pokret. Prasak njegovog „kolta“ prolomio je tišinu i svetla crvena mrlja obojila je blagajnikov obraz. Blagajnik se zateturio unazad i zgrčenom šakom pokrio krvavu rupu na licu, a Pit Metlok se u tri skoka našao na trotoaru.

Na grmljavištu Metlokovog revolvra, u Zeceru je odjednom živnulo. Radoznala lica pojavila su se na prozorima „Bonance“, a dva kauboja istrčala su na trotoar. Izgledalo je kao da su se odjednom sva vrata na glavnoj ulici otvorila.

Pit Metlok se okrenuo u sedlu i pripucao revolverom na lica poređana na prozorima „Bonance“.

Neko je povikao. — To je Metlok! Opljačkao je banku!

Istovremeno je u ruci nekog nevidljivog građanina planula puška i banditi su skrenuli konje u sporednu ulicu. Kauboj je istrčao iz banke i ispraznio revolver za njima, ali je Metloкова banda, prošavši predgrađe, već grabila putem ka brdskom grebenu.

Jedan visok čovek dotrčao je niz glavnu ulicu dovikujući svima da prekinu paljbu. Desetak ili više lju-

di prekinuli su pucnjavu kada je šerif Jets stigao do njih.

— Metloкова banda! — obavestio ga je jedan od dvojice poslovnih ljudi. — Opljačkali su banku i ubili Sema Bekera.

— Pobegli su sa četiri vrećice pune novca — rekla je drhtavim glasom žena koja je bila u banci.

— To je svirepo ubistvo, šerife — konstatovao je kauboj. — Svirepo ubistvo i...

— Samo gubimo vreme — prekinuo ga je naglo šerif. — Hoću da svaki čovek koji ume da jaše i puca bude za dva minuta ispred zgrade zatvora. Neka svi ponesu hrane, vode i puške.

Kada su građani potrčali po konje, oblak prašine iza bandita već se dizao na putu. Dovikujući naredbe, Tom Jets je, što je brže mogao, potrčao ka svojoj kancelariji. Kada je stigao tamo, već su ga čekala tri člana buduće potere. Šerif je dobacio svežanj ključeva svom pomoćniku.

— Brini se o svemu dok se ja ne vratim.

Ridž Mak Kri je izvadio cigaretu iz usta.

— Koliko dugo...?

— To ne bih znao — prasnuo je Jets nestrpljivo. — Imaju dve milje prednosti pred nama... Trebaće nam možda dan-dva dok ih uhvatimo. U međuvremenu, ti ćeš...

— Spremni smo, Tome — doviknuo je Sem Durs.

Sedam ljudi poređanih u luku sedelo je na konjima. I ostali su dolazili da im se pridruže. Tom Jets je okrenuo leđa svom zameniku.

— Nemam vremena za zvaničnu zakletvu — rekao je šerif odvezujući sa privezišta vođice svog konja. — Ali, možete smatrati da ste svi moji zamenici.

Vinuo se u sedlo snažan, preteći namršten, sa širokim šeširod koji mu je zaklanjao kao od granita isklesano lice. Jets je sedam godina bio poštovan i cenjen šerif grada Zecera. Sada je jahao na čelu potere sa šerifskom zvezdom koja se od sjajnog sunca presijavala na njegovim prsima. Okupljena gomila posmatrala je njihov odlazak; domaćice u dugim haljinama, kockari koji su smatrali da dugo jahanje prevazilazi njihove moći, zabavljačice u izazovnim kostimima, koje su članovima potere nagoveštavale kakva ih zadovoljstva čekaju kada se vrate. Još konjanika pridružilo se onima koji su već jahali ka izlazu iz grada.

Tom Jets poveo ih je vijugavim kamenjem oivičenim putem, a potera za njim u koloni po jedan. Stigli su do grebena i za trenutak tučili više ljudi zateglo je vodice. Ispod njih pružao se Zecer obavijen treptavom izmaglicom dnevne jare. Gomila posmatrača još uvek je stajala na kraju glavne ulice, da bi pogledom još jednom ispratila poteru.

Iza toga grebena na sever i zapad pružala se pustinja Utah. Bila je to ogromna nepregledna pustoš od koje zastaje dah, uvek pokretno šumeće more crvene prašine, žutog, od sunca spečenog peska, usamljenih kupastih kula sa vijugavim ivicama koje su se presijavale zlatnim i sivim bojama, pojaseva ohlađene lave i škriļjaca, i ponegdje retkih komada zemlje obraslih crvenkastim lišćem i cvetom kržljavog pustinskog rastinja. Ta pustoš pružala se sve dokle oko dopire kao prostran pojas ispunjen kontrastom boja neukroćene divljine. Ipak, ispod skrame te lepote pustara Utah bila je opasna neprijateljska oblast. Na celom tom prostoru nalazilo se samo nekoliko

izvora, hladovina se mogla naći samo ispod retkog polusasušenog drveća, a u toku dana u njoj je bilo vruće kao u užarenoj peći. Preko noći, pustara je pretila drugim opasnostima — bandama nomadskih poluidivljih Utah indijanaca, koje je logorska vatra usamljenog putnika lako mogla dovesti u iskušenje.

Negde u toj divljini bilo je Metloko vo logorište. Godinama se već znalo da se on skriva negde u toj pustinji. Posle svakog prepada njegov trag je vodio tamo, dosežući do samog srca tog ogromnog mora užarenog peska. Pa ipak, potere ga nikada nisu našle. Pokretna brda peska nošena pustinjским vetrovima ubrzo su pokrivala tragove bandita u bekstvu i dosledno tome, Pit Metlok je uvek ostajao slobodan.

No, danas nije bilo nikakvog vetra da nanese pesak na trag bandita. Nad pustinjom je vladala neprirodna tišina i mir. Ni dašak vetra nije pokretao užareni vazduh.

Jets je mamuzama požurivao svog konja, sledeći tragove koje su kopita banditskih konja napravila u pesku. Potera je jahala brzo i uskoro je stigla do prvog sledećeg grebena. Ispod njih pružao se bazen ravnog peska, koji se stepenasto dizao do tri drevna kupasta brda. Tanak oblak prašine dizao se između drugog i trećeg brda zamićući sve dublje u čeljusti pustinje.

Potera se ustremila niz padinu. Bila je to potera sastavljena od gnevni h ljudi rešenih da do kraja gone zločince. Ti ljudi se nisu bojali da će izgubiti novac uložen u banku, jer je Stočarska banka u Zeceru bila samo filijala širom rasprostranjene mreže banaka sa neograničenim rezervama, već ih je na tu nepomirljivost gonilo brutalno ubistvo Sema Bekera. Čulo se čak

prigušeno gundanje da bandite treba odmah povešati, ali je Džo Burk predočio da Jets kao policajac nikada neće biti učesnik linč grupe.

Trebalo im je desetak minuta da stignu do kupastih brda. Tu je trag skretao na severozapad, uzimajući pravac ka ogromnom pločastom platou sačinjenom od stena vulkanskog porekla, gde će praćenje tragova biti mnogo teže. Ne hajući za to, potera je nastavila zastavši na neko vreme dok su Jets i Burk našli trag na crnim stenama.

Popodne je odmicalo i nemilosrdno sunce je počelo svoj silazni put ka zapadnom horizontu pustare. Duge tamnoplave senke ponudile su olakšanje od dnevne žege.

Početni cilj potere bio je davno zaboravljen. Pogureni u sedlima, ljudi su se često mašali čuturica da utole žeđ. Prašina im se hvatala za odela i lepila se za lice i očne kapke. No, bandite nikako nisu mogli da stignu. Svaki put kad su se približavali vrhu nekog uzvišenja, u njima je rasla nada da će ugledati bandite. Ali, bandita nikako nije bilo. Uvek su nailazili samo na oblak prašine, koji se udaljavao dalje u pustinju.

Zalazak sunca umirio je divljinu umirućim narandžastim sjajem na zapadu. Dok su sitni kristali peska svetlucali pri tom sjaju, sumrak se spuštao da ih zagrlji.

Ulogorili su se u jednoj plitkoj dolji i članovi potere odmah su poлегали iscrpljeni od dnevnog jahanja. Poslednji crveni odsjaj sunca ubrzo je iščezao i spustila se noć tamna kao pokrov.

U samu zoru potera je ponovo nastavila put. Neki su već počeli da govore o povratku u Zecor, ali ih je Jets ubedio da nastave još jedan dan.

Bio je to dan koji je iz umornih

gonilaca iscrpeo poslednje ostatke oduševljenja. Sunce se diglo do zenita kao užarena lopta koja je sipala paklenu vrelinu na zemlju ispod sebe. Odmah posle podne naišli su na ruševine neke hrišćanske misije, između čijih razvaljenih zidova je vetar naneo naslage sitnog peska. Nekoliko godina ranije misionari su odatle pokušali da Utah indijance privole veri, ali su konačno od toga odustali. Gonioci su očekivali da će u ruševinama naći vode i dali suse u potragu, da bi ubrzo našli bunar pokriven daskama. Kada su spustili vedro u dubinu, začuli su samo tup udar o čvrsto tlo. Nastavili su ipak da prate trag pljačkaša sve do kasno popodne, kada su naišli na pojas vulkanskih i škrljastih stena koji se pružao dokle god je oko dopiralo.

— Do đavola! — prasnuo je stari Dos Midas kada su osmotrili predeo ispred njih. — Biće potrebni dani da se kroz ovo stenje nađe trag!

Žagor odobravanja prostrujao je poterom. Ljudi su bili umorni, nedostajao im je kućni komfor, miris kivanog jela i društvo onih koje su voleli. Neki od njih čak se nisu ni pozdravili sa svojim ženama, toliko je bila velika njihova žurba da se pridruže poteri.

— Dos je u pravu — rekao je Blejn Rendal — Predlažem da se vratimo u grad.

— Čujte, pa oni su tu, upravo ispred nas — usprotivio se Tom Jets.

— Ti nam to govoriš već puna dva dana — primetio je Midas kisel.

— Ja se slažem sa Dosom — pridružio mu se još jedan član potere, a ni drugi nisu više skrivali svoje odobravanje.

— Čujte, bliži se već zalazak sunca — primetio je Tom Jets. — Ako

se sada okrenemo i pođemo nazad, to nam neće ništa koristiti. Prenoci-mo ovde... možda ćete ujutro mi-sliti drukčije.

No, pokazalo se da je šerifova pretpostavka bila netačna. Zora je u logoru zatekla nezadovoljne, umor-ne ljude koji su gundali. Samo ne-koliko optimista još uvek je mislilo da je moguće stići Metlokovu grupu. a ti, bilo ih je samo četvorica, bili su voljni da nastave gonjenje. Os-tali, predvođeni Dosom Midasom, bi-li su odlučni u svom uverenju da su banditi daleko ispred njih i da će praćenje traga preko skamenje-ne lave biti toliko teško da je iz to-ga jedini razumni ishod povratak u Zeceer. Tom Jets se prepirao sa nji-ma dok su sedlali konje, ali bez re-zultata. Želja za domom bila je mnogo jača nego šerifova naređe-nja.

Midas ih je poveo iz logora, a če-tiri preostala člana potere pogledom su ispratili svoje drugove, koji su se vraćali jasno obeleženim tragom tu-ceta konja.

— Možda je trebalo da i mi pođe-mo sa njima — promrmljao je Te-lon paleći cigaretu.

Met Telon je bio kockar, jedini kockar u poteri.

— Tom je u pravu — pokušao je da ga razuveri Burk. — Metlok ne može biti daleko ispred nas... da-nas ćemo ga sigurno stići.

Četvrti član potere, Sem Durs, bio je nestrpljiv.

— Krenimo već jednom — rekao je kauboj penjući se u sedlo.

Bio je to onaj isti kauboj koga su banditi primorali da leži na podu u banci i pošto je doživio to poniže-nje. Durs je žarko želeo da dođe tren-tak kada će se sa Metlokovom -andom pogledati preko nišana pu-ške.

Uputili su se ka moru crnih vul-kanskih stena.

*

Pjuriti Ferel je posmatrala tanak oblačić prašine, koji se sa prevoja lagano približavao Zeceru. Njen otac, gradski bankar, uvaženi Dža-stin Ferel stajao je pored nje. Gra-dom se brzo pronela vest da su pre-ostala još četiri člana potere koji su odlučili da nastave gonjenje i pre-ko pojasa stena lave i škrljaca.

Glavni deo potere vratio se u Ze-cer tri dana ranije sa veću da je Jets odlučio da sa preostalim zame-nicima pređe pojas vulkanskih ste-na, i bankar i njegova kćerka sa ne-strpljenjem su očekivali da se osta-tak potere vrati. Džastin Ferel je, naravno, bio vrlo zainteresovan za ishod gonjenja. Njegova banka bila je opljačkana za dvadeset hiljana dolara i on se nadao hvatanju ban-dita, a samim tim i povraćaju nov-ca, ali Pjuriti je bila zabrinuta iz drugog razloga. Jedan od te preos-tale četvorice bio je njen verenik Džo Burk.

Prilazeći vratnicama bašte, Pjuriti je šakom zaklonila oči od sunca. Lju-di su se okupljali na ulicama, a če-tiri konjanika prilazila su sve bli-že.

Tom Jets jahao je na čelu, umor-no nagnut napred u sedlu, po celom telu pokriven debelim slojem prašine. Poznavši svog verenika, Pjuriti je izustila kratko prigušeno „oh“. Kao i ostali, i on je jahao pognut, oslonjen rukama na jabuku sedla kao da se jedva drži na konju koji je već dugo hramao. Debeo sloj cr-venc prašine pokrivao je Džooov obod šešira i odelo uvlačeći se u tkaninu i lepeći se za znojavo, prljavo telo.

Nebrijana brada senčila mu je lice, a oči su mu bile crvene i podnadle. Kada su stigli blizu bankareve kuće, devojka mu je pošla u susret.

Lagano, umornim pokretima, Džo je sjahao i ne mareći za prašinu na njegovom odelu i neobrijanu bradu, Pjuriti ga je obgrlila rukama oko vrata i pružila mu usne da primi njegov poljubac. Posle mnogo dana i noći provedenih u divljini, Džo Burk ju je samo prigrlio i ostao tako sklopljenih očiju, osećajući na svom telu pulsiranje toplote njenog mladog tela. Jets je samo kratko klimnuo glavom Džastinu Ferelu i nastavio ulicom sa ostalima.

Kada je progovorio, glas Džoa Burka zvučao je promuklo, suvo i kao da dolazi iz daljine.

— Mi smo ih... gonili i dalje preko pojasa vulkanske lave — izustio je hrapavim glasom. — Ali, dalje u jednoj ravnoj uvali, uvali u kojoj nije bilo ništa sem kamenja, tragovi su sasvim nestali.

— Bar ste pokušali. Džo — tešio ga je Ferel. — Bar ste pokušali.

— Biće i druge prilike, mister Ferel — obećao je Džo Burk. — Metlok će kad-tad napraviti neku grešku i potera će ga stići makar i u njegovom skrovištu.

Džastin Ferel je klimnuo glavom. Gledao je za gomilom koja se u ulici okupila oko Jetsa i druga dva konjanika.

— Vratću se kasnije — rekao im je Ferel.

Izašao je iz dvorišta i uputio se glavnom ulicom. Pjuriti je znala gde će otići: njen otac je već poslao centrali banke u Kripl Kriku, telegram, u kojem je izložio pojedinosti pljačke. Sad je morao da ih informiše da potera nije uspela da vrati ukradeni novac.

— Udi — rekla je Pjuriti nežno.

— Tu možeš da se očistiš i da se neko vreme odmoriš.

Pogled njenih toplih plavih očiju zaronio je u njegove, nagoveštavajući mu obećanje koje nije mogao da ne razume. Njegovi prsti stegli su joj čvršće mišicu kada ju je poveo ka kući.

II

Lupanje kuhinjskih vrata i zveka posuda na štednjaku probudili su Doka Holideja i on se promeškoltio na tvrdoj postelji, mnogo neudobnijoj od one u hotelskoj sobi u Kripl Kriku. Napolju je već bio dan, a tek izgrejalo sunce odslikavalo je svoj sjaj na visokim vrhovima Sierre.

Iako umoran od dugog dosadnog putovanja, zaspao je vrlo kasno i za nesreću, ni toga jutra nije se osećao mnogo odmornije. U stvari, znao je da taj umor potiče više od nezadovoljstva sobom nego od fizičkog napora na koji je bio navikao. Nezahtovnost što je dopustio da bude izigran i gurnut u avanturu za koju nije imao baš nikakvog interesa.

Morao je to da nasluti već po tome što ga je pratio toliki peh! Iz iskustva je znao da ima dana kad čoveku ništa ne polazi za rukom, ali takav peh jednostavno nije bio normalan. I sam početak nije uobičajen. Vlasnik kockarnice Morgan prosto ga je dogurao do ruleta i naterao ga da tu počne katastrofu.

— Mister Holideje — rekao je — smem da se kladim da će vas moja mašina pobediti. Ona nema nerve, kao ni vi, i nemilosrdna je bar isto koliko i vi.

— Znao da ne igram na ruletu, Morgane. Ja sam za nešto finije... za poker.

— Znam, znam, ali zar vas ne kopka da oprobate čistu sreću. Protiiv mašine ne vredi ni vaše iskustvo ni hladnokrvnost ni pamet nego... sreća! Dakle, šta kažete?

— Ništa nije namešteno? — zapitao je Dok.

— O, mister Holidej — skoro se ljutnuo vlasnik kockarnice i raširio ruke. — Šta vam pada na pamet! Zar mislite da bih rizikovao da upropastim svoj ugled? Ni govora.

Rezultat je bio poražavajući. Za nepunih pola sata izgubio je šest stotina dolara. Davolja kuglica je uvek preskakala broj na koji je igrao i kasnije se ispostavilo da to nije bilo slučajno. Posle pola sata dosadilo mu je i prešao je u salu gde se igrao poker. Ali ni tu nije imao sreće. Gubio je i gubio iako nije igrao ništa lošije nego obično. Morgan se zadovoljno smejučio i kada je Dok Holidej potpisao drugu priznanicu na hiljadu dolara duga, on nije mogao da izdrži da ne dobaci sa neskrivenim trijumfom.

— Kao što vidite, mister Holideje boginja Fortuna može da bude vrlo neverna.

Holidej ga je ledeno pogledao. — Da, naročito onda kad joj se pomaže, a ova gospoda su tome vrlo vični — dodao je pogledavši trojicu partnera za stolom.

Sva trojica kockarskih ajkula su se trgli. — Šta to znači? Da li nas optužujete da smo varali u igri?! — rekao je jedan od njih i preteći se pomerio na stolicu. Još dvojica salunskih redara koji su se našli u blizini prišli su bliže i stali iza Holideja.

Dok Holidej je znao šta znači optužba za varanje na kartama. Takva optužba smatrana je za veliku uvredu i pošto nije želeo da bude

uvučen u neravnopravan obračun, Holidej je odmahnuo glavom.

— Ne, daleko sam od pomisli da tako nešto tvrdim. Kao što mister Morgan reče, Fortuna je ponekad vrlo prevrtljiva, to je sve. Do vide-nja gospodo.

Holidej je spustio karte na sto i ustao. Bio je toliko naivan da dopusti da ga opelješe, ali nije hteo da dopusti da bude odnet na groblje. Ali i tu je pred njim iskrsnula prepreka kojoj se nije nadao.

— Trenutak samo, mister Holideje — umešao se sada vlasnik kockarnice. — Ovde vidim priznanice na dve hiljade dolara. To treba platiti.

— Znam — rekao je Dok mirno. — Gospoda će mi dati rok od tri dana da nabavim novac.

— Gospoda sa tim nemaju veze. Svi žetoni i priznanice menjaju se na kasi. Prema tome, vi ste moj dužnik, a ja tražim isplatu odmah!

Holidej je pogledao trojicu kockara i oni su klimnuli glavom. Doku nije promaklo da su držali ruke blizu revolvera.

— A šta ako to ne prihvatim? — progovorio je Holidej muklo.

— Znae šta se događa sa neurednim platišama. Možete dobiti šest meseci dužničkog zatvora.

Dužnički zatvor! Sramna zakonska ustanova iz osamnaestog veka postojala je još uvek u nekim zemljama pa i u nekim delovima Sjedinjenih Država. Onaj ko bi se jednom našao u dužničkom zatvoru gubio je zauvek pravo na poštovanje i mogao se smatrati otpisanim iz kategorije časnih ljudi. U planinama i prerijama Divljeg zapada u kojima se smucalo svakakav ološ i ljudski otpad to nije bilo od velikog značaja, ali Dok Holidej je držao do svog ugleda i nije želeo tu ligu na svom imenu.

— Ali mislim da do toga neće doći. Ima načina da se problem reši — rekao je Morgan i pošao ka jednom vratima zakrivenim zavesom. — Kako bi bilo da malo to me razgovaramo?

Holidej ga je bezizrazno pogledao i ušao ispred njega u uzak hodnik, a zatim u mali luksuzno namešten kabinet u kome je već sedeo predsednik banke Edwin Lasiter. Videvši Holideja on ga je ljubazno pozdravio i pokazao mu rukom na fotelju.

— Želite li nešto da popijete? Znam da Morgan ovde ima odličan brendi.

Holidej je ćutke klimnuo glavom.

— Vi ste verovatno iznenađeni što vas je Morgan pozvao ovamo?

Holidej je otpio gutljaj brendija.

— Ne previše.

— To sam i pretpostavljao. Svakako vas zanima da čujete zašto?

— Znam da dug nije glavni razlog. Trebalo je da mnogo ranije primetim da je sve ovo namešteno — rekao je Dok i izvadio cigaru. — Da čujem.

Lasiter je pročistio grlo i progovorio

— Verovatno ne znate da smo Morgan i ja akcionari banke u Krip! Kriku. To je banka sa nekoliko filijala od kojih je jedna opijačkana. Razbojnik Metlok je digao dvadeset hiljada dolara i pobegao.

Holidej je pripalio cigaru i odbio nekoliko dimova. — Čuo sam za pljačku u Zeceru. Ali kakve to ima veze sa mnom?

— Ima. Potera nije uspela da uhvati pljačkaše, pa smo došli na ideju da taj posao mnogo bolje može da završi jedan sposoban i hrabar čovek koji zna da čita tragove, da se snalazi u svakoj situa-

ciji i uz sve to ima još jedan veliki kvalitet: da je pošten.

— Tu ste u pravu. Onaj ko bi se dočepao tolikog novca lako bi mogao da padne u iskušenje. Čini mi se da ćete takvog čoveka teško naći.

— Varate se, već smo ga našli — rekao je Lasiter i upro prstom prema Holideju. — Vi ste kao bogom dani za taj posao.

Holidej je izvadio cigaru iz usta i oštro pogledao Lasitera. Posle nepune sekunde lice mu se razvuklo u namoćan osmeh.

— Hajdete, šta vam pada na pamet? Zar vam izgledam kao budala?

— Ni govora. Naprotiv, izgledate kao razuman čovek koji shvata da je avantura u Zeceru daleko bolje rešenje od dužničkog zatvora... Utoliko pre što bi vas u slučaju uspeha poduhvata čekala nagrada od pet hiljada dolara. Dakle, razmislite, pet hiljada dolara ili dužnički zatvor, šta vam se više dopada?

*

Visoki pustolov je ustao sa postelje i proteglio se. Naravno da je prihvatio Lasiterovu ponudu, jer drugog izlaza nije imao i sada se posle dva dana putovanja dilažanskom našao u dramskoj postaji na putu za Zecer. Nije više bio liut na sebe zbog svoje nesmotrenosti i u njemu je sve više bujala želja da do glave zaroni u novu pustolovinu. Pri tome, opasnost ga je privlačila više nego obećanih pet hiljada dolara nagrade.

Prišao je prozoru i nekoliko puta duboko udahnuo vazduh. Zatim se obrijao obukao čistu košulju i na kraju pripasao niklovani „Kolt-Lincoln“. Onda je izašao u veliku trpe-

zariju koja je istovremeno služila i kao kuhinja.

— Dobro jutro, senjor — pozdravila ga je mlada Meksikanka i sa neskrivenim interesovanjem odmerila ga pogledom od glave do pete. — Doručak će odmah biti gotov.

— Požuri devojko — obodrio ju je kočijaš Belet ulazeći. — Kola su spremna i čim doručujemo polazimo.

Doručak je protekao u tišini koju je remetilo samo zveckanje posuda i lupkanje potpetica užurbane Meksikanke koja je posluživala putnike i pri tome bacala izazovne poglede na Holideja. Tek kada su putnici ustali da pođu, Dok joj je, već razočaran, uzvratio kratkim osmehom.

Diližansa je napustila postaju i uputila se preko prostrane visoravni oivičine spletozima kanjona i jaruga. Vazduh je bio svež i prohladan, a tu i tamo iznad i pored njih letele su i cvrkutale belogrlaste. Na prostranoj ravnicu bez rastinja diližansa je izgledala kao usamljena crna tačka na ranom jutarnjem suncu.

Kotrljajući se ka ravnim terenima južno od Zecera, diližansa se spustila niz škriljcem pokrivenu padinu brega. Mada nikada nije bio u ovom kraju, Holidej je dosta dobro raznao prirodu terena koji je mnogo naličio terenima u Arizoni. To ga je podsetilo na Apače i njegovo prijateljstvo sa Kočizom od koga je mnogo naučio o životu i prirodi.

Sunce se počelo dizati penjući se uz azurnoplave stepenice, žareći otuda zracima put kojim se kretala diližansa. Snažna, odmorna zaprega vukla je čilo i kočijaš nije morao da je bodri pucanjem biča. Dva časa kasnije prošli su pored „Cirka JU“ velikog, prostranog ranča koji

se pružao sa obe strane dugog, borovima obraslog grebena.

— Koliko još ima do Zecera? — zapitao je jedan putnik kočijaša provukavši glavu kroz prozor.

— Još jedan čas vožnje — doviknuo je vozar.

Teren je ubrzo postao manje suv i neplodan. Ravnicu su presećali pojasevi bujnih pašnjaka i šuma pamukovog drveća. Plitka i široka замуćena reka tekla je kroz nekoliko rančeva omogućavajući navodnjavanje, a niz žalosnih vrba na obali upotpunjavao je kolorit tog pejzaža.

Ubrzo su rančevi potpuno osvojili prostor. Ovo je bio stočarski kraj, zemlja potpuno netaknuta od naseljenika koji su u talasima plavili Zapad i obrađivali otvorenu preriju.

Diližansa je izbila na vrh dugačkog brdskog prevoja sa kojeg se pružao pogled na Zecer. Dugačak prašnjav put vijugao je sa vrha niz padinu, da bi se ulio u jedan drugi, blizu predgrađa Zecera.

Grad je izgledao kao tiho usamljeno naselje koje se kupalo na toplom jutarnjem suncu, opruženo između niza brda.

Na stanici diližanse Holidej je ostavio svoj prtljag i zapitao za kuću bankara Ferela. Dremaljivi službenik mu je pokazao niz ulicu.

— Druga zgrada od crkve, mister.

Bankareva kuća bila je od drveća, skromno ali solidno građena i okružena ružama i drugim cvećem. Bela ograda od letava zatvarala je travnjak ka ulici, koji je očigledno patio od nedostatka vode.

Dok Holidej je zapazio lice neke devojke koja ga je posmatrala kada se zaustavio ispred vratnica. I druge radoznale oči gledale su ta-

kođe u njegovom pravcu kada se uputio ka verandi.

— Šta želite? — zapitala je Pjuriti Ferel, otvorivši malo vrata u odgovor na njegovo kucanje.

— Mister Ferel... bankar?

— Da, on živi ovde. Ja sam njegova kćerka.

— Dolazim od stočarske banke u Kripl Kriku — objasnio je Holidej.

— Onda ste vi sigurno mister Holidej — rekla je Pjuriti.

— Džonatan Holidej — predstavio se pustolov.

— Uđite unutra — pozvala ga je Pjuriti. — Otac će uskoro doći... on nikada ne kasni na ručak.

Otvorila je širom vrata i Holidej je za njom pošao u dnevnu sobu. Unutrašnjost kuće Džastina Ferela odražavala je njegov položaj u gradu; tepisi su pokrivali pod, skupe zavese visile su pored prozora, a nameštaj je bio fino izrezbaren i luksuzno presvučen.

— Očekivali smo vas — rekla mu je devojka. — Mister Lasiter je oću poslao telegram. Želite li neko piće?

— Mogao bih... Brendi ako imate.

Fratio je pogledom Pjuriti, koja je prišla staklenom ormariću, ponosno njene pokojne majke. Devojka je imala oko dvadeset godina, zaključio je Holidej i njegov kritički pogled zadržao se izvesno vreme na pravilnim crtama njenog blagog lica. Pjuriti je na sebi imala svetloplavu haljinu sa trouglastim izrezom oko vrata, koji je otkrivao mlečnu belinu njene kože. Haljina je bila od pamučnog platna i tesno je prijanjala uz vitke obline njenog tela. Pogled mu je kliznuo na njenu kosu, dugačku, crnu i talasastu, a kada je digla glavu, njen smeo pogled srco se sa njegovim.

— U stvari, tata je već ranije slušao o vama — usudila se da primeći sipajući brendi u kristalnu čašu. — Rekao je da ste proputovali ceo Divilji zapad.

— Da, bio sam tu i tamo.

Finim tankim prstima dodala mu je čašu

— Hvala, mlada gospođice.

Pjuriti je sela i zagledala se u gosta. Uхватила je sebe u razmišljanju da joj se sviđe taj visoki, naočiti stranac i nesvesno ga je počela upoređivati sa Džoom. Bilo je u Holideju nečega što ju je odmah privuklo, mada nije znala šta. Uzrok tome nije bila njegova lepota, iako je, zahvaljujući svojim pravilnim, mada nešto oštrijim, crtama lica, Holidej nesumnjivo bio lep čovek, već bi se pre moglo reći da ju je privuklo njegovo samouvereno, odlučno držanje, kao izraz neke nenaumljive muškosti koju je u izvesnoj meri ublažavala prirodnost i ležernost pokreta i mimike. Holidej je ostavljao utisak kompletnog, zrelog muškarca, mnogo zrelijeg od Džoa, a njegov odlučan, skoro zapovednički način govora, koji nije dopuštao protivljenje, izazivao je ne malu meru uvažavanja.

Pjuriti je nesvesno želela da što više produži ovaj kratak susret i osetila je ubod razočaranja kada je na verandi čula korake svog oca.

— To je tata — objavila je.

Ušavši, bankar se zagledao u nepoznatog gosta

— Ovo je mister Holidej, oče — objasnila mu je Pjuriti i dva čoveka su se rukovala.

— Ja se zovem Džastin Ferel — predstavio se direktor stočarske banke u Zeceru. — Vidim da se moja kći postarala za vas.

Na tu primedbu Pjuriti se osmehnula sa vrata

— Dakle, vas šalje Lasiter — konstatovao je Ferel.

— Da, Lasiter i upravni odbor centrale vaše banke — objasnio mu je Dok Holidej.

— I tako, oni su došli do uverenja da ćete vi, možda, obaviti ono što poteri nije pošlo za rukom.

Holidej je slegnuo ramenima i ispio svoj brendi.

— Nemojte me pogrešno shvatiti. mister Holideje — osmehnuo se Ferel. — Ne mislim da kažem kako sumnjam u vaše sposobnosti, ali ako tuce ljudi nije moglo da nađe trag tih bandita, ja ipak ne razumem kako bi jedan čovek to mogao.

— Mogu samo da pokušam — rekao je Holidej. — Razlog za takav pokušaj imam, i to jak — odgovorio je Dok i neprimetno se namrštio.

Dva čoveka su nastavila da časkaju uz čašicu pića.

— Lasiter nije znao ništa više od onog što je pisalo u telegramu — rekao je Dok Holidej, vadeći cigaru. — Mislim da bi bilo dobro da mi date još podataka.

Bankar se zavalio u stolicu. — Nema mnogo šta da se kaže — rekao je. — U vreme pljačke ja sam bio kod kuće, ali ispričano mi je šta se desilo. Metloкова banda upala je u banku posle podne, u vreme ručka, opljačkala novac, ubila blagajnika i pobegla.

— Jeste li sigurni da je to bio Metlok?

— Sasvim sigurno da je to bila Metloкова banda. Sem Durs bio je u to vreme u banci i čuo kada je blagajnik izgovorio ime Pita Metloka. Prepoznao ga je sa slika na poternicama. Banditi su odmahli iz grada i prešavši preko grebena, pobegli dalje u pustinju. Šerif Jats i potera gonili su ih, ali se posle dva dana veći deo potere vratio zbog toga što ljudi verovali da su

banditi suviše odmakli. U svakom slučaju, njihov trag vodio je preko nekih stena i bilo je teško pratiti ga.

— I tako su oni odustali?

— Da, svi sem četvorice... Jet-sa, Dursa, Telona i verenika moje kćeri.

Holidej je zapalio cigaru i Ferel je nastavio.

— Oni su se vratili tri dana kasnije... Džo nam je ispričao da je trag potpuno nestao u jednoj kamenitoj uvali.

— Verujem da ću naći tu uvalu — rekao je Dok. — U pustinjama sve su uvale prilično slične, ali držaću se traga i nadam se uspehu.

— Kad nameravate da pođete?

— Pa odmah, čim se snabdem onim što mi je potrebno.

— Zar nećete ostati na ručku? — umešala se Pjuriti sa vrata dnevne sobe. U njenom glasu zvučala je toplina, kao i u njenom osmehu.

— Farihvatam poziv sa zadovoljstvom.

Pjuriti je stavila stolnjak na sto i pri tome gledala Holideja. U jednom trenutku, zbog tog pogleda i misli koje su je obuzimale, osetila je lak ubod stida. Ona je bila verena za Džoa Burka, a sem toga i Džonatan Holidej mogao je biti oženjen! Bez obzira na sve, nešto ju je ka njemu privlačilo i ona tu ništa nije mogla.

Ručak se za Pjuriti Ferel završio previše brzo i pošto im je zahvalio na gostoprimstvu, Holidej je ustao da pođe. Pjuriti je pošla da ga isprati do ulaza.

— Želim vam sreću — rekla je kad su zastali na vratnicama.

— Sreća će mi biti potrebna... trag je star više od nedelju dana.

— I šta će biti ako ih stignete?

— Ono što sudbina bude odlučila, mis Ferel.

Ona se malo dvoumila pre nego što je postavila sledeće pitanje.

— Zar vas ne grize savest što će se za vas brinuti vaša porodica. Vaša žena...?

Holidej se osmehnuo. — Ko vam kaže da će se neko brinuti?

— Znači li to... da niste oženjeni? — promrmljala je Pjuriti, naslojeći da prikrije veselost u glasu.

— Ne... nisam venčan, slično kao i vi... mada mi je vaš otac rekao da ste već vereni.

Ona je žurno promenila temu razgovora. — Hoćete li svratiti ovamo pri povratku?

— Bilo da se dočepam tog novca, bilo da se ne dočepam, svratiću da bih još jednom uživao u vašem izvanrednom kuvanju, gospodice — rekao je Holidej.

— Biće mi vrlo drago, mister Holideje — promrmljala je podrhtavajući zbog onoga šta su te reči za nju značile.

Za trenutak Dok Holidej se netremice zagledao u njene oči i ona je izdržala njegov pogled. Zatim se udaljio, ostavljajući devojkicu pored vratnica. Uputio se niz skoro pustu glavnu ulicu i u prolazu pogledao banku. Zatim je zastao ispred šerifске stanice, tražeći među istaknutim poternicama ono što ga je interesovalo. U sredini je bila izložena poternica sa licem Pita Metloka. Pre toga Holidej nikada nije video tog čoveka, mada je čuo za njegove poduhvate. Nastojao je da dobro zapamti njegov izgled kako bi ga mogao prepoznati.

Šačica radoznalih posmatrača ispratila ga je pogledom kada je pola sata kasnije, opremljen za duže putovanje u pustinju, na snažnom konju pojahao putem ka grebenu. Na vrhu grebena Holidej je zastao i bacio pogled na grad ispod sebe.

Pogled mu se zadržao na bankarevoj kući ograđenoj belom ogradom od letava. Vitka osoba u plavoj haljini još uvek je stajala ispred kuće. Okrenuvši konja, Holidej je pošao sa prevoja ka otvorenim prašnjavim celjustima pustinje Utah.

Trag koji su ostavili konji članova potere bio je još vidljiv. Prašina je već bila zasula otiske kopita, ali je Holidejevo iskusno oko moglo bez teškoća da ih prati. Ukoliko negde nije bilo peščane oluje, znao je da će taj trag moći da prati bar do terena sa vulkanskim stenama.

Jašući kroz pustoš, razmišljao je o Pjuriti. Pravilne crte njenog lica nagoveštavale su smirenost i uzdržanost temperamenta, ali su njene sjajne tamnokestenaste oči svojim povremenim bleskom govorile drukčije. U toj devojci bilo je neslućene vatre, plamena koji se lako mogao raspaliti u pravi požar. Odmahnuo je glavom i otresao se golicavih razmišljanja. Morao se posvetiti nečemu mnogo ozbiljnijem.

Popodne se lagano vuklo sve dalje. Stigavši u zenit, sunce je počelo svoj dugačak ujednačen put ka udaljenim, kao zlatom dodirnutim vrhovima zapadnog horizonta. Do Holidejevih ušiju nije dopirao nikakav znak života u divljini. Ništa se nije kretalo, ništa micalo. Ogromna visoka kupasta kamena brda koja sa visine kao da su motrila na usamljenog konjanika, bila su nepomična i nema kao spomenici u mrtvoj pustinji.

Holidej je zastao u senci jedne stene i nadio malo vode iz čuturice u limeni tanjir, da bi sa tih nekoliko gutljaja utolio žeđ svog konja. Znao je dobro da je čovek bez konja u toj pustinji isto što i mrtvac i da je voda životinji čak potreb-
nija nego njemu.

Kasno popodnevno sunce počelo je da se spušta ka zapadu, žega je popustila i senke su postale duže. Trag potere bio je još uvek sasvim jasan mada je jednom ili dva puta tragač bio prinuđen da napravi mali polukrug na onim mestima gde se trag pružao i nestajao na pojavama vulkanskih stena, na kojima potkovana kopita nisu ostavljala nikakav trag.

Predveče, Holidej se zaustavio samo da bi na brzinu nešto pojeo i posle toga je nastavio da sledi trag sve dok mrak nije raširio svoj tamni veo preko divlje pustoši.

Sa dolaskom noći došla je i hladovina, a zatim hladnoća. U pustinjama je bilo uvek isto: preko dana su bile užareni kotao, ali čim bi se spustio sumrak i sunce zašlo za horizont ostavljajući na nebu samo tanke pipke ružičastih zraka svetlosti, olakšanje je dolazilo u obliku hladnog vazduha koji se spuštao na pesak.

Dok Holidej je skupio nešto suvaraka i zapalio vatru. Dok je sedeo, prisetio se svega što je o pustinjskim banditima čuo. Priče su naravno, bile oskudne, ali izgledalo je, ipak, da prostrana pustoš severno od Zecera pruža utočište dvema glavnim grupama bandita: Metlokovoj bandi i jednoj drugoj bandi, koju je predvodio Frenk Dilard. O ovom drugom Holidej je znao vrlo malo, sem činjenice da je njegova specijalnost krađa konja. U ovom momentu znao je mnogo više o aktivnostima Metlokove bande. Ona je vršila prepade na dilažanse duž puta kroz Jelouston, napadala i pljačkala usamljene ranč kuće, a ponekad i slabije čuvane banke. U stvari, svaki član Metlokove bande bio je ucenjen na hiljadu dolara. Dok Holidej nije računao na novac

od ucene, njemu je u stvari bilo dovoljno samo da vrati opljačkani bančin novac.

Pri drhtavoj svetlosti vatre koja je obasjavala njegovu usamljenu siluetu, pojeo je skromnu večeru. Jedan čas kasnije, posle popušene cigare, naslonio se glavom na sedlo i zaspuo.

*

Treće jutro zabeležilo se zorom, a prohladan vetar tiho je šumeo po pešćanom tlu. Holidej je već bio na konju i pomno je tražio sasvim izbrisane nagoveštaje tragova. Već dva i po dana pratio je tragove, najpre preko pešćane pustinje, a zatim kroz predeo stena od vulkanske lave, sve do ivice jednog gigantskog bazena.

Poterao je kasom konja napred pretražujući teren iskusnim okom izvidnika. Malena ogrebotina potkovice na steni, nedavno prevrnut kamen, prelomljena suva grana, sve su to bili znaci za kojima je tragao.

Napredovanje je išlo veoma sporo. Trag je bio star i ponekad je trebalo da jaše u krug više od jednog časa da bi našao njegovu skoro nevidljivu prekinutu nit.

Oko podne naišao je na široku pločastu ravan crne ohlađene lave, široku beživotnu ravan koja se pružala nekoliko milja. Ovde se trag nije video, nije bilo ničega što bi makar najmanje ličilo na otisak kopita i Holidej je zastao na ivici tog pojasa beznadežno zureći po golom prostranstvu.

Pogledao je zatim dalje iza ravni. Prastare neuništive granitne gromade nizale su se duž zamagljenog horizonta, dižući se iz pustoši peska i prašine. Holidej je odlučio da preseče preko tog pustog prostora, jer

je postajala neka mala šansa da se trag možda nađe na drugoj strani.

Presavši polovinu puta, Holidej je ugledao grupu konjanika koji su u kćionu po jedan prolazili pokraj jednog kupastog uzvišenja dve milje daleko. Instinktivno je zategao vodice i izvukao pušku iz futrole na sedlu. Bili su to Indijanci iz plemena Utah, poznati kao nomadi.

III

Sedeći kao statua na svom mršavom malom konju, Santana je posmatrao konjanika koji im se približavao preko platoa lave.

Deset godina ranije on ne bi tako očekivao dolazak jednog belog čoveka. On i njegovi ratnici razišli bi se da konjanika dočekaju iz zasede; ali sada su stvari bile drukčije. Nekada ponosan narod Utaha bio je ponižen, desetkovan u okršajima sa vojskom i bolestima belih ljudi, i razbijen u male grupice nomada. Utah indijanci postali su pustinske skitnice i lutajući od izvora do izvora, živeli su od retke divljači. Osam godina ranije Santana je bio poglavica, a sada je bio samo vođa ove male grupe, starac umoran od ratovanja i ubijanja.

Iza njega bile su njegove dve žene, a pored njih tuce ili nešto više njegovih saplemenika različitog uzrasta. Svi su bili mršavi, neuhranjeni, neuredni i prljavi. Dugačka crna kosa padala im je na bronzana ramena, a usjaktale tamne oči netremice su zurile u konjanika koji im je prilazio. Drugi lutajući Utah indijanci znali su da napadnu usamljene putnike, ali to nije bio slučaj sa Santaninom grupom. On je bio miroljubiv čovek.

Pa ipak, Indijanci su Doka Holi-

deja posmartali sa izvesnom dozom sumnje.

Holidej je zategao vodice na desetak metara od starog poglavice i obratio mu se na jeziku Utah indijanaca.

— Razumem tvoj jezik — rekao je Santana mahnuvši kraljevski rukom.

Pazeći da ruku drži što dalje od puške, koju je vratio u futrolu, Dok Holidej je prišao sasvim blizu Indijancu. Na licu poglavice Utah indijanaca još uvek je lebdeo trag oholosti svojstven njegovoj rasi, ali je na njemu bila takođe ispisana ravnodušnost i umor.

Santana je progovorio tihim glasom koristeći reči koje je pre mnogo godina naučio u samostanu katoličkih misionara.

— Bledoliki je daleko od svog grada.

Holidej je osmotrio indijance iza Santane, i zapazio njihova pocepana odela i glad u očima onih najmlađih.

— Tražim neke bele ljude — rekao mu je Dok. — Ti živiš u pustinji i sigurno si čuo za njih.

Santana nije ništa rekao.

— Jedan od njih zove se Metlok. On je lopov i to je razlog što ga gonim. Njegov trag se izgubio u pustinji. Znaš li gde je?

Na skoro neprobojnom kamenom izrazu Santaninog bronzanog lica, ukazalo se jedva приметно zadovoljstvo.

— Bledoliki je u pustinji Utah.

— Čuo si za njega, dakle — konstatovala je Dok Holidej kraćo.

Mašio se rukom u džep i izvadio novčanicu od deset dolara. Indijanci su se uskomešali. Pogled na novac belog čoveka domamio je u njihovoj mašti sliku trgovačke postaje

i što je bilo najvažnije od svega, sliku hrane i municije.

— Metlok — ponovio je Holidej kratko.

Santana se dvoumio. Ponos mu je zabranjivao da primi novac od belog čoveka, ali i on je mogao da vidi glad na licima dece. On je, naravno, znao za Metlokovu. Svaki nomad u pustinji čuo je o tom banditu i jednom je on čak prošao pored njihovog logora, ali se Santana ipak malo kolebao da li da govori. Godinu dana pre toga, tri Utah indijanca otkrila su nekolicini lovaca ucena boravište Dillardove bande. Desilo se da su lovci učenjenih pobijeni i da su banditi posle toga tragali za tom trojicom Indijanaca i pobili ih. Možda će i njih zadesiti ista sudbina ako ovom konjaniku izdaju skrovište Pita Metloka.

— Gde se on skriva? — Holidejeve reči presekla su tišinu kao nož.

Santanin pogled počivao je na novcu kao prikovan. U slučaju da se pojavi mogućnost odmazde, moraće svoju grupu da odvede mnogo milja dalje odavde. No, plač jednog deteta uticao je da se odluči. Pružio je smežuranu ruku i Holidej mu je dao novac.

Santana je pokazao prema zapadu.

— Pravo preko ovog bazena... — ispod onog crvenkastog prevoja.

Poglavica Utah indijanaca okrenuo je konja gurajući novčanicu u džep svoje izrojtane košulje. Dok Holidej je gledao za Indijancima, koji su se u tišini udaljili, sažaljevajući u dubini duše jedan ostatak nekada ponosnog naroda.

Pojahao je zatim prema zapadu između džinovskih monolita koji su izranjali iz pustinje kao neki skamenjeni stražari. Prošavši pored tih kamenih spomenika, ugledao je prevoj o kojem mu je Santana govorio.

Dizao se iz ravne pustoši, dugačak, nizak, kao ogrnut slojem crvenkaste prašine. Otvori pećina šarali su stepenasto nanizane terase grebena, a ispred jednog otvora videli su se obrisi kolibe.

Holidej se mašio puške i još jednom razmislio o nastaloj situaciji. Taj greben bio je sa svih strana okružen peščanom pustinjom, ravnom i bez zaklona od pogleda. Jedina nada da mu pride, bila je da obide u širokom luku oko njega i da se kolibi privuče sa druge strane.

*

Dugačka cev puške Bel Metlok pratila je konjanika dok je obilazio oko grebena. Pre više od pola sata primetila je oblačić prašine koji je dizao za sobom i sada se pitala kakvo lukavstvo taj konjanik ima na umu. U svakom slučaju, Bel Metlok nije nameravala da mu dopusti da joj zađe za leđa.

Duboke plave oči, inteligentne i užagrole od mržnje, posmatrale su visokog konjanika koji je sjahao sa druge strane prevoja. Sa svog uzdignutog mesta na ulazu u jednu pećinu pri vrhu, kći Pita Metloka videla ga je kada je počeo da se penje uz stenu. Činilo joj se da je prošla večnost pre nego što je stigao na puškomet i Bel je zaključila da se konjanik namerno kreće tako lagan, jer se zadnjoj strani kolibe šunjao sa krajnjom oprežnošću.

Još jednom je gnev uzavreo u njenim grudima. Nije ni najmanje sumnjala ko je poslao tog čoveka i nepomirljiva mržnja blesnula je na njenom licu. Sasvim tiho izašla je još malo izvan pećine. Uhoda se sada nalazio u nivou njenog položaja, na vrhu prevoja, nekih pedese-

tak metara daleko. Bel je nanišani-la, ali je nešto zadržalo njen kaži-prst.

Jednostavno nije mogla da ubije čoveka metkom u leđa, čak ni da je iz bande Frenka Dilara.

Devojka je u dva-tri koraka stig-la do vrha prevoja u istom trenutku kada je visok čovek čučnuo u zak-lon nedaleko od prazne kolibe. Pri-metila je da mu puška svetluca na suncu.

Drhtavim rukama digla je pušku i nanišani-la.

— Ni makac, mister! — glas joj je zvučao grubo i oštro.

Dok Holidej se nije ni makao. Krajičkom oka primetio je njenu senku iza sebe.

— A sada ustani... i ostavi tu pušku na stenu!

Holidej je poslušao i lagano okrenuo glavu da pogleda devojku. Ona mu je prišla na samo nekoliko me-tara i Dok je ugledao pred sobom devojku omalenog rasta, odevenu u bluzu i džins pantalone.

— Nikakve podvale, mister! — upozorila ga je. — Jedan pogrešan korak i prosviraću ti kuršum kroz glavu!

Ni njen ton ni njene reči nisu ot-krivale damu, ali je ispod maske mržnje na njenom licu Holidej ipak zapazio crte ljupke devojke, tek ras-cvetane u mladu ženu. Mogla je ima-ti devetnaest, najviše dvadeset go-dina, i gusta neuredna kestenjasta kosa presijavala se ridim prelivima iznad preplanulog lica. U takvim trenucima Holidej nije bio raspolo-žen da procenjuje lepotu, ali je na prvi pogled morao da zapazi obline njenog tela ispod zategnute tkanine odeće.

— Slušajte, gospodice...

— Zaveži! — izustila je.

Njen kažiprst je podrhtavao na okidaču. Izgledala je kao da priželj-kuje razlog da ga ustreli.

— Otkopčaj opasač sa revolve-rom... polako i pažljivo!

Holidej je otkopčao opasač i od-mah zatim pustio ga da klizne na tlo. Na njenu komandu digao je ru-ke uvis. Ona ga je s prezirom i ljutnjom odmerila od glave do pete, očigledno u nedoumici šta sada da preduzme.

— Dillard je, dakle, ponovo pos-lao jednog od svojih nitkova! — rekla je Bel Metlok. — Nije zado-voljan time što je ubio Pita i Bre-ta Metloka, već bi hteo i mene da vidi mrtvu! Nije mogao da se smi-ri dok makar i jedan od Metloko-vih...!

— Čekajte malo, gospodice... Ne razumem o čemu vi to govorite. Ja nisam jedan od Dillardovih ljudi i...

Njegovo poricanje još više ju je razbesnelo.

— Ti si običan lažov, čoveče! — uzviknula je vatreno. — Trebalo bi da ti iz ovih stopa prosviram me-tak kroz glavu!

— Hoćete li me samo saslušati?

— Da te saslušam? — ponovila je ona. — Da saslušam čoveka ko-ji se prišunjao iza moje kolibe sa zapetom puškom u rukama? Da ti kažem nešto, čoveče... zamalo što ti nije uspelo, ali mojom srećom video sam te sa vrha grebena, pe sam se sakrila i sačekala te...

— U redu — popustio je Holi-dej. — Tačno je da sam došao šu-njajući se, kao što vi kažete, ali to još uvek ne znači da sam Di-lardov čovek.

— Po mom mišljenju znači.

— Vi kažete da su oni ubili va-šeg oca i brata? — zapitao je Dok.

— To bi ti trebalo da znaš.

— Činjenica je da ne znam — odvratio je Dok žurno.

Ona je zažmirila očima. — Ne očekuješ valjda da ću poverovati u to?

Mahnuvši rukom, Bel mu je dala znak da pođe.

— Napred podi, mister!

Puška mu je bila uperena u prsa i Holidej je mogao jasno da vidi podrhtavanje kažiprsta na okidaču. Čak i ako nije nameravala da ga ubije, podrhtavanje njenih ruku moglo je prouzrokovati da puška opali mimo njene volje. Svakog sekunda mogao je izgubiti život.

— Mogu da vam dokažem da nisam Dilardov čovek — rekao je.

— Hajde dokaži to! — presekla ga je Bel podrugljivo.

Holidej je spustio jednu ruku i dok ga je devojkica pažljivo motrila, zavukao prste u džep svoje jakne. Kada ih je izvukao, u ruci mu se pojavio jedan papirni omot.

— Ovo pismo će vam reći da sam ja čovek koga je najmio Upravni odbor Stočarske banke.

Bacio je omot prema njoj i beli papir je poleteo kroz vazduh. Njen pogled je za trenutak pošao za letećim predmetom i u tom trenutku Holidej je stupio u akciju. Brzi-
~~nam~~ pantera skočio je ka devojkici i čeličnom rukom dograbio „vinčesterku”.

Oba tela su pala na zemlju. Devojkica se borila kao divlja mačka, pokušavala da ga noktima zagrebe po licu i bacakala se nogama dok su se kotrljali po zemlji. Holidej je uspeo da joj otme pušku i baci je ustranu, ali je bezuspešno pokušavao da u devojkici savlada bes. Ona je nastavila da se ctima i udara ga pesnicama po prsima i licu, ali Dok je bio suviše snažan

za nju i posle desetak sekundi devojkica je bila pritisnuta uz zemlju.

Holidej se na rukama izdigao iznad nje i njene oči su ga prkosno ošinule. Ostavši u tom položaju neko vreme, osetio je podrhtavanje njenog tela pod svojim, a kada je i devojkica postala svesna tog bliskog intimnog dodira, na njenom licu je zalebdeo treptaj straha.

— Samo me dirnite i ja ću...!

— Ne uznemiravajte se, devojkice... došao sam ovamo iz sasvim drugih razloga, a ne da vas napastvujem!

Ona je na to prestala da se bori i sada je mlitavo ležala ispod nje. Holidej je pružio ruku, dohvatio odbačenu pušku i ustao.

Devojkica je pogledala visokog pustolova koji je stajao uspravno iznad nje i njen pogled krenuo je zatim do crnog otvora cevi „vinčesterke”.

— Pismo je pored vaše ruke... uzmite ga i pročitajte — naredio je.

Prstima je napipala omot.

— Pročitajte ga! — ponovio je Holidej brišući maramicom ogrebotine na licu.

Bel je poslušala i uzela pismo. Posle duže tišine u kojoj se čulo samo šuškanje papira, promucala je. — Izgleda... da sam pogrešila, mister, ali vi ste se šunjali, privlačili ste se kolibi kao...

— Tada nisam znao da su oba Metioka mrtva — objasnio joj je Dok. — Privlačio sam se ovoj kolibi jer sam se nadao da ću bandite iznenaditi.

— Da biste ih lakše pobili s leđa! — rekla je Bel ogorčeno.

— Mogu vam reći da je mene interesovao samo opljačkani novac.

— Pa lepo, bićete razočarani kada ovo čujete — kazala je Bel Metlok. — Ni Bert, ni Pit Metlok ni opljačkani novac nisu tu!

Dok Holidej je zakoračio korak nazad.

— Ustanite — pri tome joj je pokretom puške dao znak da ustane.

Ona je lagano ustala na noge otresajući prašinu sa bluze i pantalona.

— Tako će vaše putovanje biti sasvim beskorisno, mister Holideje. — Prvi put oslovila ga je po imenu, koje je saznala iz pisma. — Možete se odmah vratiti vašim prijateljima bankarima i reći im da je Frenk Dilard u posedu njihovih dvadeset hiljada dolara, ili koliko već beše.

Rekavši to, sela je na malu okruglastu stenu, a odblesak sunca zasjaio je u njenoj kosi.

— Uostalom, kad je već tako, treba da znate istinu — rekla je snuždeno. — Ja sam Bel Metlok, kćerka Pita Metloka.

Ovoga puta Holidej joj je poklonio više od običnog površnog pogleda. Pošto je sada verovala da on nije Dilardov čovek, mržnja je nestala sa njenog lica i otkrila crte mnogo prijatnije za oko. Nos joj je bio mali, skoro prefinjen, a usne pune i senzualne. Imala je svetlosmeđe oči u kojima se sada umesto gneva reflektovala senka daleke tuge. Nije bila visoka rastom, ali je njeno telo bilo savršeno sazdanost. Čvrste, visoko dignute grudi napinjale su bluzu od pamučne tkanine, a vitke, skladno zaobljene butine i kukovi ispunjavali su do poslednjeg milimetra tesne pantalone od džinsa.

— Šta vi znate o novcu opljačkanom u Zeceru? — zapitao je Dok.

— Sve što mogu da vam kažem, to je da sam pre nekoliko dana bila u Blek Roku, gde sam lovila divljač. Na nesreću, moj konj za-

malo što nije stao na zmiju, uplašio se i zbacio me. Bio je mnogo uplašen i pobegao je preko pojasa vulkanskih stena i mada sam se trudila, nisam mogla da ga stignem. Možda bi trebalo da budem zahvalna nebu za to, jer mi je za povratak pešice bilo potrebno četiri sata, a baš to izgubljeno vreme spaslo mi je život. Dok sam ja bila u lovu, otac se vratio sa našim ljudima... no, mora biti da ih je Dilard čekao. On... on...

Glas joj je zastao u grlu i Holidej je zapazio da su joj se oči zamaglile suzama.

— Kada sam ja stigla kući tata, Bert i Lukas bili su obešeni. Visili su na tri stara pamukova drveta neposredno ispod ovog grebena...

Rekavši to, počela je da plače.

— Bilo je to strašno užasno! Sva trojica visili su i njihali su se, a tela su im bila još topla! Njihove konje nisam našla, mister Holideje, a ako su sa sobom imali opljačkani novac i to je takođe nestalo! Bio je to Dilard... Dilard i njegovi podlaci!

— Jeste li sigurni?

— A ko bi drugi mogao biti? — pitala je kroz plač. — Vi sigurno ne znate za mog oca i Frenka Dilarda, zar ne, mister Holideje?

— Ne bih mogao da kažem da znam.

— Onda...

— Mis Metlok — prekinuo ju je Dok — nema li možda u vašoj kolibi vode za piće? Putujem već skoro čitav dan bez kapi vode.

Holidej se sagnuo, uzeo svoj opasač sa revolverom i pušku, a ona je pošla ispred njega u kuću. Kuća je bila mala, grubo napravljena od brvana i blata i sastojala se od tri sobe. Grubo istesan nameštaj bio je u kuhinji u kojoj se nalazio i primitivno napravljen zemljani špo-

ret. Bel je otvorila jedan ormarić i izvadila otuda bocu brendija.

— Voda će biti sasvim dovoljna — rekao je Dok.

Bel je zaronila lončić u vedro sa vodom. Prijećala se događaja koji se pre sedam godina odigrao u Dilardovom logoru. Posle jednog uspelog poduhvata priredili su slavlje na kojem se piće obilno točilo. U takvim prilikama Bel je ostajala u kolibi u kojoj je živela sa svojom porodicom, dobro zaključana za slučaj da neki od pijanih bandita dođe da je potraži. Oko ponoći njen otac, još uvek dosta trezan, došao je i potražio njenu majku. I Bel je te večeri nije videla, pa je sa ocem pošla da je potraži u logoru. Do dana današnjeg sećala se vriskavog grlenog smeha koji su čuli prolazeći pored kolibe Frenka Dilarda, mračnog izraza koji je zasenčio lice njenog oca i njegove ruke grčevito stisnute oko drške revolvera.

Pit je prepoznao Karinin kikut i snažnim udarom noge odgurnuo je vrata. Njih dvoje ležali su u uglu čvrsto priljubljenih tela, usana spojenih u požudan pijani poljubac. Dilard je skočio na noge, a Pitova žena počela je doterivati rasčupanu kosu. Ono što se posle toga desilo, ostalo je u Belinom sećanju kao zamagljena uspomena. Planuo je revolver, ljudi su dotrčali, Dilard je bio ranjen i krvario je iz razmrskanog rana, a Karina je vriškala. Pit Metlok je nekako uspeo da umakne u mrak praćen svojom decom, koja su jahala pored njega.

Bio je to početak žestokog sukoba između Dilarda i Metloka, početak neobjavljenog rata koji se nastavio i pošto se Frenk zasitio Karine i odbacio je da bi umesto nje uzeo jednu mladu Indijanku. Između dve rivalske bande dolazilo je

do sukoba koji su odneli život nekolicine ljudi. Za Bel je bilo očigledno da je pre nekoliko dana Dilard iskoristio što je grupa njenog oca bila znatno smanjena. Igrom slučaja, ili možda po unapred smišljenom planu, Dilardovi ljudi videli su kada su se Pit Metlok i njegova grupa vraćali iz Zecera i uhvativši ih negde u zasedi, naterali ih da dožive strašnu smrt. Kao dodatak toj osveti, oni su sigurno sa sobom odneli i opljačkani bančin novac.

Tako je Bel ispričala Holideju o sukobu između Dilarda i njenog oca.

— Vi, znači, mislite da sada Frenk Dilard ima taj novac? — zaključio je Dok konačno.

— Novac nije ovde — promrm-ljala je ona. — Možete pretražiti kuću.

— To neće biti potrebno — kazao joj je Dok. — Sve što ste mi ispričali zvuči logično. Gde je Dilardovo skrovište?

Ona se kolebala.

— Mora biti da znate — nava-ljivao je Dok.

— Ne znam tačno — rekla je ona. — To jest, znam samo približno. Znae, mister Holideje, posle raskola sa mojim ocem Dilard je promenio mesto boravka.

— U redu — rekao je — i približna lokacija će biti dovoljna.

Bel ga je otvoreno pogledala u oči.

— Hoću da sa vama sklopim jedan sporazum, mister Holideje.

— Kakav sporazum?

Prišla je prozoru, malom grubo izrezanom otvoru u drvenom zidu. Pogled joj je izvesno vreme lutao po beskrajnoj, neprijateljski narogušenoj pustinji koja se pekla na vrelom suncu. Ta pustinja je bila njen dom, njena životna sredina,

ceo njen život, a ona ju je ipak mrzela. Koliko je želela da napusti tu sprženu pustoš, to more ničega koje je nudilo samo smrt! Koliko je prezirala što se nalazi daleko od civilizacije i što je prinuđena da živi sa grubim neotesanim ljudima kao što su Lukas Kejn i drugi koji su povremeno dolazili u njihovu bandu. Ako ništa drugo, u Dilardovom kampu ona je bar imala društvo devojke njenog uzrasta, a ovdje nije imala ništa sem usamijenosti.

Povremeno se događalo da njen otac i ostali opljačkaju neka poštanska kola i donesu joj kutiju sa haljinama, ali te divne haljine i šeširi samo su je podsećali na svet malih dućana i trgovina, gradova i ljudi koji su živeli i radili sa one strane granice pustinje Utah. Taj svet neprekidno ju je dozivao, čak do te mere da se ona povremeno prepirala sa svojim ocem moleći ga da joj dozvoli da ode odatle, ali Pit Metlok je bio nepokolebljiv. Njeno mesto bilo je sa porodicom, sa Bertom i ocem.

Sada je, međutim, ta porodica bila mrtva i jedini problem za nju predstavljalo je kako da se izvuče iz ove divljine. Konja nije imala jer joj je pobjegao, a Dilard je oterao ostale. Razmišljala je o tome da pođe pešice, ali devojka bez konja, uz to sama, predstavljala bi veliko iskušenje za nomade ili ljude Frenka Dilarda, koji su mogli naići na njen trag i poći za njom.

— Želim da odem odavde, iz ove od boga zaboravljene pustoši — rekla je Bel. — Ali za to mi je potreban konj.

Holidej ju je zamišljeno pogledao. — Ja imam samo jednog konja — rekao je.

— Mogli bismo da jašemo udvoje — predložila je Bel.

mogli bismo se smenjivati u sedlu. Da vam kažem nešto, mister Holideje... pokazaću vam mesto gde iogoruje Frenk Dilard, a zauzvrat vi ćete mi pomoći da odem iz pustinje.

— Taj predlog mi zvuči dosta pošteno — prevaleo je Dok preko usana.

— I mogli biste već jednom odložiti tu pušku — primetila je ona. — Potrebni ste mi i zbog toga sigurno neću da pobeegnem.

Dok Holidej se osmehnuo u sebi. Još uvek se dvoumio u pogledu kćerke Pita Metloka. Mada je ona, verovatno, iskreno želela da napusti pustinju, nije bilo uputno poklanjati joj suviše mnogo poverenja. Ona je odrasla u kući jednog notornog razbojnika, živela je sa ljudima sa one strane zakona i zbog svega toga bilo je moguće da će Bel razmišljati i raditi na isti način kao i njeni nekadašnji životni saputnici. Možda je čak u sebi kovala planove kako da mu uzme konja i umakne.

Pogledavši „vinčesterku” u njegovoj ruci, Bel je naslutila njegova razmišljanja.

— Još nešto — dodala je. — Ne morate se bojati da ću pobeći prvom prilikom kad čujete ieda. Ova pustinja nije pogodno mesto za samu ženu.

Holidej je izvesno vreme razmišljao o tome što je rekla i našavši da su njene reči logične, osmehnuo se krajem usana.

— Da možda vi malo ne rizikujete? — zapitao ju je Dok. — Pričajte da toliko dugo ostanete sami sa jednim nepoznatim čovekom.

— Mister Holideje — izjavila je ona sa prizvukom nečeg svečanog u glasu — samo dve vrste ljudi se plašim: Dilardovih hulja i Utah indijanaca koji se šunjašu oko i gor-

ske vatre, a vi niste ni jedno ni drugo.

Dok Holidej je odmahnuo glavom i slegnuo ramenima. — Dobro. Koliko je daleko Dilardov logor?

— Skoro dva dana jahanja odavde.

— Onda bi valjalo da što pre potemo.

Holidej je sačekao na vratima dok je Bel Metlok pripremila namirnice za put.

*

Tri duga presečena užeta visila su sa grana tri suva pamukova drveta.

— Tu sam ih našla — rekla je Bel promuklim glasom — a lešinari su kružili iznad njihovih glava.

Na Holidejev zahtev devojka je pristala da mu pokaže mesto vešanja. Tri pamukova drveta našla su se nekim čudom na tom suvom terenu bez rastinja, nedaleko od jedne kamene nastrešnice. Žarko sunce i nedostatak vlage izbeleli su njihove izuvijane čvornovate grane i sada su ta tri drveta stajala tu kao tri aveti, bezbojna i beživotna blizu smrti.

— Presekla sam konopce i spustila ih dole — šaputala je. — Tako sam ih zakopala...

Pokazala je rukom komad peščanog terena u blizini. Tri kamena označavala su grobove Metlokovе bande. Bel je sjahala i prišla najvećem kamenu. Dok ju je gledao dok je stajala pored tih grubih nadgrobnih spomenika, verovatno razmišljajući da je to poslednji put da tu stoji. Uskoro će napustiti ovu pustinju i ostaviti za sobom te surove uspomene.

— Znaite šta — rekao je pusto-

lov tiho. — To vešanje nekako mi se ne uklapa.

Bel Metlok naglo je okrenula glavu ka njemu. — Kako to mislite?

— Ako bi vaš otac želeo nekome da se osveti, da ga ubije, šta mislite kako bi on to učinio?

— Pa, verovatno bi ga ubio pištoljem ili puškom.

Holidej je izvadio cigaru ne skidajući pogled sa tri komada užeta koja su visila sa grana.

— Dilard je bandit kao i vaš otac što je bio... Došlo mi je na um da bi i njegovoj prirodi više odgovaralo da se osveti pucanjem iz revolvera ili puške.

— Nisam sasvim sigurna — odgovorila je devojka gorko. — Vešanje bi moglo ličiti na gada kao što je Dilard.

Ostavivši devojku da oda poslednju poštu i oprost se od grobova svoje porodice, Dok Holidej je sjahao i razgledao tragove oko drveća za vešanje, koji su još uvek bili dosta vidljivi. Pošao je za tim tragovima dalje od drveća. Skoro u neposrednoj blizini tragovi su nestali zasuti peskom i prašinom koje je vetar naneo. No ipak, Holidejevo uvežbano oko uspeo je da razabere sasvim slab trag... skoro sasvim zasut prašinom, nekoliko jedva vidljivih otisaka konjskih kopita u obližnjoj zaklonjenoj dolji i jednu slomljenu grančicu: sve je to ukazivalo na pravac koji vodi na jug.

Sa tim otkrićem vratio se devojci.

Holidej je ponovo pojahao konja, pružio ruku da pomogne Bel da se popne iza njega. Izvesno vreme trebalo je da jašu zajedno.

— Krenimo prema istoku — rekla je ona.

Pustolov se dvoumio. — Ali, trag vodi prema jugu.

Bel je izgledala zbunjeno. — Mo-

ze biti da su hteli da prođu kroz ravnicu... i mi bismo mogli ići tim putem, ali on je nešto duži... bar najmanje za jedan dan jahanja.

— Onda ćemo krenuti kraćim putem — rekao je Dok.

— Ne mogu da shvatim zašto bi Dilard pošao na jug? — rekla je Bel Metlok kada je Holidej poterao konja duž podnožja kamenog grebena. — Sem ukoliko nije nameravao da negde izvede još jedan napad pre nego što se vrati u skrovište.

— To nije mnogo verovatno — predočio joj je Dok. — Pogotovo ako je sa sobom već imao dvadeset hiljada dolara koje je uzeo od vašeg oca.

Bilo je kasno posle podne i sunce je klizilo ka jednoj skupini beličastih oblaka. Nepodnošljiva vrućina bila je nešto popustila i izdužene senke prošarale su pustinjsko tlo obezbeđujući kratku hladovinu onima koji su jahali pored visokih kupastih brda i usamljenih monolita.

Posle izvesnog vremena teren je postao neravan. Krupne stene različitih veličina i oblika dominirale su divljinom: tu i tamo beleo se neki sasušeni žbun očajnički priljubljen uz hladoviti kamen u borbi za život, a nekada džinovsko, sada mrtvo drvo gledalo je na konjanike, dok se dalje prema istoku pružac visok ravan plato peska.

Jahali su čuteći, Bel sa rukama obgrljenim oko njegovog pasa, toplo priljubljena uz njegova leđa. Od trenutka kada ga je ranije tog dana držala na nišanu puške, njen stav prema njemu doživio je potpun preobražaj. Možda zbog toga što joj je on bio karta za odlazak iz divljine, a možda i zbog toga što je mislila da mu može verovati. Itek taj čovek prodornih sivoplavih očiju iz nekog razloga dopadao se

Bel Metlok. Godinama je poznavala jedino ljude koji su živeli sa one strane zakona, bandite bez osećaja poštovanja za ženski rod. Mnogi od tih bandita rado bi iskoristili trenutak njene nemoći, kada joj je nešto ranije puška istrgnuta iz ruku, ali Dok Holidej to nije učinio. Možda je to bio razlog zbog koga je verovala da je on drukčiji čovek.

— Odmorićemo malo konja, a onda ćemo nastaviti sve do mraka.

Holidej je lako kliznuo iz sedla i pružio ruke da joj pomogne da siđe. Bel mu je dopustila da je prihvati i spusti je na zemlju, pri čemu je za trenutak njeno telo dođirnulo njegovo.

Pružio joj je čuturicu sa vodom koju je napunio u kolibi. Bel je otpila nekoliko gutljaja.

— Koliko dugo ste živeli u ovoj pustinji? — zapitao je Dok.

— Oko dvanaest godina, uključujući i vreme koje sam provela u Dilardovom logoru. Pre toga mi smo došli iz Dedvuda. Otac je tamo radio kao kovač sve dok se nije udružio sa Frenkom Dilardom; upoznao ga je preko jednog zajedničkog prijatelja.

Holidej je i sam otpio nekoliko gutljaja iz čuturice, svestan da ga ona pažljivo posmatra.

— Kuda nameravate da pođete kad se iščupamo iz ove divljine?

Ona se za trenutak zamislila — Pokušaću da negde dobijem neki posao... to jest, ako neko bude hteo da primi u službu kćerku jednog notornog bandita.

— Zašto bi bilo potrebno da to neko zna? — primetio je Dok Holidej. — Ne morate nikome reći. Nigde ne postoji poternica sa vašom slikom, a mogli biste lako i da promenite ime.

Ona je kratko klimnula glavom. Holidej je zakačio čuturicu sa vo-

dom za jabuku sedla i rekao devojci da se popne na konja. Ovaj put on je nastavio pešice, u želji da konju olakša teret.

Senke su se izdužile i potamnele. Slab vetar, hladan i šuman, počeo je da duva iznad pustinskog tla nanoseći na predeo tanak sloj crvenkaste prašine. Dan je počeo da bledi i mutan misteriozan sumrak nadvio se nad ceo kraj.

Holidej je za logorište izabrao jednu zatvorenu dolju oivičenu sa svih strana stepenastim mrkim stenama. Devojka je otvorila putnu torbu i dok je on raspoređivao konja, ona je pripremila večeru.

Holidej joj se pridružio pored jedne veće stene i spustio sedlo na pesak da bi Bel mogla da se nasloni. Noć se brzo približavala dok su oni delili skromnu večeru od usoljenog mesa i hleba.

IX

Omalen mršav čovek grubog lica izvukao je pušku iz futrole na sedlu.

— Tačno ispred nas — došapnuo je svom pratiocu. — Tamo u onoj uvali!

Džesi Permitter priterao je svog konja uz jednu omanju stenu i pridružio se svom sićušnom saputniku banditu.

— U pravu si — promumlao je Permitter. — Mislim da bi trebalo odmah da ih šćepamo!

— Ko bi to mogao da bude? — zapitao je malecki.

— To ćemo brzo saznati — odgovorio je Permitter.

Tiho su sjahali. Žrtve na koje su bacili oko nalazile su se nekih dve stotine metara dalje, sedeći kao dve nejasne siluete pri poslednjim uzrućim odsjajima dana. U stva-

ri, jedan čas ranije banditi su primetili dvoje konjanika koji su jahali golim, jasno izloženim brdskim grebenom i odlučili su da pođu za njima. Permitter je bio misljenja da su to sigurno kopači zlata koji su u toj pustoši zalutali i banditi su već preračunavali koliko bi nevca ti putnici mogli imati pri sebi. Pratili su ih kroz sumrak i odlučili da sačekaju mrak i onda ih napadnu.

Hobak je bio sredovečan žilav čovek, i pre nego što se pridružio Dilardovoj bandi bio je lovac učenjenih. On i Permitter bili su u poseti trgovačkoj postaji u San Vandiju i sada su se vraćali u njihov skroviti logor.

Razbojnici su počeli tiho da se privlače svom plenu, Hobak penjući se uz stenu da bi došao iznad putnika, a njegov drug prilazeći im sa druge strane. Mršavi bandit je došao do vrha i izvirivši pogledao osobe ispod sebe.

Dvoje putnika su večerali. Jedan od njih, visok, na izgled mlad čovek stajao je, dok je onaj drugi sedeći leđima oslonjen na sedlo. Hobak je pažljivije osmotrio manjeg od dvoje putnika i odjednom shvatio da taj putnik vitkog tela mora biti žena. Privukao se nečujno do ivice rupe, ne skidajući pogled sa duge kestenjaste kose i finih zaobljenih linija njenog tela. Ona je morala biti žena tog visokog čoveka, pomišljao je Hobak. U stvari, bandita se nije mnogo ticao odnos dvoje saputnika, ticalo ga se samo to što je pred sobom imao ženu, mladu i poželjnu, i to je bilo sve što je u ovom momentu za tog revolveraša bilo od nekog značaja. Bio je već dugo bez žene... suviše dugo. Njegove užagrene oči počivale su na njoj uživajući u njenom izgledu i obećanjima koje je taj izgled nudio, no istovremeno se u

njemu budilo neko osećanje da je tu devojkicu ranije negde već video. No, Permitterov grub promukao glas, koji se začuo sa druge strane logora, prekinuo ga je u tom razmišljanju.

— Samo jedan pokret, mister, i prosviraću ti kuršum kroz glavu!

Visoki čovek je ostao nepomičan kao statua, dok je devojkica prigušeno kriknula. Sa uperenom puškom Permitter se pojavio iz noći, a Hobak je suljnuo niz kosinu sa svog mesta na ivici rupe.

Bel je skočila na noge i priljubila se Holideju uz mišicu. Banditi su se uputili ka njima.

— Otkopčaj opasač sa revolverom! — naredio je Permitter.

Permitter je bio istih godina kao i Hobak, debelog, malo rošavog lica sa visokim čelom i dugačkim, čvorovitim, žilavim rukama.

Holidej je poslušao i posle kratkog kolebanja njegov opasač je pao na mekani pesak. Permitter je napravio polukrug i prišao da izbliza bolje zagleda devojkicu.

— Ako tražite novac — rekao je Dok Holidej — onda...

— U ovom momentu — progovorio je Permitter — mene daleko više interesuje tvoja prijateljica nego bilo kakav novac.

Bel je pobledela u licu kao kređa. I posle toliko godina ona je odmah prepoznala desnu ruku Frenka Dilarde, organizatora mnogobrojnih razbojničkih napada ove poznate zlikovačke bande. Izgledao je stariji nego pre, kosa mu je bila nešto malo ređa, ali lice mu je zadržalo iste one grube svirepe crte koje je gledala i pre sedam godina! A i Permitter se setio nje. Na njegovim debelim usnama zaigrao je najpre osmeh, a onda se njegovim licem razlio izraz prepoznavanja.

— Gle, gle! — prevaleo je laga-

no preko usana. — Izgleda da smo se dočepali krupnog plena, Hobak.

— Da... zaista izgleda lepo...

Holidej je zaklonio devojkicu svojim telom. Stojeći ispred nje, osećao je kako podrhtava naslonjena na njegova leđa.

— Zar je ne prepoznaješ Hobak?

— Pa znaš, učinila mi se nekako poznata.

— To je Metlova kći.

— Tako je! — uskliknuo je Hobak. — Bel Metlo!

Devojkica se zgrčila i Hobak je obišao nekoliko koraka oko njih da bi je bolje zagledao.

— U pravu si, Džesi — promrm-ljao je. — Ona je zaista pravi plen! Frenku će biti vrlo drago da je vidi...

Holidej je ćutke ispod oka odmeravao razbojнике i proklinjao sebe. Zbog glupe neopreznosti zapali su u skoro bezizlaznu situaciju, jer je po rečima dvojice razbojnika bilo jasno da im se ne piše dobro. Ali, ako bi nešto preduzeo izložio bi se sigurnoj smrti pošto su ga banditi držali na nišanu. Odlučio je stoga da pokuša da se pomogne lukavstvom.

— Zašto da se mučite da me vodite Dildardu? — planula je Bel. — Povešali ste moju porodicu...

— Stani, devojkice... — prekinuo ju je Dok tiho. Pokretom ruke sklonio ju je ustranu i stao pred bandite.

— Hajde da se nagodimo — ponudio je pustolov.

— Da čujemo — zamumlao je Hobak.

Dok Holidej je pokazao rukom bisage na zemlji.

— U ovim bisagama ima novca. Uzmite sve, ali ostavite devojkicu na miru.

Senka uživanja navukla se na neobrijano lice Džesija Permitera.

— Ne bih rekao da si u poziciji da sa nama sklapaš neke sporazume, čoveče. Ali pošto si već spomenuo taj novac, mi ćemo te radosiljati i njega!

Na Permitterov znak glavom, Hobak je zakoračio ka bisagama. Dok Holidej je napregao mišice glumeći istovremeno zabrinutost i strah.

— Nećete dirati devojk, je li?

Hobak se sagnuo i pohlepno pružio prste ka bisagama, a u istom momentu Holidej se bacio na njega.

Dugačka puška u Permitterovoj ruci je planula, ali je kuršum odleteo preko dvojice grčevito zahvaćenih protivnika. Holidej je očajnički udario bandita pesnicom u lice i oteo mu revolver iz ruke. Onda su se zakotrljali po pesku, svaki u želji da uluči pogodan momenat. Permitter je motrio vrebajući priliku da interveniše, ali se Bel stuštila da dohvati Holidejev pištolj i tako za trenutak privukla njegovu pažnju. Permitter ju je zgrabio i odgurnuo ustranu, a ona ga je u rvanju dograbila noktima po licu.

Holidej je pogodio Hobaka pesnicom u grudi i ovaj se zanec ustranu. Holidej je uperio revolver. Hobak se mašio rukom za drugu futrolu, ali je bio suviše spor. Njegov drugi revolver tek je bio izvučen iz futrole kada je pištolj u Holidejevoj ruci grmnuo. Na banditovom čelu zarvenelo se treće ok i on se u samrtnom grču pružio na krvlju poprskan pesak.

U dva koraka Holidej je priskočio i otrgao Permittera od devojke, koja se rvala sa napadačem. Upotreбивши pušku kao toljagu, bandit je pokušao da ga udari po glavi, ali je Holidej skočio ustranu i podigao revolver. U tri skoka Permitter je bio pored njega i njihova tela su se uz potmuo udar sudarila,

ali je u tom trenutku Holidej opalio. Krv je nestala iz Permitterovog lica, otvorio je usta kao čovek kome nedostaje dah i zateturao se unazad u bezglasnoj agoniji; kuršum mu je probio prsa i kad je pao, ostao je da leži kao zgrčena masa.

Dok Holidej je vrhom čizme gurnuo bandita. Krv mu se tankim mlazom slivala niz usne, koje su se bezglasno micale. Za kratko je širom otvorio oči, a onda izgubio svest.

Holidej se sagnuo da ga pregleda.

— Kuršum je prošao kroz rame, ali je jako pokidao tkivo na leđima — primetio je. — Sad je u nesvesti, ali će doći sebi kasnije.

— Ovaj drugi je mrtav — rekla je Bel.

Pustolov je okrenuo Permittera licem nebu.

— Rekoste da znate samo približan položaj skrovišta Frenka Dilar-da? — zapitao ju je.

— Tako je.

— Onda je ovaj susret srećan događaj — rekao je. — Ova hulja će nas odvesti tačno gde treba.

— Oni to nikada neće uraditi — promrmrljala je Bel. — Dilard bi ga ubio.

— To ćemo videti — procedio je Holidej ozbiljno. Pustolov se zatim okrenuo devojk.

— Mora biti da su im konji negde u blizini — rekao je. — Evo vam moj revolver i dobro motrite na ovog ranjenika dok ja odem da ih nađem i dovedem.

Holidej je pošao Hobakovim tragom do mesta gde su se nalazili konji dva bandita. Poveo je konje do logora, gde je Bel, još uvek grozničavo uzdrhtala, držala revolver uperen u Permittera. Pustolov je skinuo laso sa sedla i odvučavši Permittera do jedne stene, vezao mu ruke i noge. Uzevši zatim njegovu

ekovratnu maramu, podvezao mu je ranu koliko je mogao.

— Mister Holideje...

Devojka je stajala iza njega.

— Da... molim?

— Hvala vam... za ovo što ste učinili. Da su me odveli u Dilardov logor, on bi me bez sumnje ubio... baš kao, što je učinio sa mojim ocem i bratom.

Bel je stajala nagnuta nad Dokom dok je on završavao previjanje banditove rane. Lelujana vetrom, njena dugačka i mekana kosa dodirivala ga je po licu. Njena blizina, dodiri njene kose, prisnost njenog glasa, izazivali su u njemu tople trnce i Dok je upola okrenuo glavu ka devojci. Na njenom licu ogledala se zahvalnost, ali i nešto drugo, čak možda i jače od zahvalnosti. U njenim očima svetlucalo je iščekivanje, bojažljivo, nesigurno kao kad čovek korača po tankom ledu, ali za iskusnog muškarca dovoljno jasan predznak uzavrele, obuzdavane strasti. Osetio je plimu treperavog strujanja između sebe i te devojke i već su mu ruke pošle da je privuku k sebi kada je razbojnik zastenjao. Holidej se trgao.

— Dodajte mi četuricu sa vođem — zatražio je i devojka ga je nemo poslušala.

Realnost života odagnala je njihovu trenutnu opčinjenost i pola časa kasnije oboje su ležali svako na svom ležaju i svako sa svojim mislima.

U jednom trenutku Bel je pomislila kako je život čudan. Skero svaki čovek u bandi njenog oca bar jednom je pokušao da joj se na ovaj ili onaj način približi. Ona ih je sve odbijala, čak toliko da je jednom ošamarila Lukasa Kejna kada je bez njene dozvole narušio sigurnost njene lične sobe. Samo ore nekoliko časova Dok Holidej je

ušao u njen život. Bukvalno nekoliko minuta posle prvog susreta saznala je da je drukčiji od drugih ljudi. Par časova kasnije uhvatila je sebe u mislima da joj se dopada. Sada je bila spremna da mu dopusti sve ono što nikada nikome nije dopuštala. Da li ga je to ona volela ili je samo zahvalnost probudila njenu strast? U tom trenutku ona na to pitanje nije mogla da odgovori, ali je sigurno znala jedno. Izgubiti sada Doka Holideja, bilo bi isto kao izgubiti jedan deo života.

Bel je postepeno utonula u san, a Holidej se naslonio na sedlo i stao da osluškuje zvukove noći. Negde u tami začulo se umorno zvižanje kojota. Sasvim blizu njihovog logora nekoliko puta huknula je sova. Holidej je zapalio cigaru i u mislima sumirao događaje toga dana. Još uvek nije bio zadovoljan Belinim objašnjenjem o Dilardovom razlogu da poveša njenu porodicu. To mu se činilo neverovatnim. Nesumnjivo da su pustinjaški razbojnici bili čudni, divlji, nepredvidivi ljudi, ali na neki način nije mogao da poveže takve ljude sa vešanjem na kraju. No, Bel je bila odlučna u uverenju da je to delo Dilardovih ljudi. Pod pretpostavkom da je Dilard zaista dočekaio Metloka u zasedi i posle vešanja odmaglio sa novcem, zašto je krenuo na jug umesto na istok? Ovo poslednje pitanje zbunjivalo ga je više od svih drugih i Belina pretpostavka da su imali u planu još neki napad nikako mu nije izgledala uverljiva, pogotovo što je već imao dvadeset hiljada dolara opljačkanih iz Zecer banke.

Dopuštao je cigaru do kraja. Kada ranjeni bandit dođe sebi, ta pitanja će verovatno biti rešena njegovim odgovorima. Za sada je mo-

gao samo da nagada... i da razmišlja o jednoj drugoj slutnji, koja se počela uobličavati u njegovoj glavi.

V

Od oštrog bola u prsima Džesi Permitter zamalo da se nije ponovo onesvestio. Stisnuo je zube da bi ostao svestan i potegao konopac kojim je bio vezan za stenu. Magla pred očima mu se razišla i on je razabrao uspavanu Bel Metlok i visokog neznanca.

Nemo je opsovao Hobaka, koji je naseo triku i nepoznatom čoveku pružio priliku. Da nije bilo te cmaške, oni bi sada bili blizu Dillardovog logora, ali je, zbog greške prijatelja, sada on sam bio zarobljenik.

Permitter je zadržao pogled na pustolovu i u tom momentu na njega je pao Holidejev pogled.

Holidej je uzeo čuturicu s vodom i došavši do bandita, prineo je njegovim ispucanim usnama.

— Jesam li... jesam li teško pogođen? — prokrkljao je Permitter.

— Mislim da ćeš ostati živ — rekao je Dok.

— A Hobak?

— On je mrtav.

Premiterovo u bradu zaraslo lice nije pokazalo nikakvo osećanje. Njihovi glasovi probudili su uspavanu devojkicu, koja se promeškotala.

— Slušaj me dobro — nastavio je Holidej. — Odvešćeš me do skrovišta Frenka Dilara.

— Jeste li vi ludi? — zakrkljao je Permitter. — A zbog čega želite tamo da odete?

— Da povratim novac opljačkan iz banke u Zeceru.

Permitter ga je bezizrazno pogle-

dao. — Sada sasvim sigurno znam da ste ludi! — rekao je bandit i zgrčio lice od bola. — Godinama nisino bili u Zeceru...

— To je tačno! — prasnula je devojkica vatreno i ustala na noge. — Specijalitet vaše družine je vešanje drugih ljudi i pljačkanje onoga što su oni zaplenili! To je mnogo lakše nego stisnuti petlju, odjahati u neki grad i tamo opljačkati banku!

Permitter nije ništa rekao. Dok joj se gnev skupljao u grudima, Bel Metlok je uzela „vinčesterku“.

— Trebalo bi da te ubijem! — kriknula je pomamno.

— Bel! — umešao se Holidej.

— A zašto da ne? — usprotivila se ona. — On je, doduše, bespomoćan, ali u istom položaju su bili moj otac i moj brat kada su ih ova zver i njegovi drugovi prepali iz zasede i obesili!

— O čemu đna to, do đavola, priča? — obratio se Permitter Holideju.

— O linču koji se odigrao nedaleko od Metlokove kolibe — objasnio mu je pustolov.

Nastalo je dugo ćutanje. Treptaj straha preleteo je preko banditovog lica dok je zurio u uperenu pušku.

— O kakvom je linču reč? — zapitao je Permitter posle kratke pauze.

Proključalog besa, Bel je uperila pušku u njegove grudi. Holidej je ipak blagovremeno dohvatio cev i okrenuo je ustranu.

— Prestani da se praviš lud — rekao je pustolov grubo. — Dillardovi ljudi uhvatili su Metlokove i obesili ih za tri drveta. A sad, reci jeste li vas dvojica bili tamo kada se to desilo ili niste...

— Prošle noći — obratio se Permitter devojkici — kada ste pomenuli

nešto o tome da su vaši obešeni, ja nisam razumeo na šta ciljate... i još uvek ne razumem!

— Pit Metlok je obešen — rekao je sada Holidej kratko i jasno. — On i dva njegova čoveka dočekani su u zasedi i posle toga obešeni u blizini njihovog skrovišta.

— Kada... kada se to desilo? — zapitao je Permitter.

— Trebalo bi da to znaš! — rekla je Bel skrhanim glasom. — Bilo je to pre nedelju dana.

Cev njene puške opet se okrenula ka prsima ranjenog bandita.

— Dilard neće liti gorke suze zbog tog vešanja, naprotiv — osmelio se Permitter. — Ali, grešite ako mislite da je za to odgovorna naša družina...

— Ti si lažljivac — krikнула je Bel.

— Stanite, Bel! — rekao je Dok i ponovo okrenuo cev puške.

Shvatao je u potpunosti njen gnev i njenu želju da ubije čoveka za koga je verovala da je član bande koja je obesila njenog oca i njenog brata, ali u ovom trenutku Permitter mu je bio potreban živ. Samo taj bandit mogao mu je dati odgovor na pitanja koja je imao na umu.

— Pre nedelju dana bili smo južno od San Vande — objasnio je Permitter. — Tamo smo... izvršili prepad na poštanska kola koja su nosila platu za vojsku u tvrđavu Viler. Dilard i ostali odjahali su pravo nazad... i oni su mogli da stignu u skrovište tek juče. Hobak i ja zadržali smo se jedan dan u San Vandei. Prema tome, niko od nas nije mogao pre nedelju dana biti u Metlokovom logoru.

Bandit je podrhtavao očigledno uplašen Belinim besom i strahujući da bi ona mogla pritisnuti okidač

Njegov strah bio je nešto ublažen kada je Dok Holidej uzeo pušku iz devojčine ruke.

No, onda je pustolov učinio ono što bandit nikako nije očekivao. Zategnuvši obarač, uperio je cev puške Permitteru u prsa.

— Kao što devojka reče, ti si lažov! — razdrao se Holidej. — Dajem ti pet minuta da izmeniš tu glupu priču i kažeš mi pravu istinu!

Permitter je zakolutao očima od straha.

— Istina je... kunem se da je istina sve što sam rekao! Pre nedelju dana bili smo južno od San Vande. Evo, pogledajte u moje bisage. Tamo ćete naći deo vojničkih plata!

— Bel... proverite to — naredio je Holidej.

Devojka je potrčala ka gomili razbacanih bisaga koje je Holidej skenuo sa banditskih konja. Nasunuce je otvorila jednu i zavukavši ruku unutra, izvukla dve vrećice od nepremoćivog platna na kojima je sasvim jasno pisalo: TVRĐAVA VILER

— Otvorite jednu — rekao je Dok vrativši pogled na preplašenog bandita

— Unutra je neki novac — kazala je Bel — i neka cedulja na kojoj piše: „F četa tvrđava Viler... plate za jul.”

— Danas je prvi jul — progovorio je Holidej tiho, kao da govori za sebe. — Ako me sećanje dobro služi, vojničke plate po pravilu treba da stignu u komandu nekoliko dana ranije... Što bi moglo da znači da bi njegova priča o tome da su pre nedelju dana napali i opljačkali kola sa vojničkim platama mogla da bude istinita.

— Opljačkali smo pošiljku u kanjonu Bufalo — objasnio je Permitter.

ter preciznije. — Upravo ispod onog velikog crvenog kupastog brežuljka.

Dok Holidej nije poznavao taj kraj i nije znao je li banditova tvrdnja o velikom crvenkastom kupastom brežuljku zaista tačna ili ne, ali je imao utisak da je bandit govorio istinu. Bilo bi za njega suviše riskantno ako bi, ulazeći u detalje svoje priče, napravio neku grešku i time doveo u pitanje veru u istinitost ostatka njegove tvrdnje.

— Nećete mu valjda poverovati — šapnula je Bel sa nevericom.

— Njegova se priča uklapa — rekao je Dok.

— Pa šta, mene nije ubedio!

— Bel! Vi u stvari niste videli da su Dilardovi ljudi obesili vašu familiju...

— Nisam — priznala je ona.

— Pa vidite, ja sam siguran da oni nisu odgovorni za to. Sećate li se da nisam bio zadovoljan objašnjenjem da bi banditi mogli biti odgovorni za vešanje... Kuršum kao čin osвете bi više odgovarao. Sećate li se da ste se složili sa mnom da je čudno što tragovi vode na jug, a ne na istok, ka Dilardovom skrovištu? Moglo je izgledati logično da je Dilard odgovoran za vešanje, budući da je bio u svadi sa vašim ocem, ali ja nikada nisam bio sasvim zadovoljan tim objašnjenjem. Ovaj čovek je sada potvrdio moje sumnje. Postoji samo jedan način da je mogao da se dočepa juiske plate za četu u Fort Vileru... a to je da je pre nekoliko dana, recimo pre nedelju dana, bio na putu između San Vande i tvrđave Viler.

— Dobro, možda je i bio! Ali, to ne znači da ostatak bande nije bio na nekom drugom mestu...

Holidej je odmahnuo glavom. —

Uz pošiljku novca svakako je išla i vojna pratnja, bar pola tuceta konjanika. Za napad na takav odred bila je potrebna cela Dilardova banda.

— Onda... onda... — rekla je Bel skrhanim glasom. — Ko je mogao da obesi tatu i...

— I da se dočepa novca iz banke u Zeceru — dopunio ju je Holidej.

Dok Holidej je spustio pušku i zamišljeno se zagledao preko pustinje u beličasti sjaj koji se rađao na istoku.

— Nagadam nešto — rekao je lagano — nešto o čemu ne volim da razmišljam... U ovom momentu ne preostaje nam ništa drugo nego da se okrenemo i vratimo se najpre do vaše kolibe, a onda u Zecer...

— I da ne idemo u Dilardovo skrovište?

— Za to nema razloga — rekao je Holidej. — Dilard nije pobio vašu porodicu, niti je uzeo opljačkan bančin novac.

— A šta ćemo sa njim? — Bel je pokazala rukom na Permittera.

— Povešćemo ga sa sobom, pošto je on jedan od Dilardovih ljudi. Verovatno ga predstavnici zakona traže, možda je čak i učenjen.

Prvi ružičasti nagoveštaj jutra poskropio je udaljene planinske grebene pretvarajući sivilo zore u dan. Posle nekoliko minuta cela pustinja je blistala okupana mekom svetlošću tek izašlog sunca i razgrejana njegovom toplotom. Holidej je iskopao plitak grob za Hobaka i sa Bel koja je pojahala Hobakovog konja, grupa se uputila nazad ka Metlokovoj kolibi.

Permitter je jahao pogrbljen u sedlu. Iako mu je Holidej previo ranu, rame ga je bolelo od svakog pokreta njegovog konja. Iza njega jahao je Dok Holidej, spreman da interveniše na svaki banditov poku-

šaj da se dočepa slobode. No, ovo-me to nije padalo na pamet jer je znao da su mu šanse za bekstvo nikakve.

Jahali su uglavnom u tišini, pra-teći trag koji su na pesku ostavili prethodnog dana. Sunce se diglo vi-se na horizontu, žareći nemilosrdno sve dok se pesak nije tako reći usijao. Negde posle podne stigli su do tri pamukova drveta i Holidej je stavio u zadatak devojci da mot-ri na zarobljenika, dok je on po-kušavao da prati slab trag prema jugu, koji je dan pre toga otkrio. U toku poslednja dvadeset i četiri časa još jedan sloj prašine nanete vetrom učinio je trag još manje vidljivim, ali je pustolov ipak us-peo da ga prati iznalazeći ostrim okom sitnice koje nikome ne bi pa-le u oči. Davši znak ostalima da mu se pridruže, pojahao je prema ju-gu.

Celo posle podne Holidej je ko-ristio svu svoju veštinu da slabu nit prati kroz pustoš. Nekoliko pu-ta mu se događalo da izgubi trag i Bel i Permitter morali su da če-kaju dok on ne nađe nit nešto da-lje. Kada je sunce konačno zaro-nilo ispod zlatnog horizonta pusti-nje, trag se jednom zauvek izgubio. Ispred njih pružao se pojas vulkans-kih stena, tvrdih, bez ijednog otis-ka.

Ali, Holidej je bio sasvim zadovo-ljan. Sve vreme trag je vodio pre-ma jugu i ni jednom nije skrenuo.

A prema jugu, tačno u pravcu kojim se izgubljeni trag pružao, na-lazio se Zecer, grad iz koga je pošla potera.

Otpijajući s vremena na vreme gutljaj tople kafe, Džekob Ledler je

čitao uvodni članak „Zecer Heral-da“. Bio je to oštar članak uprav-ljen protiv gradskih vlasti, koje su dopustile da sa dolaskom mraka glavnom ulicom Zecera ovladaju pi-jani kauboji. Čitajući poslednje pog-lavlje krstaškog rata kojem je cilj bio veća sloboda građana Zecera, urednik „Heralda“ osetio je plimu ponosa u sebi. Gradske novine izla-zile su tek šest meseci, a već su igrale veoma važnu ulogu u životu građana Zecera. Posle štampanja građani su hitali da kupe po jedan primerak novina koje su prodavali Ledlerovi sinovi, a sam urednik lič-no je jedan primerak izdanja nosio u gradsku većnicu, gde su novine ostavljene u gradsku arhivu.

Njegovu ženu Mej nasula mu je još kafe u šolju i preko ramena po-gledala uvodnik koji je čitao. Mno-go mlađa od Džekoba, ona je bila krhka, ali lepa žena, koja je delila poglede svog muža isto kao i nje-gove ambicije.

— A gde je članak o Holideju, — zapitala je.

— Na drugoj strani — rekao je Džekob.

Okrenuo je jedan list novina i pročitao naslov. „Pustolov traga za pljačkašima banke.“

— Šteta što nisi mogao da ga in-tervjuišes pre nego što je otišao — primetila je Mej.

— Nisam znao za njega sve do-me Ferel nije video na službi na crkvi — objasnio je Ledler. — A to je bilo dan posle Holidejevog od-laska.

Mej Ledler je uzela novine i po-čela da čita članak.

— Naravno — nastavio je Dže-kob pošto je otpio gutljaj kafe — da je Holidej znao da sam ja u Zeceru, on bi najverovatnije svra-tio u redakciju pre nego što je oti-šao

Svejedno, nastavio je da razmišlja urednik, Ferel mu je ispričao glavne elemente priče. Zbog neuspjeha potere da pohvata pljačkaše, centrala Stočarske banke u Kriku angažovala je jednog iskusnog izvidnika da pokuša da povрати dvadeset hiljada dolara opljačkanih iz banke u Zeceru, a ime tog izvidnika bilo je Džonatan Holidej, pustolov poznat širom Dalekog zapada. Pošto je drska pljačka još uvek uzbudivala sve duhove u gradu, Džekob Ledler je izveštaju o naknadnom pokušaju tog usamljenog čoveka dao vidno mesto u svojim novinama.

— Dok Holidej! — rekla je Mej tiho za sebe. — Nismo ga videli već pune tri godine... otkako je poslednji put bio u Rotondu.

Oboje su utonuli u razmišljanje o visokom, energičnom i pomalo ćutljivom čoveku koji je imao običaj da ih posećuje dok su bili u Rotondu. Bez nekog naročitog povoda među njima se razvilo prijateljstvo. U to vreme Ledlerovi su se bavili zemljoradnjom, mada je Ledler bio školovan čovek, a Mej priželjkivala sudbinu sasvim drugačiju od one koju je nudila farma njenih roditelja. Na njihovu sreću, farmu su prodali samo nekoliko dana pre velikog prerijskog požara. Kada su sa novcem napustili dolinu, Holidej je bio daleko i otada sa njim nisu više imali nikakvog kontakta.

Mej je ustala i posvetila se čišćenju uredničke kancelarije, dok je njen muž ostao za pisaćim stolom razmatrajući gomilu prispelih računa. Njihovi sinovi pegavih lica, Džoš i Red, dolazili su s vremena na vreme da uzmu nov paket novina za prodaju, ali glavnu novost doneo im je njihov sused, berberin Linus Koping, koji je naglo grunuo na vrata i širom ih otvorio.

— Džekobe! — dozvao je iznenađenog urednika. — Uskoro ćeš biti u mogućnosti da završiš svoj članak o pljački banke! Evo ga, dolazi ka glavnoj ulici sa još dva konjanika.

— Hoćeš da kažeš...

— Holidej! — povikao je Linus Koping oduševljeno. — Jedan od mojih mušterija muvao se dosta po gradovima na Zapadu i tamo ga je upoznao. Prepoznao ga je po držanju. To je sigurno Dok Holidej...

Ledler je ustao od pisaćeg stola i prošavši pored Linusa, izašao na trotoar.

Bilo je već blizu četiri sata, ali je dnevna žega još uvek pritiskala Zecera. Ipak, ispod dugačkih nastrešnica na trotoarima bilo je nešto hladovine. I ispod tih nastrešnica stajali su građani okupljeni i zurili u tri konjanika koji su se približavali glavnom ulicom od ulaza u grad.

Prvi konjanik sedeo je nešto poguren u sedlu, prašnjav, krvavog ramena, glave klonule na jednu stranu. Veliki obod „stetson“ šešira skoro mu je zaklanjao lice, ali uprkos tome nekoliko posmatrača zapazilo je crte lica koje su mnogo ličile na sliku čoveka na poternici izloženoj ispred kancelarije šerifa Jetsa.

— Džesi Permitter! — povikao je neko iz gomile.

Ranjeni bandit nije ni okrenuo glavu. Duboke upale oči gledale su beznađežno prema zemlji. Bol ga je već davno prošao i rame mu je bilo utrnuo.

Za njim je jahala jedna devojka, čiji je pogled preletao po nizu trgovina i okupljenim ljudima. Prošlo je dvanaest dugih godina od kako je videla takav prizor i zbog toga je Bol Metlok, puštajući sebi na volju, gutala željnim očima haljine jarkih boja poredane u izložima. Niko nije poznavao devojkicu iz pustice, poternica sa njenom slikom

nikada nije bila odštampana, niti su je predstavnici zakona tražili zbog nekog krivičnog dela. Bel lično nikada nije uzela učešće u nekom napadu i jedini njen zločin bio je što je Pit Metlok njen otac.

Na kraju kolone jahao je Dok Holidej zavijen u prašnjav ogrtač, umoran, očnih kapaka crvenih od sitnih čestica peska i prašine. Jahao je umorno ali ležerno, sa rukom oslonjenom na kuk iznad drške revolvera.

Trio je stao kada je Ledler istrčao na sredinu ulice i potrčao prema njima. Na brojna pitanja okupljenih građana nisu davali nikakav odgovor.

Glas o dolasku Doka Holideja orzo se proćuo i građani Zecera želeli su da znaju sve u vezi sa opljačkanim novcem.

— Džone Holideje! — pozdravio ga je Ledler probijajući se kroz gomilu onih koji su se komešali oko konjanika.

— Gle, gle, neka me nosi vrag ako to nije Džekob Ledler. Učinilo mi se da je to neko nalik na tebe kada si potrčao ulicom...

— Zaista je zadovoljstvo što te vidim, Dok! — rekao je Ledler toplo i protresao ruku pustolovu. — Uzeo sam sebi slobodu da napišem jedan članak o tvom zadatku... i izgleda da ćeš imati šta da mi o tome kažeš.

— Nisam našao dvadeset hiljada dolara — rekao mu je Dok Holidej i u gomili je zavladała tišina. — A šta je to što kažeš u vezi sa štampanjem članka...

— Ja izdajem gradske novine — obavestio ga je Ledler ne skrivajući ponos na licu i u glasu.

— Onda mi je žao što nemam boljih vesti za tvoje sledeće izdanje — prevaleo je Holidej umorno preko usana. — Ali, na žalost, nisam

imao uspeha u pokušaju da nađem opljačkani novac.

U tom momentu jedan visok čovek naredio je ostrim glasom okupljenim građanima da mu naprave orolaz. Zrak sunca blesnuo je na srebrnoj zvezdi prikopčanoj na prsa kosulje Toma Jetsa.

— Vi ste verovatno Holidej — primetio je šerif kratko.

Holidej je klimnuo glavom. — Džonatan Holidej.

— O vama je izašao članak u ovdašnjim novinama, Holideje — izgovorio je Jets glasno. — Pisalo je da je jedan vrlo sposoban tragač i hrabar čovek pošao da uradi ono što poteri nije pošlo za rukom.

— Ni meni nije pošlo za rukom — priznao je Dok. — Ali, doveo sam nekoga ko će vas sigurno interesovati.

— Džesi Permitter — rekao je Jets pošto je osmotrio natmurenog uhapšenika. — Pretpostavljam da ćete tražiti nagradu koja je za njega raspisana.

— U ovom trenutku njemu je potreban lekar — rekao je Dok.

Jets je pogledao Bel. — A gde ste nju našli?

— U blizini mesta gde sam našao njenu porodicu. Svi su bili mrtvi, obešeni i sahranjeni...

— Prestanite da govorite u zagonetkama — prekinuo ga je šerif.

— Ona je kći Pita Metloka — otakrio mu je Dok Holidej. — Njen otac i njen brat, a uz to i još jedan član bande, koji je učestvovao u pljački banke, obešeni su, a njihov plen je odnet.

— Prokleti Utah indijanci — ubacio je neko.

— Trag koji se udaljavao od mesta gde se to odigralo ostavili su polkovani konji — rekao je pustolov. — Utah indijanci nisu obesili Metlobove.

Među posmatračima se začulo tiho mrmljanje.

— U prvom momentu pomislio sam da je to učinila banda Frenka Dilarda, ali pošto sam ispitao ovog lupeža, uverio sam se da to nije slučaj.

— Na šta to ciljate, Holideje? — zapitao je Jets.

Pustolov je naoko ravnodušno slegnuo ramenima. — Može biti da u pustinji ima i drugih bandi, za koje do sada niste čuli — primetio je on. — To je moguće.

— Ne mogu da se setim da sam čuo za bilo koju drugu — odgovorio je na to Jets. — Ali ako je tako, onda mora da ih ima... sigurno su to dezerteri, možda iz tvrđave Viler.

Šerif je uzeo vodice Permitterevog konja. — Merte... idi pošalji doktora u moju kancelariju — obratio se čoveku pored sebe. — A dotle, ja cu ovoga zatvoriti u ćeliju.

Klimnuvši glavom Doku Holideju, šerif je poveo banditovog konja od okupljene gomile. Pustolov se oslonio o jabuku sedla i obratio se uredniku „Heralda“.

— Treba negde da smestim Bel. Znaš li neki pristojan pansion?

— Pansion gospođe Teker je sasvim dobar. — Videćeš ga. Sasvim na kraju ulice.

Holidej je poterao konja i prešavši nekoliko metara, video da je šerif Jets zastao i da ga čeka.

— Samo još nešto, Holideje — rekao je šerif. — Šta ćemo sa devojkom?

— Kako to mislite šta ćemo?

— Ona je banditova kći!

— To ne znači da je isto što i njen otac — odvratio je Holidej nastojeći da odbrani devojkicu.

— Ja sam samo sedela kod kuće, šerife — rekla je Bel žurno. — Ni-

kada nisam išla u akcije sa mojim ocem.

— A gde ste se nalazili kada su vaš otac i brat obešeni? — zapitao je Jets.

— Bila sam u lovu.

Šerif je kratko vreme razmišljao o njenom odgovoru.

— I niste ništa čuli... ni videli?

— zapitao je gledajući je ispod oka.

— Tako je. Ništa.

Jets je nadlanicom obrisao usne.

— Pa dobro, izgleda da vi zaista niste krivi što ste Metloкова kći — progundao je — a pošto nemam nikakvu pritužbu niti izveštaj kojim bi protiv vas bila dignuta neka tužba...

— Jeli to sve, šerife? — zapitao je Holidej nestrpljivo.

— Da, to je sve.

Holidej je sa Bel pojahao niz ulicu. Dok je u prolazu gutala pogledom razne odevne predmete u izlozima trgovina, u njenim očima sijalo je divljenje koje je prelazilo u čuđenje. Ništa manje od pravog oduševljenja obuzelo ju je kada je na jednoj lutki ugledala svetloružičastu haljinu. Videvši to, Holidej je zaustavio konja.

— Sviđa vam se?

— Divna je! — uzviknula je ona.

Holidej je sjahao i otresao pustinjnsku prašinu sa odela i šešira.

— Videćemo da li vam odgovara — rekao je.

— Zar mislite...

— Hajdete ovamo pre nego što se predomislim.

Devojci iz divljine nije trebalo dva puta reći. U tri skoka ona se našla pored njega i nesvesna osmeha na licima posmatrača koji su se već razilazili, Bel ga je uhvatila čvrsto za mišicu i ušla u trgovinu.

Misis Violet Vederbi namestila je naočari kada su dve osobe ušle u njenu malu modnu trgovinu.

— Dobar dan — dočekala ih je ugladenim pozdravom.

— Dobar dan, gospodo. Imate li negde neku odaju gde bi moja mlada prijateljica mogla da proba onu ružičastu haljinu?

— Naravno, naravno — misis Vederbi se užurbala i izašla iza tezge. — Ta haljina kao da je šivena za mladu damu, to vam tvrdim!

— Ovde pozadi — pokazala je vlasnica trgovine rukom skidajući istovremeno haljinu sa lutke.

Dok je devojka probala haljinu u zadnjoj odaji, Holidej je kroz prozor posmatrao ulicu. Neki čovek odeven u crno građansko odelo razgovarao je sa Jetsom na trotoaru ispred zgrade zatvora. Šerif je žurno izašao iz odeljka sa ćelijama i ostavio malog lekara sa svojim pomoćnikom. Čovek u crnom odelu prešao je preko ulice i pojahao konja vezanog na privežištu ispred „Bonance”. Posle nekoliko minuta Jets mu se pridružio i obojica su se uputila iz grada putem ka jugu.

— I kako vam se dopada, mister...

Holidej se okrenuo i ugledao sliku i priliku ljupkosti i lepote. Bez bluze i pantalona, obučena u ovu divnu haljinu, Bel Metlok je izgubila i poslednju sličnost sa dečakom i blisnula devčaćkom lepotom od koje je Doku zastao dah. Vešto skrojen, u osnovi skroman model haljine bio je dovoljno dekoltovan da otkrije kao mleko belu i nežnu kožu ispred njenog vrata, a meka tkanina pratila je svaku oblinu njenog mladog tela.

— Zaista je lepa — osmehnuo se Dok. — Tu samo nedostaje nekoliko stvarčica

— I kako to mislite? — začudila se Violet Vederbi.

— Jedne lepe cipele sa visokim potpeticama, koje nose dame... i jedan od ovih šešira.

— Mister Holidej... jeste li sigurni... — zaustila je Bel.

— Siguran sam.

Pet minuta kasnije Holidej je platio misis Vederbi pet dolara i pošao prema vratima sa Bel, blistavoj u njenoj novoj odori.

— Mister Holidej... nije trebalo da... — promrmljala je Bel kada je misis Vederbi stavila novac u fioku svoje tezge.

— Uskoro ćete se upoznati sa gradskim bankarom i vrlo je važno da budete dobro obučeni — našao je Holidej pogodan izgovor za svoju velikodušnost.

Devojka se izdigla na prste i prislonila se rukama na Holidejeva prsa. Na zaprepačenje misis Vederbi rekla je: — Ako ikada nešto poželite od mene, samo recite. Neću se libiti da vam to učinim.

— Mislim da bi bilo bolje da podelimo — izustio je Holidej na Belin neugodan izliv zahvalnosti.

Uzevši je za ruku, poveo ju je napole i odvezavši konje sa privežišta, njih dvoje su pošli ulicom. Par stotina metara dalje nalazio se mansion gospođe Teker.

Misis Amelija Teker, odnedavno udovica bila je punačka omalena žena okruglastog lica. Na Holidejevo kucanje oprezno je otvorila vrata i isturivši svetiljku ispred njih, zapitala:

— Tražite sobu?

— Samo za ovu damu.

— To košta jedan dolar, uključujući doručak — rekla je misis Teker — Ne dozvoljavam pušenje i piće na sobama

Stajala je u dugačkoj crvenoj kućnoj haljini emotanoj oko okruglastog tela, očevidno obuzeta željom

da se što pre vrati u toplu udobnost svoje postelje.

— Otpратиću damu do njene sobe — rekao je Dok.

Udovica je podozrivo šmrknula kroz nos. — I neka to bude sve. Ne dozvoljavam posete u mojoj kući.

Zatim je širom otvorila vrata.

— Soba broj šest... poslednja dole na kraju hodnika.

Misis Teker se predala Holideju svetiljku i on je poveo devojkicu do njene sobe. Sa zadovoljstvom je konstatovao da je soba čista i uredna kao što je Ledler predviđao.

— Ovde ću biti mirna. Dok, ponekad se pitam zašto sve ovo činite za mene? — prmrmljala je kada je zatvorio vrata.

On se šeretski osmehnuo. — Možda mi se čini da je to investicija koja će se isplatiti... jednog dana.

— Oh... — šapnula je i prislonila mu se na prsa.

Lak dodir njenog tela izazvao je u njemu prijatno toplo žmarenje. Njena blizina, miris njene kose i šapat pun obećanja izazvali su u njemu želju da je čvrsto prigrli.

— Dok...

Energično kucanje na vratima prinudilo ih je da se razdvoje. Misis Teker je otvorila vrata i zastala u otvoru.

— Posete nisu dozvoljene! — ponovila je.

— Oprostite... baš sam pošao.

Pet minuta kasnije Bel se svukla i pošla u kupatilo da sa sebe spere znoj i prašinu užarene pustare. Uživajući pod mlazom mlake vode čudila se nepredviđenim orbtima života. Samo nedelju dana ranije nalazila se u pustinji u banditskom skrovištu, miljama daleko od časnog života i civilizacije, sa slabim izgledima za budućnost. Morala je da kuva i

zakona i da tako podnosi život sve dok se ne pojavi neko podnošljiviji od drugih. Ako bi se njen otac s tim složio, ona bi pripala tom čoveku i to bi bio početak života žene nekog bandita. To je bila sudbina devojakica u Dilardovom logoru, a ista sudbina čekala je i nju. Ali, u njenom životu pojavio se Dok Holidej kao oteletvorenje svih snova o željnom čoveku. Znala je da on ne može biti zauvek njen, ali bila je spremna da učini sve kako bi bar za izvesno vreme bio njen čovek.

VI

Bankar i njegova kći stajali su na verandi očekujući konjanika koji se približavao njihovoj kući. Neko od građana, jedan od prisutnih posmatrača scene koja se odigrala na ulici ispred šerifske stanice, požurio je do kuće Džastina Ferela i obavestio ga o dolasku Doka Holideja. U prvom trenutku Pjuriti je osetila olakšanje i radost. Sa mnogo iščekivanja je čekala njegovu najavljenju posetu, ali je, čuvši za prisustvo neke nepoznate žene, njeno raspoloženje bilo u izvesnoj meri pokvareno. Glasnik nije štedeo reči kada je opisivao lepotu devojkice iz pustare i Pjuriti nije mogla, a da ne oseti ubod ljubomore pri pomisli da je ta devojkica bila Holidejeva saputnica čitavih nekoliko dana i noći.

Ferel i Pjuriti sačekali su ga kod ulaza u dvorište i posle prvih pozdrava domaćini i gost ušli su u kuću. Pjuriti se uz osmeh udaljila, a Dok Holidej i bankar su ušli u dnevnu sobu. Pustolov je prihvatio ponudeno piće.

Džastin Ferel je pažljivo saslušao pojedinosti koje mu je Holidej izložio o događajima iz prošle nedelje.

— Dakle, to nije učinila Di-

lardova banda — rekao je Ferel govoreći sebi u bradu. — I ja bih rekao da ne bi bilo verovatno i moguće da obese Metlokovce, a da posle toga odu sa plenom u pljačku.

— Mister Ferele — prekinuo ga je Holidej. — Ne znam da li se sećate da sam vas pitao nešto o četvorici članova potere koji su nastavili gonjenje i pošto su se ostali vratili?

— Da, sećam se — rekao je Ferel polako.

— U tom momentu ja toj pojedinosti nisam pridavao veći značaj, ali sada bih hteo da saznam nešto više o svakome od te četvorice.

Bankar je zažmirio očima.

— Šta to imate na umu, mister Holideje?

Holidej je ispio viski do kraja. — Samo neke slutnje.

Džastin Ferel je ustao i laganim korakom pošao do bifea. Viski je zaklokotao iz flaše u njegovu čašu.

— Tu nema mnogo šta da se kaže.

— Ipak bih voleo da čujem i to malo.

— O'kej — rekao je Ferel i klimnuo glavom. — Kao prvo, tu je Jets... Tom Jets, nekadašnji šerif. Do vra- ga, mister Holideje... na šta to... šta biste vi to hteli da znate?

— Tom Jets — nastavio je sa pitanjima Holidej, ne obazirući se na Ferelovo čuđenje. — Koliko dugo je on šerif u vašem gradu?

— Već skoro sedam godina.

— Karakteristika verovatno besprekorna.

— Naravno — potvrdio je Ferel donekle razdražljivo.

— A kako stoji stvar sa koubojem za koga rekoste da je bio u banci kada se pljačka odigrala?

— Sem Durs — prisetio se Džastin Ferel. — Radi na jednom od rančeva južno od grada. Ne mogu

ništa naročito o njemu da vam kažem sem...

Vrata su se otvorila i Pjuriti je ušla unutra.

— ... Sem da živi ovde u okolini već četiri godine. Došao je ovamo sa jednim dogonom stoke kao pomoćni gonič i tu je i ostao. Pjuri, naspi mister Holideju još jednu čašicu.

Vitka devojkica mu je nalila piće u čašu, pokušavajući da pogledom uhvati njegov pogled. Holidej se, međutim, napravio da to ne primećuje.

— Čujte, mister Holideje — nastavio je Džastin Ferel prekinuti razgovor. — Da li su ta pitanja o članovima potere zaista potrebna?

— Bojim se da bi mogla da budu — priznao je Holidej.

— Sa njima je bio i jedan kockar — nastavio je Ferel. — Ne bih mogao da kažem da sam ikada voleo tog čoveka. Ime mu je Telon. Met Telon i radi kao kockar u salunu „Bonanca”. On je u Zeceru jedva godinu dana.

— Zna li odakle je došao?

— Niko ne zna — rekao je Džastin Ferel posle kratkog razmišljanja. — Mislim da je vrlo vešt. Taj bi mogao da vam za nekoliko deljenja uzme celu nedeljnu platu.

Pjuriti je stajala pokraj ormarica za piće pokušavajući da ostavi utisak potpune nezainteresovanosti. U dnevnu sobu ušla je iz radoznalosti da sazna šta se desilo u pustinji, ali čuvši da je predmet razgovora između Doka Holideja i njenog oca izvestan broj građana koje je poznavala, smatrala je da bi bilo diskretno ako se udalji.

Kada je izašla iz sobe, njen otac i Holidej još uvek su raspravljali o Telonu.

— Četvrti član potere bio je vere-

nik moje kćeri — zaključio je listu bankar.

— Da, tako je — prisetio se Holidej. — Njegovo ime beše Džo?

— Nisam li vam rekao njegovo prezime?

— Niste.

— Preziva se Burk, vlasnik je gradske štale i mislim da je prilično preduzimljiv mlad poslovni čovek, koji dosta obećava.

— Džo Burk? — prošaputao je Dok.

— Da, a zbog čega ste me to pitali?

— Taj Burk... je li on jedan povisok, prilično mlad čovek... oko dvadeset pet godina, crne kose i...

— Da, to je Džo! Poznajete li ga?

— Ima li on jedan mali ožiljak odmah pored desnog oka? — nastavio je da se raspituje Holidej, nastojeći da njegove reči zvuče nehajno.

Ferel je ćutke klimnuo glavom.

— Mislim da znam tog čoveka, mister Ferele — rekao je Holidej tiho. — U stvari moglo bi se reći da ga dosta dobro znam. Pre manje od dve godine bio sam u Fort Vileru. Tada je iz tvrđave pošla jedna patrola sa ciljem da ode do Šarade Krika, nekih stotinu milja na jugu. Zadatak im je bio da uhvate grupu konjokradica i patrola je u tome uspeła u Boks kanjonu. Lupeži su bili kukavice, svi do poslednjeg, i predali su se bez borbe. Bilo ih je sedmorica: dva Navaho indijanca, nekoliko običnih lupeža, jedan čovek koji se zvao Lejsi Burk i njegov sin Džo. Lejsi i ostali dobili su po deset godina... ali zbog svoje mladosti i zbog toga što mu je to bio prvi prestup, sudija je prema Džou bio blag. Džo je dobio samo šest meseci. Koliko dugo je taj Džo Burk u Zeceru?

— Oko godinu dana — rekao je bankar podrhtavajući.

— To bi se slagalo.

— Ali, mister Holideje! — pobunio se Ferel glasno. — To mora da je neka greška! Džo je praktično član naše porodice! On je... on je uvaženi građanin...

— Može biti da se izmenio — konstatovao je Holidej. — Možda mu je kratak boravak u zatvoru pomogao da se urazumi. Nadam se da je tako, za njegovo i vaše dobro, mister Ferele, jer ako to nije slučaj... ako je taj Džo Burk zadržao u sebi klicu nevaljalstva svog oca, to svakako daje izvesnu težinu mojim slutnjama!

— A kakve su te vaše slutnje? — ponovio je pitanje bankar.

Holidej je opet ispio čašicu do kraja. — Na mestu gde se odigralo vešanje, našao sam tragove... I trag je vodio prema jugu, u pravcu ovoga grada. Te tragove mogli su ostaviti i neki nepoznati banditi, banda koja je najpre pošla prema jugu, a kasnije krenula u nekom drugom pravcu ili...

Bankarev glas odjeknuo je muklo kao da dolazi iz groba.

— Na šta vi to ciljate, mister Holideje?

— Pogled na gomilu novca može u čoveku da probudi najčudnija osećanja, da ga neverovatno izmeni, mister Ferele. Budući da ste bankar, vi ste navikli da svakog dana baratate sa velikim sumama novca. Ali, zamislite četiri obična čoveka, koja pre toga nikada nisu videla toliki novac, a odjednom su se našla sa dvadeset hiljada dolara nadomak ruke.

— Vi mislite da su to učinili ljudi iz potere! — izgovorio je konačno Ferel sa nevericom.

— Kao i vi i ja sam mislio da

je to nemoguće — priznao je Holidej. — Ali, razmotrimo malo činjenice. Prvo Metloкова banda bila je obešena. Cujte, ja do sada nikada nisam čuo da je neka banda razbojnika nekoga obesila, ali dosta puta sam čuo da su članovi potere povešali ljude koje su gonili... sve u želji da gradu odakle su uštede troškove koje bi sudjenje i dželat za njih izazvali. Oni su znali da ponvatane povešaju na licu mesta. Dodajte tome činjenicu da je Dilardova banda, jedina banda za koju znamo da bi mogla uspešno sačekati u zasedi suparničku Metlokovu bandu, u to vreme bila u blizini San Vande, pa će se prst neminovno okrenuti prema poteri.

— Vi ste poludeli — rekao je podmuklo bankar.

— Pa onda, tu je i trag koji vodi na jug, u pravcu Zecera.

— Što ništa ne dokazuje — predočio je Ferel.

— Da sama za sebe ta činjenica ništa ne dokazuje — složio se Dok. — Ne dokazuje ništa ni jedna od ovih činjenica koje sam pomenuo, ali ako ih sve siožite i prisetite se da je jedan član potere nekada bio kriminalac...

— Mislim da su mi iz Kripl Krika poslali pogresnog čoveka — rekao je bankar. — Vi ste plaćeni da gonite bandite a ne da optužujete nedužne građane.

— Ja ću biti plaćen tek ako nađem opljačkani novac, a to mi daje pravo da pamišljam na svaku mogućnost — ispravio ga je Holidej. — Sem toga, ja ne optužujem nikoga... to što sam vam rekao samo su moja razmišljanja. A život me je naučio da ono što u jednom momentu izgleda neverovatno, u drugom vrlo lako postaje stvarnost.

— Pretpostavimo da ste u pravu — rekao je Ferel sipajući drhtavom rukom još pića u čašu. — Pretpostavimo da su ta vaša suluđana razmišljanja čista stvarnost. Šta je onda sa novcem? Svi smo videli kada su se ta četvorica vratila u grad. Nisu mogli da sakriju vreće s novcem, a da ih niko ne vidi.

— Ovo je moja pretpostavka i, zapamtite, mister Ferele, to je još uvek samo pretpostavka. Pretpostavljam da su ljudi iz potere, obesivši Metlokovu odlučili da novac zadrže za sebe i da su taj novac sakrili vraćajući se kući... sa namerom da se kasnije, kada se stvari stišaju i ohlade, i kada grad zaboravi na taj događaj, vrate i uzmu sakriveni novac.

— Zvuči dosta logično — priznao je Džastin Ferel. — Ali, ja ipak mislim da grešite. Trebalo bi da pošaljem telegram u Kripl Krik i da zatražim da pošalju drugog čoveka za istragu, ali...

— Ali šta, mister Ferele?

— Uprkos mom zdravom razumu, neću to učiniti. Mister Holideje... u vezi sa Džoom Burkom...

Holidej je osetio prizvuk zabrinutosti u njegovom glasu i zapazio senku brige na njegovom licu.

— On... i moja kći su vereni i uskoro će se venčati.

— Mister Ferele — obratio mu se Holidej prijateljski — sve ovo što sam rekao može biti greška. Možda je Burk u zatvoru naučio potrebnu lekciju i možda je sada pošten i častan građanin. Za sada ja vašoj kćeri o tome ništa ne bih govorio.

— O'kej — složio se Ferel. — Ali sve dok se ovo ne završi i dok se sumnje ne raščiste, mislim da

bi bilo bolje da Pjuriti ostane što dalje od njega. Za svaki slučaj. mislim: da razumete?

— To je vaša stvar.

— Holideje, šta će biti vaš sledeći porez?

— Pitajću se i čekaću. Ako je potera krivac, onda su njeni članovi do sada sigurno čuli šta sam otkrio i verovatno su uplašeni. Oni znaju da sam otkrio da je Metlo-kova banda opešena, a ne znaju da li sam sem toga otkrio još nešto. Pretpostavljam da će pod uticajem straha verovatno učiniti neki nesmotroni korak.

— Naspite sebi još jednu čašu pića — ponudio mu je Ferel. — Ja idem da nađem Pjuri... moraću da smislim neki dobar izgovor kako bih je zadržao da se nekoliko dana ne viđa sa Džoom.

Bankar je čvrstim korakom izašao u hodnik dozivajući glasno svoju kćer. Celog života Džastin Ferel je zaklanjao svoju kćer od vetro-metine života, a sada, čak i ako bi se ispostavilo da su Holidejeve slutnje netačne, još uvek bi ostala činjenica da je zaručena za čoveka koji je nekada jahao sa bandom kradljivaca stoke.

Pjuriti se nije odazvala. Vrata gostinske sobe su se otvorila i na njima se pojavila služavka.

— Zvao sam Pjuriti — uzviknuo je Ferel uzbuđeno. — Gde je ona?

— Mis Pjuri? Oh, otišla je nekuda na ulicu... Izvesno vreme je bila u hodniku, ne znam zbog čega, a onda je izašla napolje.

Ferel je žurno izašao na verandu. Pjuriti nije bila u bašti, niti je mogao da je vidi na ulici u blizini kuće.

— Na vašem mestu ja ne bih bio zabrinut — izgovorio je pustolov lagano stojeći u dovratku. — Čak i ako je istina ono što sum-

njam, nema nikakvog razloga da se plašite da će je zadesiti neko zlo.

— Da, da — odgovorio je na to Džastin Ferel nemirno. — Može biti da ste u pravu.

Neodlučnim korakom ušao je unutra.

— Verovatno je otišla da se nađe s Džoom — pretpostavio je bankar.

— Na neki način ja bih to čak i priželjkivao — rekao je na to Holidej. — Verovatno će mu reći da sme razgovarati o članovima potere, a to će biti dovoljno da se on uplaši i da zajedno sa ostalima preduzme nešto nesmotreno.

*

Bankareva kći zastala je pored velikih dvokrilnih vrata na ulazu u štalu Džoa Burka. Štala je bila dosta impozantno zdanje, velika i sagrađena od drveta, sastojala se od dvanaest pregradaka koje su gosti i putnici što su dolazili u Zecer iznajmljivali da u njih smeste svoje konje. Džoa je vodio jedan perspektivan posao koji mu je svake nedelje donosio u proseku oko dvadeset dolara čistog profita.

Možda je taj njegov uspešan posao bio razlog koji ju je odmah privukao. Ona se divila njegovim poslovnim poduhvatima i izgradnja gradske štale i posao koji je s tim stajao u vezi, a za koje su neki stariji građani rekli da bi sigurno propali da nije bilo njegove mladalačke angažovanosti, uticali su da joj se Džoa učini kao čovek značajnijeg kalibra. Naravno, bilo je i drugih razloga koji su je njemu privlačili. Džoa Burk je posedovao ugladene manire, oblačio se besprekorno i znao je da joj laska taman toliko da u njoj pobudi žen-

sku sujeta. Sve to, udruženo sa njegovim poslovnim uspehom, izdvojilo ga je kao čoveka koga je ona pozelela. To nikako nije značilo da Pjuriti Ferel neće uzeti u razmatranje i druge ljude! Njeno interesovanje za Doka Holideja to je potvrđivalo, isto kao i incident sa Blejnom Somerom.

Ovaj poslednji došao je u Zecer pre tri meseca. Somer se predstavio kao lepuškasti, uvek nasmejani prodavac oružja. Istog momenta, kada ga je prvi put ugledala, u njoj je kresnula varnica interesovanja koju dovrtljivi Somer nije ni časak čekao da raspiri. Uprkos opomena nekolicine dobro vaspitanih posmatrača, Pjuriti je nasešla njegovom ugladenom ponašanju i pristupu i ubrzo je počela da se sa njim tajno sastaje. Romansa je naglo prekinuta kada je Jets naredio Blejnu Someru da ode iz grada zbog toga što je prodavao robu lošeg kvaliteta. No, kratak intermeco sa njim poslužio je Pjuri samo zato da joj dokaže i uveri je kako je za muškarce vrlo privlačna; trebalo je samo da se kačiperno osmehne i oni bi odmah pali pred njene noge.

To, međutim nije bio slučaj sa Dokom Holidejem i ona je zbog toga bila razočarana i ljuta. Po povratku u grad on joj je udelio samo kratak uzgredan pozdrav i, kako joj se činilo, imao je oči samo za Bel Metlok. Pjuriti je mogla samo da naslućuje i zamišlja šta se između njih desilo u toku ta tri dana putovanja kroz divljinu. To nije značilo da Pjuri ima nekih realnih pretenzija na Doka Holideja, ona je nameravala da se uda za Džoa, ali vredalo ju je što je neki čovek za koga se ona zainteresovala, radi sumnjivog šarma kćerke

jednog bandita, potpuno zanemario obećanje koje je u njenim očima mogao da pročita!

U svakom slučaju, ako je već tako, rekla je sebi, ona će zaboraviti na Doka Holideja!

— Pjuri! — dočekao ju je pozdrav Džoa Burka, koji se pojavio iza ugla zgrade.

— Zdravo, Džo — osmehnula se ona.

— Upravo zatvaram — objasnio je on. — Ako si raspoložena i ako imaš vremena, mogla bi da svratiš kod mene da mi pomogneš da pripremim nešto za jelo.

— Biće mi drago. Uostalom, uskoro će mi to biti stalna obaveza.

Pošla je sa njim do njegove skromne kuće napravljene od pečene cigle. U očekivanju njihovog planiranog venčanja, Džo Burk je bio uzeo zajam za unapređenje posla i u zalogu dao tu kuću. Njegova spremnost na poslovne rizike bila je još jedan razlog što ga je Pjuriti odabrala.

Čim su ušli u kuću, Džo je zgrabio u zagrljaj. Ona je to strasno dočekala i otvorila usne pred njegovim vatrenim poljupcem. To je bio najubedljiviji način da uveri sebe kako je Džo Burk pravi čovek za nju i kako takvi kao što je Dok Holidej nisu vredni pažnje.

— Kad ćeš odrediti datum našeg venčanja? — zapitao je Burk kada se ona priljubila uz njega.

— Uskoro, Džo, uskoro!

— Da znaš da žarko očekujem taj trenutak — rekao je Džo u jednom dahu.

— Džo... onaj čovek što je u kući mog oca — počela je razgovor zbog koga je u stvari i došla.

— Holidej? — zapitao je prisećajući se članka u „Heraldu“.

— Da. Znaš... on se raspitivao o poteri... i pitao je ko je učes-

tvovao. On i tata razgovarali su o Semu. Dursu kada sam ja ušla u sobu... a kasnije, kada sam se našla u hodniku, čula sam da su pomenuli tvoje ime.

— A znaš li šta su to razgovarali... o meni? — prikrio je svoju radoznalost i lako pobledelo u licu.

— Pa... bilo je dosta teško čuti, a ja čpet nisam želela da stojim ispred vrata jer se moglo desiti da tata pođe u hodnik, ali nekoliko puta progovorili su nešto glasnije i...

— Reci, samo reci — podstakao ju je on.

— Tata je rekao nešto o grešci i o tome da si ti častan, ugledan građanin.

— I šta još?

— Ništa čega mogu da se setim, Džo. Da nisi možda u nekoj nepriključici?

— Šta te navodi na tu pomisao? — nasmejao se Džoe.

— Ništa posebno. Samo se pitam zašto se Holidej raspitivao za potera i zašto je pomenio tvoje ime?

— Zaboravi na to, Pjuri! — utešio ju je on.

Pružio je ruke i obgrlio devojkicu oko struka. — Znaš, nas dvoje imamo mnogo važnijih stvari o kojima bi mogli da razgovaramo — rekao je Džo Burk nežno. — Na primer venčanje i ono što je s tim u vezi.

Njen poljubac bio je topao i pun obećanja. Kada su se njihove usne razdvojile, on ju je zadržao u zagrljaju, ali mu je pogled odlutao preko njenog ramena kroz prozor.

Tri konjanika sedela su na konjima ispred ulaza u njegovu štalu i on je dobro znao da ta trojica nisu nikakvi putnici namernici koji su došli da iznajme pregratke u štali za smeštaj svojih konja. Gle-

dali su prema njegovoj kući i Jets je digao ruku i pozvao ga da izađe napolje.

— Pjuriti — promućao je — možda bi bilo bolje da odeš.

— Zar ne želiš da budem ovde? — promrmljala mu je na uho.

— Ne, nije to — odgovorio je on iskreno.

Pjuriti ga je zagolicala prstom niz obraz. — A šta je onda razlog?

— Pa, znaš, kako da ti kažem, ljudi će početi da ogovaraju... Znaš već šta mislim... pričaće kako smo se ti i ja sami zatvorili u kuću.

— To me nije briga — prošaputala je.

— Ali, biće briga tvog oca! — očajnički je tražio Džo izgovor da je udalji.

— Pa... on se možda neće složiti s tim — priznala je uzdržano.

— Vidiš, bolje bi bilo da odeš — ponovio je Burk.

Ona je ustala poljubila ga i pošla prema vratima.

Džo Burk je ostao pored prozora. Konjanici su otišli i on je u sebi odahnuo sa olakšanjem. Znao je gde će oni biti... kao što je znao i da će ga čekati.

Ispratio je pogledom Pjuriti, koja je, prikupivši rukom suknju, pretrčala preko ulice.

Sekund kasnije pružio je ruku da uzme opasač sa revolverom i žurno ga prikopčao oko pojasa.

VII

Kasnije iste večeri, Dok Holidej je nameravao da poseti Ledlerove, ali pre toga nameravao je da svrati u „Bonancu”. Za to je bilo bar dva valjana razloga. Želeo je da se zna da je još uvek u gradu i da, verovatno, i dalje vodi istragu

o pljački banke, a drugo, nije svra-
cao u salun još od kako je napu-
tio Kripi Krik.

Nekoliko salunskih zabavljačica
odmerile su ga sa interesovanjem
kada se naslonio na šank u očeki-
vanju naručenog pića. No, te ve-
čeri: Dok Holidej nije bio raspolo-
žen za društvo i jako namirisanim
salunskim damama udelio je samo
nekoliko površnih pogleda. Sve što
su devojke u ovom salunu mogle
da mu ponude bilo je voće bez
ukusa.

Banditova kći postala je deo nje-
govog života i mada je znao da
dogadjaji brzo postaju uspomene, a
da ove opet nestaju kao krugovi
na mirnoj vodi, on je tome prid-
vao dosta veliki značaj. Bio je čov-
jek sa osećanjem odgovornosti, a
sem toga, prema Bel je osećao ve-
liku naklonost. Devojka ga je si-
gurno volela, njeni postupci su to
nedvosmisleno potvrđivali i zbog
toga nije smeo sa njom da se po-
igra. Ako već nije mogao da joj
pruži pravu ljubav kakvu je zaslu-
živala, onda je morao bar da joj
pruži utehu za doživljeni promašaj
i kakvu-takvu sigurnost u životu
u civilizaciji. Njen dotadašnji na-
čin života bio je srušen, a graditi
nov, među ljudima koji često nisu
imali obzira prema slabima, nije
bilo nimalo lakó. Utoliko mu je od
većeg značaja bio novac koji je
trebalo da dobije na ime nagrade.
Njime bi, ili bar delom tog novca,
mogao da pomogne Bel da krene
u novi život.

Platio je piće i obratio se malom
konobaru sa druge strane šanka.
— Barmene!

— Da, mister Holideje — odgo-
vorio je konobar ne skrivajući da
zna ime slavnog pustolova.

— Gde je kuća Džekoba Ledle-
ra?

— Njegova poslovna prostorija
je u glavnoj ulici — rekao je si-
ćušni konobar — a mister Ledler
živi u kući u predgrađu. Ako po-
dete ulicom pored sale za igranke
koja se zove „Rajski vrt” i nasta-
vite dalje, naići ćete na njegovu
kuću koja je poslednja u nizu pre
nego što izađete iz grada. Ne mo-
žete da pogrešite.

Holidej je zahvalio konobaru na
obaveštenju i ispio piće do kraja.

Dva zlobna sitna oka posmatrala
su ga dok je prolazio između broj-
nih stoleva za kojima se igrao po-
ker; iste oči pratile su ga dok je
izmicao oblacima duvanskog dima
idući ka leptir vratima, jedna ru-
ka skuplja je žetone na stolu.

— Nemojte mi deliti karte u
ovom deljenju, momci — začuo se
jedan tili, mekan glas.

Osoba u tamnom odelu ustala je
sa svog mesta za stolom. — Neću
se dugo zadržati — obećao je.

Čovek u tamnom odelu pošao je
ka vratima, otvorio ih i zastao na
trotoaru.

Noć je bila tamna, ali je glavna
ulica u Zeceru bleštala od svetlosti.
Zvuci muzike dopirali su iz „Bo-
nance” i drugih saluna i sala za
igranje, a veseli ritam swinga, iz-
mišljen zato da zanese i raspali
grupe kauboja koje su dolazile sa
obližnjih rančeva, odjekivao je uli-
cama. Čovek u crnom odelu obun-
vatio je pogledom prizor grada u
noći. Bilo je to njegovo carstvo,
carstvo kockara koji je njime su-
vereno vladalo sa prvim dolaskom
noći, kada su dnevni poslovi bili
završeni.

Dugi prsti Meta Telona dodirnu-
li su „deringer” u njegovom džepu.
Oružje je bilo tu i bilo je pu-
no. Suviše dugo je bio profesional-
ni kockar da ne bi bio svestan ne-
ophodnosti nošenja takvog oružja.

U pokeru ljudi su postajali napeti, znali su da se naljute i često su njihove ljutnje dostizale tačku kijucanja, pa je, ne jednom, Met Telon morao da u pomoć pozove taj svoj mali pištolj.

Kockar je video kada je silueta Deka Holideja zamakla u mrak pored sale za igranke u ulicu koja je vodila ka preagrađu. Pohitao je žurno sredinom ulice, ne obazirući se na grupu bučnih kaubojja koji su žurili prema „Bonanci” u želji da tamo provedu nekoliko časova u igri i zabavi.

Zaustavio se ispred sale za igranke. Vrata sale su se ljuljala na vetru; u unutrašnjosti, mogao je da vidi parove koji su igrali na strugotinom posutom podu, devojke u haljinama jarkih boja koje su se vrtele u naručju rudara, kopača zlata i kaubojja.

Dok Holidej je već bio negde na polovini sporedne ulice, idući kao usamljena tamna silueta koja se lagano udaljavala od osvetljene ulice. Holidej je hodao lagano, zastajući povremeno, i kockar je pretpostavio da verovatno traži neku određenu kucu.

Met Telon je nastavio pored sale za igranke, potpuno nečujno jer je pesak prigušivao šum njegovih opreznih koraka. Zastao je malo ispod niske nastrešnice jedne kolibe, poigravajući se malim revolverom. Oružje se odjednom pojavilo u njegovoj ruci i pri jasnoj mesečini kratka čelična cev jasno je blesnula.

Holidej se naišao nekih pedesetak metara dalje, leđima okrenut čoveku sa pištoljem.

Skoro isto tako odigralo se ono sudbonosno popodne u pustinji. Bili su prišli umornim pljačkašima na blisko rastojanje i kada su banditi zaustavili konje ispod onog vi-

sokog grebena, Telon i Jets su ga obišli da bi se postavili u položaj za unakrsnu vatru ako bi banditi zapoden bitku. Taj njihov korak pokazao se nepotrebnim; jer suoceni sa nizom uperenih revolvera, Metlokov, banditi su se predali. Telon se sećao kako je jedna vrećica sa novcem pala na zemlju i kako su se novčanice rasule na pesku. Izraz pohlepe na licima članova potera, izazvan pogledom na novčanice, bio je duboko urezan u njegovom sećanju i činilo mu se da ga nikada neće zaboraviti. Došlo je do razgovora i rasprave, dosta rasprave. Burk je nešto predložio, dao je predlog za koji je Telon u prvi mah pomislio da će sa gnušanjem biti odbijen. Ali, pogled na novac izmenio je psihi ljudi iz potere i napravio od njih sasvim druge ličnosti.

Jets je klečao pored novca i brojaio banknote kada su se iz njegovih usta začule reči koje je kao šerif i vođa potere jedini bio nadležan i cvlašćen da kaže. — Može biti da Džooova ideja i nije tako loša. — Ono što se posle toga desilo odigralo se brzo i varvarski. Banditi su bili povešani i njihova tela ostavljena lešinarima, a potera se uputila nazad prema Zeceru. Šest milja severno od grada sakrili su novac u jednu pećinu uz dogovor da kasnije, kada ceo događaj bude zacoravljen, dođu, uzmu i podele pien.

Ali, Dek Holidej je našao drvo na kojem su banditi bili obešeni. Članovi potere na to nisu računali. Pretpostavljali su da će svako ko bude poslat da traga za pljačkašima izgubiti njihov trag, ako ne pre onda svakako na pojasu vulkanskih stena; prema tome, bilo je mnogo razloga da svi poveruju da

je Metloku posio za rukom da izvrši savršen zločin i kako negde sada mirno troši opljačkani novac.

Jets je bio obuzet nekom neodređenom strepnjom od prvog momenta kada se Dok Holidej vratio sa vestima da je Metloкова banua povećana i da je opljačkani novac nestao, Holidej je već bio zaključio da za to nisu odgovorni niti Indijanci niti Dilard, i šerif se pitao do kakvih je još zaključaka pustolov u razmišljanju došao. Zato je savvao sastanak četvorice članova potere. Pre nego što je Burk stigao, svi su bili za to da se ništa ne preduzima, ali kada je gradski štalari doneo vest da se Holidej raspitivao za pojedine članove potere, Jets je doneo odluku. Iz nekih razloga Holidej je sumnjao na njih.

I zato je sada pustolov morao da umre.

Dok Holidej se nalazio blizu Ledlerove kuće kada se Telon sa pištoljem u ruci tiho požurio da mu se što više približi.

Igrom slučaja Holideju je život spasio frktanje nekog konja. Mršava silueta ubice izronila je iz mraka na dvadesetak metara daleko i kada se Dok, znajući da konj nikada ne frkće bez razloga, okrenuo da vidi šta se iza njega događa, zlokobni mali pištolj bio je uperen na njega.

Dok Holidej se instinktivno bacio na zemlju. Telonov pištolj planuo je u mraku, ali je kuršum proletio kroz vazduh i zario se u drveni zid Ledlerove kuće.

Holidej je izvukao revolver iz futrole i otkotirao se do ograde ispred dvorišta vlasnika „Heralda“ No, ubica iz zasede bio se povukao u mrak.

U kućama duž ulice počele su

se paliti svetiljke i njihova žućkasta svetlost probila je tamu noci. Na prozorima su se pojavila lica ljudi radoznalih da vide šta se na ulici događa.

Kada je metak iz Holidejevog pištolja zviznuo pored njegove glave, iznenađeni kockar je plegao po zemlji. Pao je na mekano pešćano tlo ulice i dalje stežući u ruci ubistveni „derringer“. Holidejev „kolt“ je ponovo planuo i blesak pucanja obasjao je tamu do koje svetlost svetiljki nije dopirala.

Ovakav obrt događaja nije bio po volji Metu Telonu. Njegova je namera bila da svog protivnika smakne iz zasede i sada, kada su se njih dvojica taktički našli licem u lice, njegov kukavičluk došao je do izražaja. Potrčao je prema živoj ogradi koja je ivičila prednji deo berberinove bašte i sakrio se iza žbuna.

Dok Holidej se lagano uputio ka njemu, ostrim okom pretresajući tamu.

Telon je drhtavom rukom ponovo nanišanio pištoljem. Ovoga puta metak je morao naći svoj cilj jer kada bude opalio, pustolov će po blesku pucanja znati njegov položaj. Kroz prozor berberinove kuće dopirala je svetlost i Telon je u sebi proklinjao traku svetlosti koja se širila preko dvorišta.

Visoka silueta pojavila se pored vratnica: „derringer“ Meta Telona ponovo je progovorio iz mraka. Kuršum je okrenuo Doka Holideja po ruci i probivši površinsko tkivo, odleteo dalje u tamu. Istog trenutka pustolov je okrenuo revolver u pravcu bleska i gromki pucanj prolomio je noć.

Prigušen grcajući krik začuo se iza žbunja i sa pištoljem mlitavo

opuštenim u šaci. Met Telon se digao iz tame i spotičući se, pošao preko travnjaka. Velika crvena mrlja izbila je na prsima njegove bele košulje, a lice mu je stezao grč samrtnog bola. Posle nekoliko pijanih koraka Telon je ispustio „deringer“ i skljkao se na travu kao mlićava gomila.

Holidej je oprezno otvorio vratnice i prišao telu koje se još grčilo. Digao je „deringer“ sa zemlje i vrhom cipele okrenuo zgrčeno telo licem ka nebu. Napadač je još uvek bio živ; krv mu je, međutim, čilno tekla iz rane na grudima; na prvi pogled Dok Holidej je znao da se život u njemu brzo gasi.

Spustio se lagano na zemlju pored njega.

Pokretom ruke uklonio je pramen kose koji je slepljen pokrivač kockarevo bleuo lice. Bio je to isti onaj čovek koga je video sa Jetsom dok je u butiku misis Vederbi čekao da Fel proba haljinu. Tanki dugački prsti, crno odelo, mali pištolj... sve je jasno ukazivalo na njegovu profesiju.

— Ti si Telon, je li tako?

Bila je to više izjava nego pitanje. Kockareve usne su se nećujno pomerile, a odmah zatim on je jedva izgovorio.

— Da.

Holidej je raskopčao krvlju natopljen sako i košulju, i kockar je mučno zastenjao.

— Sa tobom je svršeno, Telone — rekao je Holidej tiho. — Govoriti laži, sada više nema nikakvog smisla.

Telon je sklopio oči. Znao je da je to istina. Osećao je kuršum duboko u svojim prsima kao bolnu užarenu kuglicu.

— Telone... čuješ li me?

Kockar je bez reči klimnuo glavom.

— Telone... reci mi šta se odigralo u pustinji.

Met Telon je netremice zurio u pustolova, ali je video samo tamne nejasne obrise.

— Vi ste pohvatali Metlokovu bandu — podstakao ga je Holidej govoreći umesto njega dosta blagim tonom.

— Da... mi... mi smo ih obesili.

— A šta je sa novcem?

— Holideje! — prokrkljao je zaugušeno iskašljavajući krv. — Mi... to nismo nameravali... kunem ti se bogom! To je... to je Burk... on i... i Jets, koji su nagovorili mene i... Dursa. I novac je krivi Holideje... tamno je bilo... dvadeset hiljada... to je strašno... strašno mnogo novca...

Reči su mu zamrle u grlu. Senke još tamnije od tamne noći sve više su obuzimale njegova čula. Telon nikada nije bio religiozan, ali je sada, našavši se negde na ivici večnosti, očajnički priželjkivao da olakša svojoj savesti i nađe svoj mir.

— A novac? Gde je novac?

— Holideje... — rekao je jedva čujno — Novac... smo sakrili... na povratku kući... severno... od...

— Gde, Telone? — zapitao je Holidej.

Ah, Met Telon više nije mogao da ga čuje. Bio je svestan samo nejasnih šumova oko sebe, nećijeg užurbanog glasa koji je od njega nešto tražio i neke nejasne tamne senke koja se nadnosila nad njim. Holidejeva ruka ga je dodirnula po licu, ali kada je htela da mu dignu glavu, Telon je kliznuo u tamu večnosti.

Svetiljka se spustila do iznad tela na travi i pri sablasnoj svetlosti

ti ukazalo se avetinjaski blede lice Meta Telona.

— Met Telon — konstatovao je berberin.

I drugi su takođe izašli iz svojih kuća da bčno iz prve ruke provere ishod oružanog sukoba. Gomila je počela da se komeša na kraju ulice i nekoliko kaubojja pošlo je iz glavne ulice prema njima.

Mej Ledler pridružila se posmatračima i istog trenutka prepoznala pustolova.

— Holideje! — izustila je uplašeno — Pa vi ste ranjeni!

— To je samo ogrebotina. Mej — rekao je Dok stisnuvši ruku. — Za nekoliko minuta doći ću da me previjete.

Holidej se uspravio i pogledom obuhvatio okupljenu gomilu. — On je prvi opalio — izjavio je kratko. — Bio je naoružan ovim malim „deringer” pištoljem.

Rekavši to, pokazao je kockarev pištolj, koji je držao u ruci.

— Prvi metak zario se u zid naše kuće — rekla je Mej Ledler. — Na smrt me je preplašio.

— Nije potrebno da se njegova priča proverava — javio se neki kauboj. — Mi koji smo sa njim igrali karte u „Bonanci” dobro znamo kakva je to hulja od kockara bila.

— Zašto je pokušao da vas ubije? — postavio je pitanje Linus Koping.

Sve oči okrenule su se ka Doku Holideju. On je, naravno, mogao da im kaže sve o Telonu, mogao je da im kaže i šta mu je priznao, ali je ipak odlučio da to ne čini jer bi time u celu stvar umešao Jetsa i ostale, a jedini njegov dokaz protiv njih bio bi izjava mratvog čoveka. U takvoj situaciji bilo bi dovoljno da šerif kategorički pobije njegovu izjavu a mogao bi svoje

ovlašćenja da iskoristi i zato da ga uhapsi pod optužbom za klevetu ili iz nekog drugog izmišljenog razloga.

Za sada je priznanje Meta Telona moglo da mu posluži samo kao potvrda njegovih nagađanja i pretpostavki, a nikako nije moglo da bude iskorišćeno kao osnov optužbe protiv Jetsa i druga dva člana potcre. Sem toga, to što bi javno uperio optužujući prst na jednog policajca, ne bi mu pomoglo da se domogne plena. Ako je bilo verovati Telonu opljačkani novac je sakriven, po svoj prilici negde u pustinji, i da bi taj novac otkrio, bilo je neophodno da Jets bude slobodan i da ne sluti ništa o priznanju poginulog kockara.

— Pretpostavljam da je pljačka bila razlog... — rekao je Dok.

Začuo se bat užurbanih koraka u glavnoj ulici i jedan čovek skrenuo je u spor-onu ulicu. Nepunih pola minuta kasnije šerif Jets se progurao kroz gomilu. Pratio ga je Burk.

— Mogao sam odmah da pretpostavim da ste vi umešani, Holideje! — rekao je Jets osmehujući se kiselo krajem usana. — Vi ste došli u ovaj grad i sve vreme ste se držali kao neka velika zverka. Priveli ste jednog poznatog bandita, što je još više rediglo vaš ugled... i sad mislite da možete da radite sve što vam se sviđa!

— On me je rapao iz zasede, šerife.

— To je vasa priča, Holideje! Dopustite mi da vam nešto kažem. Ja sam ovde šerif već sedam godina... i za to vreme imao sam dosta prilika da se sukobim sa ljudima kao što ste vi. Zato je moje pravilo da svaki događaj treba videti sa više strana

— To što je mister Holidej rekao tačno je — povrdila je Mej Ledler. — Svi smo sasvim jasno čuli prvi hitac, pogotovo ja, jer se kursum zario u zid moje kuće.

— Možda ga je Holidej ispalio — predočio im je Jets.

— To vrlo lako možemo utvrditi — rekao je Koping. — Dovoljno je da neko pođe i iskopa kursum iz zida kuće miss Ledler. Onda ćemo sigurno znati. Mister Holidej ima „kolt“ za pojasom, a svima je dobro poznato kakvo je oružje Telon upotrebljavao.

Nekoliko kauboja doneli su fenjere i počeli su pretraživati fassadni zid Ledlerove kuće.

— Je li Telon odmah bio mrtav? — zapitao je šerif posle kraće stanke.

— Ne, nije, bio je živ još kratko vreme i pre nego što je umro nešto je rekao mister Holideju — kazao je berbern.

Šeri i Burk su se značajno pogledali. Posle toga nastalo je muklo dućoko ćutanje.

— Šta vam je to rekao? — izustio je Jets premuklim glasom.

— Ništa što sam mogao da razumem — slagao je Holidej. — Čini mi se da je pominjao ime neke žene... verovatno ime njegove majke.

— Ili možda njegove devojke Seli — izložio je svoje mišljenje neki rudar.

— Da, tačno, to će biti. Mistu vam da je rekao Sedi, ali mora biti da je to bilo Seli.

Ni treptaj nije preleteo preko lica Toma Jetsa. Stajao je nepomičan, bezizraznog lica, obasjanog svetlošću fenjera i izgledalo je kao da je zadovoljan i uveren da Dok Holidej govori istinu. To se, međutim, nije moglo reći za Džoa Bur-

ka koji je pokazivao znake nervoze.

— Šerife! — povikao je Kleg. — Našao sam ga!

Grupla se okupila oko bradatog kauboja.

— To je sasvim malo zrno — rekao je Kleg. — Takvo zrno ima samo mali pištoli „deringer“.

— Izgleda mi da ste govorili istinu, Holideje — rekao je šerif pogledavši Džoa. Ovog puta zaboravio je šta se desilo, ali ako čujem da ste izazvali još jedan sukob, ili da ste napravili neku gužvu, biću prinuđen da vas odstranim iz grada. Mi ovde želimo da naš grad ostane zajednica časnih, miroljubivih ljudi koji se pridržavaju zakona Abrahame i Linuse... odnesite telo u pogrebničku kapelu. Ostali neka se razidu.

Mej je uzela Holideja za ruku i svedoci događaja počeli su da se razilaze. Niko, pa čak ni šerif nije obratio pažnju na Burka koji se diskretno udaljio.

— Hajdemo — rekla je ona. — Previću vam ruku.

— Nemam ništa protiv. U stvari, kada je ovaj kećkar pokušao da me ubije, ja sam bio na putu k vama. Hteo sam da posetim vas i Džekoba.

— Džekob je otišao u grad, ima već više od jednog časa — rekla je Mej dok su preko travnjaka prilazili kući. — Otišao je da intervjuiše jednog rančera... znate, on sada sredi seriju članaka o posledicama suše.

— Imam jednu mnogo interesantniju priču za njega — ubacio je Dok. — Doduše, ta priča nije za novine ali će ga interesovati.

Mej ga je propustila da uđe unutra.

— Je li to nešto o opljačkanom novcu?

— Da — prevatio je Dok lenje preko usana. — Moglo bi se tako reći.

— Pa Džekob će uskoro biti u svojoj poslovnici — rekla je Mej. — U svakom slučaju, zadržaću se tamo da napiše članak dok su mo pojediniosti još uvek sveže u sećanju.

Dok su razgovarali, misis Ledler je zagrejala vodu u jednoj posudi i prišavši mu, zavrnila rukav na ranjenoj ruci.

— U pravu ste — konstatovala je sa olakšanjem kada je osmotrila ranu. — Povreda je samo površinska. No ipak, treba je očistiti!

Dok mu je ona čistila ranu komadom kipe natopljene toplom vodom razgovorali su o starim dobrim vremenima. Onda je Mej uzela čist zavoj i posle nekoliko minuta operacija je bila završena.

— Da li bar naslućujete zašto vas je ova kockarska protuva napala. Dok — zapitala je Mej sa prizvukom brige

— Mislim da znam, Mej, mislim da znam. Ali, neka tu za sada ostane tajna i neka za sve važi ono što sam zvanično izjavio. Kasnije ćemo već videti — ustao je i pošao prema vratima — Hvala što ste mi previli ruku.

Mej Ledler je samo žmirnula očima i blagonaklono klimnula glavom. Prišavši prozoru, gledala ga je kada se uda bio opustelom mračnom srednom ulicom.

VIII

Dva stara poznanika sedela su jedan naspram drugoga i pušila. Holidej dugačku havanu a Ledler cigaretu. Mršavo građen kao i njegova žena, kose prošarane sedim vlasima i u poslednje vreme malo

kratkovid. Ledler se zavalio na naslon svoje stolice. Bila je to jedna od onih novih, modernih stolica koje su se okretale u krug, kupljena specijalno za njegov pisaci sto od zatade ostvarene prvih nedelja štampanja „Heralda“.

— Srećajno si me našao ovde — rekao je Ledler nameštajući sveuliku sa štitnikom, koja mu je osvetljavala pisaci sto. — Bio sam na ranču „T“ i tamo prikupljao materijal za moju reportažu.

— Mej mi je tako rekla.

— Bio si kod moje kuće?

— Znaš da sam obećao da ću te potražiti. U stvari, Džekobe, hteo sam da te zamolim za jednu uslugu.

— Samo reci.

— Ta usluga ne spada u oblast tvoje novinarske delatnosti.

— Svejedno, učiniću za tebe sve sem ubistva. Znam da ono što radiš ne može biti suprotno mojim shvatanjima o pravdi i moralu.

Holidej se osmehnuo. — Hvala ti što me toliko ceniš.

Ledler je povukao dim iz cigarete. — A šta to želiš da uradim?

Holidej mu je ispričao sve šta se desilo tokom njegovog traganja u pustinji i ne štedeći reči da mu izloži sve činjenice. otkrio je prijatelju izdavaču i svoje sumnje. Ispričao mu je, takođe, i o Ferelovoj reakciji, napadu od strane Telona i priznanju koje je kockar na samrti učinio, čime je potvrdio njegove pretpostavke

— ... Shvatar teškoću u kojoj si se našao — kazao je Ledler tiho klimajući glavom. — Naravno da ne možeš da optužiš gradskog šerifa za tako krupan zločin bez dokaza čvršćeg od izjave jednog mrtvog kockara. Na kraju, samo tvoja reč protiv šerifove ne bi ništa vredela.

— Tako je — složio se Holidej.

— Ali ipak postoji način. To je razlog što sam došao kod tebe. U ovom momentu Jets i ostali njegovi saučesnici su se pritajili. Pokušali su da me ubiju i to im nije uspeo. Budući da bi izgledalo vrlo sumnjivo ako bi još neki član potere odjednom bez razloga pripućao na mene, nije mnogo verovatno da će te ponovo pokušati. Oni znaju da sam im na tragu. Ne znaju dokle sam stigao ali znaju takođe i to da ukoliko neko od njih javno ne prizna učinjeni zločin, ja se neću usuditi da potera optužim za vešanje Metlokovе bande i skrivanje otetog plena. Čak i ako bih našao novac, to ne bi ništa značilo. Jets bi jednostavno mogao da kaže kako je neka druga razbojnička banda opljačkala Metlokovu grupu i sakrila novac. No ipak postoji jedna mogućnost... ako bismo ja neki pouzdan svedek videli nekoga od njih ili sve kad odu i uzmu skriveni novac. To bi bio dokaz da su oni ti koji su ga sakrili. Iz toga bi se onda lako izvukao zaključak i za sve ostalo.

— Ali sam si rekao da su se oni pritajili i da neće ništa preduzimati — predočio mu je Džekob Ledler. — Sigurno je da oni neće pompezno izaći iz grada i poći da uzmu novac, pogotovo što znaju da sumnišaš na njih i da ćeš ih možda pratiti.

— Naravno da neće — složio se Dok. — Sem u jednom slučaju... Ako se budu uplašili da mogu novac izgubiti! Tada bi verovatno pohitali da ga uzmu.

Holidej je ugasio opušak cigare u pepeljaru ukrašenu ornamentima.

— Shvati, oni su se znojili, izvršili ubistvo, lagali i sav svoj život uložili da se dočepaju tih dvadeset hiljada dolara! — rekao je Holidej — U takvoj situaciji si-

gurno je da ne bi mogli mirno da stoje ako bi postojala makar i najmanja mogućnost da izgube taj teško zadeseni plen.

— Ali... postoji li takav rizik?

— Ako i ne postoji udesićemo tako da oni to poveruju.

— A kako misliš to da postigneš.

— Mislim da to nije neizvodljivo ali za to mi je potrebna tvoja pomoć. Pomislija sam na Ferela, ali sam odustao jer... mislim da je bolje da on taj deo plana ne zna.

— Ti to najbolje znaš.

— Tako je. — Dok Holidej je malo počutao. — Upozoravam te da je deo mog plana zasnovan na prevari.

— U redu, rekao sam već.

— Ta prevara nije baš po zakonu.

— Nećemo da budemo sitničari.

— Dobro, onda ću ti reći. Treba da kidnapujemo Džoa Burka!

— Burka! Slušao sam otmica-ma dece, ali odraslih! Šta misliš ti-me da postigneš?

— Rekao sam ti da bi sada bilo najvažnije da zločinci pomisle da je njihov plen u opasnosti. Oni su već nesigurni, naročito posle Telonove smrti, jer ne znaju šta mi je on na samrti otkrio. Jets je prihvatio moju priču da je kockar pomenuo ime neke devojke, ali Burk je ostao sumnjičav. Mislim da je i Jets zapazio njegovu nervozu pa sam došao na ideju da to iskoristim.

— Kako?

— U ovom momentu lanac zločina je još čvrst, ali ako jedna karika popusti cela građevina laži će se srušiti kao kula od karata. Treba naći slabu kariku, a ja mislim da je ta karika Burk.

— Recimo da je tako, ali ne vidim šta ti to koristi.

— Evo šta — nastavio je Dok. — Ako otmemo Burka i negde ga sa-

krijemo. Jets će pomisliti da je Burka izdala hrabrost i da je pobe-
gao iz grada. Naravno, niko ne beži
bez novca ako mu je novac pri ru-
ci i Jets će obavezno posumnjati da
je Burk pokupio opljačkani novac
i zbrisao. Neće biti teško da to po-
veruje jer sigurno zna da je Burk
vrlo promućuran i da se ne libi ne-
časnih ideja. On zna da je Burkova
ideja bila da prisvoje opljačkani
novac.

— Hm, zvuči logično — složio se
Ledler.

— U takvoj situaciji šta će Jets
učiniti? Šta bi ti učinio da si na
njegovom mestu?

— Ne samo da si hrabar i brz
na revolveru nego si i lukav. Na-
ravno, zna se šta bih učinio. Pošao
bih da proverim da li je plen na
mestu.

— Tačno. To će učiniti i on. Ka-
da se to desi treba samo da ga ne-
opaženo pratimo i on će nas odve-
sti do novca. Onda ćemo ga samo
skleptati.

Ledler se zamislio. — Tu nedos-
taju još samo dve sitnice.

— Znam — rekao je Dok. —
Jedno je dovoljno autoritativan
svedok koji će biti prisutan kada
Jets dođe da uzme novac. Za to ne
brini. Postaraću se da bankar Fe-
rel preuzme tu ulogu. To je i logi-
čno jer je u pitanju novac koji je
njemu poveren. Druga je...

— Da, druga...?

— Otmica Džoa Burka. Tu ćeš ti
odigrati glavnu ulogu.

— Ali... — uzvrpoljio se Ledler.
— Znaš da ja nisam vešt za takve
stvari. Može se desiti da nešto po-
kvarim.

— Ne, nećeš. Evo saslušaj šta
sam smislio.

Tihim, odmerenim glasom kao da
priča davno doživljenu pustolovinu,
Holidej je novinaru izložio plan ka-

ko da prevare Džoa Burka. Ledler
je sve vreme sumnjičavo vrteo gla-
vom, ali je na kraju pristao.

— Kako ti se čini? — zapitao je
Dok.

Ledler je zatreptao očima. — Na-
dam se da neću nešto zabrljati. —
Onda je stisnuo pesnice i sjajnim
očima pogledao Holideja. — Ne,
bogami, neću ništa zabrljati. Želim
da ovaj grad bude čist od šljama i
smoći ću snage da pomognem u
njegovom čišćenju.

Dvojica prijatelja su se ozbiljno
pogledali i jedan drugom čvrsto
stisnuli ruke. Ledler je ugasio sve-
tlo u prostoriji i odškrinuvši spo-
redna vrata provirio napolje. Vi-
devši da je sve mirno, dao je znak
Holideju i izašavši u dvorište njih
dvojica su došli do glavne ulice.
Bila je već blizu ponoć i na ulici
nije bilo nikoga, ali su zvuci muzi-
ke i veselja nesmanjenom žestinom
dopirali iz saluna. „Bonanca” je os-
tala za njima kao i dva druga ble-
štavo osvetljena saluna u kojima se
kočkalo i zabavljalo uz obilno toče-
nje pića. Grad je živio svojim živo-
tom ne sluteći veliku igru koja se
pripremala.

Birajući sporedne ulice i senke
nastrešnica, Ledler i Holidej su de-
setak minuta kasnije stigli do Bur-
kove kuće. Iako je bilo već kasno,
jedar prozor je bio osvetljen što je
značilo da Burk ne spava.

— Da nije slučajno devojka tu?
šapnuo je Ledler ohlađenim gla-
som.

— Misliš Ferlova? Ne, ne veru-
jem u to. Uostalom moramo rizi-
kovati. Pođi i pokucaj.

Ledler je pošao pošljunčenom
stazom do vrata kuće i pokucao.
Odmah se odazvao grub Burkov
glas.

— Ko je?

— Ledler. Potreban mi je jedan jednopreg. Hitno.

— Zar u ovo doba noći, čoveče? Zna li koliko je sati?

— Znam, ali novinarski poziv je takav da ne trpi odlaganje. Hoćete li mi pomoći?

— Tamo je Founi. Nije bilo nužno da dolazite ovamo — čuo se iznutra upola ljut glas.

— Bio sam tamo, nema ga. Zato sam i došao.

— Evo me — rekao je Burk stavljajući šešir na glavu. — Kad sutra izribam onu pijanu mešinu neće mi više...

Zastao je u sred rečenice jer je primetio siluetu koja je izronila iz mraka. Hteo je da vikne, jer nije imao vremena da se maši pištolja, ali sve je bilo kasno. Cev niklovanog „Linkolna” spustila mu se na glavu i on je bez glasa prevrnuo očima. Holidej ga je spremno dočekao na ruke i prebacivši ga preko ramena odneo ga dublje u dvorište.

— A sada podi do Founija i dovedi jednopreg. Suviše je težak za nošenje.

Pola časa kasnije spetljan kao kobasica i dobro začepljenih usta. Burk je sedeo na podu pomoćne prostorije u redakciji „Zecer Herald”. Vezan za jedan stub on je besno kolutao očima i mumlao pokušavajući da se oslobodi. No umirio se kada je prepoznao Holideja i njegove oči zamaglila je senka straha. Holidej mu se uneo u lice.

— Pružiću ti šansu da se spaseš rešala. Burk. Ja znam sve. Ako priznaš krivicu i pristaneš da svedočiš na sudu, ja ću se zauzeti za tebe. Ne obećavam ništa ali pokušaću. Šta kažeš?

Burk je besno zakolutao očima i mumlao

— Ne pristaješ? Dobro. Videćemo

šta će tvoji ortaci uraditi kada čuju da si nestao. Ja već naslućujem šta će pomisliti i šta će preduzeti. A kada se sve završi neće ti se više pružiti šansa da se izvučeš. Adios!

Pre nego što je napustio redakciju, Holidej se obratio Ledleru. — Dobro ga čuvaj i pravi se da ništa ne znaš. Ostalo prepusti meni.

Zatim je na sporedan izlaz izašao u noć.

*

Poodmaklo jutro ogrejano jarkim suncem nagoveštavalo je topao dan kada je Dok Holidej izašao iz saluna i uputio se ka kući Džastina Ferela. Pre toga je dugo sedeo i pušeći posmatrao kroz prozor šta se na ulici događa i tek kada je ugledao Pjuriti Ferel koja je prošla ka donjem delu grada da bi se petnaestak minuta kasnije zadihana, žurnim korakom vratila nazad, odlučio je da je vreme da pođe. Po izrazu njenog lica zaključio je da se njegova predviđanja ostvaruju i da je vreme da stupi u akciju.

Približavajući se impozantnoj Ferelovoj kući okruženoj velikim vrtom iz koga je dopirao jak miris rascvetanog zumbula, ugledao je bankara kako nervozno šeta verandom. Kada ga je video, bankar mu je pošao u susret.

— Dobro je što ste došli. Već sam nameravao da vas potražim.

— Zbog noćasnog događaja? — zapitao je Dok praveći se nevešt.

— Da, trebalo bi da o tome porazgovaramo, jer sada znam neke činjenice koje potvrđuju...

— Ne, ne zbog Telona — prekinuo ga je Ferel. — Desilo se nešto drugo

— Nešto drugo? A šta to?

— Nestao je Džo Burk. Nema ga

u gradu. Moja kći Pjuriti je, kao i obično, otišla da se s njim vidi, ali je našla kuću praznu... i nezaključanu. Nije ga našla ni u štali a noćni momak Founi joj je kazao da ga od sinoć nije video iako je trebalo da se jutros pojavi. Ne razumem šta bi to moglo da znači.

Holidej se pogladio kažiprstom po vrhu brade. — Verovatno je pobe-gao. A znam i zašto — dodao je zamišljeno.

— Pobegao? — zinuo je Ferel za-prepašeno. — Jeste li sigurni? To će uništiti Pjuriti.

Holidej je ostao hladan na nje-govu primedbu. — U to sumnjam, ali čak i ako je tako to je još uvek bolje od onoga što je moglo da joj se desi. — Začutao je i izvadio ci-garu iz pozlaćene tabakere. — Mis-ter Ferele, treba da budemo razum-ni i pogledamo istini u oči. Sada je izvesno da je vaš budući zet zlo-činac i da su to i ostali članovi po-tere. To mi je Telon priznao na samrti.

Ferel je očajno lupio pesnicom po ogradi.

— Šta da radimo? — zapitao je.

— Iskoristimo ono što nam sud-bina šalje. To će možda biti način da ih pohvatamo... sa dokazima. Ali za to bi bilo potrebno da alar-mirate šerifa.

— Kako?

— Obavestićete ga da je Burk nestao. Najprirodnije je da to učinite vi, jer je vaša kćerka njegova verenica. Tako ćemo Jetsa naterati da stupi u akciju. Ja mislim da će oni odjahati do mesta gde su sa-krili novac, a ja ću ih pratiti.

— Da to ne bude opasno?

— Paziću da ostanem van doma-šaja njihovog pogleda, a kada im priđem paziću da mi budu na ni-šanu. Ali, za taj deo trebaće mi svedok, neki čovek ugledan i po-

štovan u Zeceru. U suprotnom, mo-glo bi se desiti da protiv sebe imam reč članova potere, od kojih je jedan šerif. Cilj mi je da vratim opljačkan novac i da ih privedem pravdi.

— A ta osoba ugledna i poštova-na u Zeceru...

— Mislio sam da to budete vi, mister Ferele. Vi biste mogli osta-ti van domašaja njihovih pogleda za slučaj da dođe do pucnjave...

Ferel je odmahnuo glavom.

— Ja ću biti naoružan i jahaću zajedno sa vama, Holideje. U pr-vom momentu nisam se složio sa vašim sumnjama i teorijama. Ali sada, kada ste mi sve dokazali, ja sam bez rezerve uz vas. Ne zabora-vite da je moja banka opljačkana.

— Dobro, mister Ferele. Svratiću do vas čim Jets nešto preduzme, odnosno čim odjaše iz grada, ako postupi kao što predviđam. Dotle ne treba da nas vidi zajedno, jer može nešto da posumnja.

— U redu. I još nešto, mister Holideje.

— Da?

— Ne treba da brinete da će Pjuriti ovo saznati. Bez obzira kako se sve ovo završi, ona će sutra uju-tro otputovati diližansom. To sam odlučio i pre nego što ste mi ovo ispričali. Dosta sam razmišljao o Džou Burku. Kaže se da vuk dla-ku menja a ćud nikada, i sada ve-rujem da je to tačno. Kad pomislim da je moglo da se dogodi da se uda za konjokradicu.

— I ne samo to, mister Ferele, on je sada i ubica — podsetio ga je Holidej. — Metlok i njegovi ljudi obešeni su bez suda.

— Pjuriti je potrebno staranje i savet odgovorne žene, mister Holi-deje. Smrt njene majke bila je vi-šestruka nesreća za sve nas, ali ona ima tetku u San Vandi. Mislim da

će joj kratak odmor u Vandi dobro činiti.

— Šta na to kaže Pjuriti?

— Još joj nisam izložio svoju ideju o odlasku na to putovanje... nisam imao vremena da joj to kažem. Vidite i sami kako se sve brzo desilo. Ali u svakom slučaju za nju će biti dobro da se za neko vreme udalji iz ove sredine.

— Tačno, tačno — rekao je Holidej i ustao. — A sada da ponovimo: vi ćete obavestiti šerifa, a posle toga čekaćete me ovde sa osedlanim konjem. I pazite da ne napravite neku grešku. Jets nije naišao.

Ferel je klimnuo glavom i uzeo šešir sa čiviluka. Dva čoveka su zatim izašla na ulicu i Holidej je zamišljenim pogledom ispratio bankara koji se brzo udaljavao.

Pitao se da li će plan uspeti. Za to mu je sada trebalo još samo malo sreće.

IX

Šerifov zamenik Ridž Mak Kri vratio je nazad prazan poslužavnik i stavio ga na pisaći sto.

— Kako je Permitter? — promumlao je Jets stavljajući svoj „stetston“ šešir na kuku na zidu.

— Rame mu je loše... i malo govori.

Tom Jets je verovao da je to tačno. Dva puta je na diskretan način pokušao da od bandita sazna više pojedinosti o njegovom povratku u Zecer, ali bez uspeha. Džesi Permitter bio je još uvek bolesnik. Dani putovanja kroz pustinju pogoršali su stanje njegove rane i biće potrebno nedelju dana da se on oporavi.

— A šta je sa ostalima?

— Brenton se jada kao i uvek... da mu doručak nije dovoljan;

Mark Kolbert još uvek tvrdi da je nevin i da mu je sve namešteno.

— Da, da... iste stare priče. Ostalo nije ni potrebno da mi kažeš.

Jets se zagledao kroz prozor. Bilo je devet i trideset ujutru i Zecer je već bio uveliko budan. Rani jutarnji kupci već su se vraćali kućama iskoristivši relativnu hladovinu jutarnjih časova.

Šerif je nabrao čelo kada je primetio bankara Ferela, koji se brzo približavao dolazeći preko ulice. Izgledalo je kao da mu se neuobičajeno mnogo žuri jer je, dok je hodao, mahao rukama kao da pliva uz brzu rečnu maticu.

Bankar je ušao bez kucanja. Lice mu je bilo rumeno, a od preterane žurbe ubrzano je disao.

— Šerife! — izustio je bez daha. — Moram hitno da razgovaram s vama... nasamo!

Jetsu se nije mnogo dopao dramatičan ton njegovog glasa, ali je ipak odlučio da udovolji bankarevom zahtevu.

— Ridže, čini mi se da je sad zgodan trenutak da ispitaš onu Džeksonovu priču. Sećaš se, on se nešto žalio da su mu neki kradljivci ukrali deo stada.

— Svakako, šerife — šerifov pomoćnik bacio je kratak pogled prema bankaru. — Poći ću tamo iz ovih stopa.

Bankar je sačekao dok je šerifov pomoćnik uzeo svoj šešir i pušku sa police za oružje. Nervozno se igrao lančićem časovnika, ali je čekao.

Onog momenta kada je Mak Kri zatvorio vrata za sobom i kada se na drvenom trotoaru začuo odjek njegovih koraka, Jets se obratio Ferelu.

— Pa mister Ferele recite sada. Šta je to tako hitno i tajno što vas dovodi ovamo?

— Čekajte malo, Jetse — obratio mu se bankar dižući ruku. — Zatvorite vrata odeljenja sa ćelijama. Stvar je delikatna.

Na šerifovom licu ukazalo se negodovanje, ali je ipak poslušao. — Toliko delikatna da niko ne sme da čuje — dodao je zlovoljno, i ponovo seo za sto. — Dakle?

— Šerife, Burk je nestao! — izustio je bankar kratko.

— Burk? Nestao? — ponovio je šerif i ledena grudva mu se počela dizati iz želuca ka grlu mada mu još nije dolazilo do svesti šta bi to moglo da znači.

— Da, nestao. Nema ga kod kuće niti u štali.

— Možda je otišao negde... poslom? — progovorio je Jets.

— Nije verovatno. Rekao bi Pjuriti ako je nameravao da negde ode, a sem toga nije se javio ni Founiju.

— Ja sam ga video sinoć kad je Telon... — Tom Jets je začutao i sa usana mu se otelo.

— Prokletstvo...

Lice mu je pobledelo, a šake nesvesno stisnule u pesnice. Onda mu je pogled kliznuo do Ferela koji ga je gledao sa iščekivanjem.

— Šerife, to mi se nimalo ne sviđa. Noćas je nastradao Telon, a jutros nema Burka.

Jets je shvatio da mora odglumiti ulogu koju je sebi nametnuo. Raspinjala ga je sumnja, jer se setio Holidejevog pogleda i Burkeove nervoze. Sumnjao je ono najgore: da se Burk uplašio i pobegao. Ako bi to bilo tačno, onda je sve izgubljeno. No još nije hteo da se preda.

— Mister Ferele, krađe, ubistva, nestanci i slično spadaju u moju nadležnost. Vi pođite mirno kući i sve prepustite meni.

Rekavši to, Jets je dograbio svoju „vinčesterku” i prošavši pored

razrogačenog Ferela odjurio prema štali. Ako se Burk zaista uplašio i pobegao onda je to moglo da znači samo jedno: da će otići do skrovišta i uzeti novac... i to najverovatnije ne samo svoj deo već i deo svojih saučesnika. Ako to do sada već nije učinio, trebalo ga je po svaku cenu sprečiti.

— Prokleti Burk! Ako ga uhvatim razapeću ga na kaktus, — šaptao je Jets trčeći.

Desetak minuta kasnije pošto je od Founija saznao da njegov gazda nije dolazio i da je njegov konj na neobjašnjiv način nestao iz korala, i pošto su mu Burkovi susedi potvrdili da u toku noći ništa sumnjivo nisu čuli, Jets je pojahao svog konja i jurnuo ka izlazu iz grada kao da su mu za vratom svi đavoli pakla.

*

Sa svog mesta na balkonu iznad banke Dok Holidej je pratio pogledom konjanika koji je punom brzinom pojurio od šerifove stanice u najbližu pobočnu ulicu.

— Uputio se prema preriji — uzviknuo je Ferel. — Mora biti da je pošao da nađe Dursa.

— Naravno. Ortak će mu biti potreban. Idemo za njim: — rekao je Dok.

Sišli su niz gvozdene stepenice koje su sa balkona vodile na ulicu i pojahali konje koji su ih čekali. Jets je već bio stigao do predgrada, ali Dok je skrenuo pažnju bankaru da je za prvo vreme dovoljno da ostanu na pristojnoj udaljenosti. Ako bi šerif primetio da ga neko prati, bilo bi moguće da nasluti da je u pitanju klopka.

Holidej je išao za oblakom prašine koji se udaljavao prema jugu i sa Džastinom Ferelom ostao skri-

ven na jednom grebenu, dok je konjanik u podnožju grebena zastao pored žičane ograde jednog ranča. Odmah zatim neki čovek izdvojio se iz grupe kauboja i prišao Jetsu. Posle kratkog razgovora prošao je kroz vratnice i obojica su onda odjurila u pravcu Zecera.

Pustolov je sačekao da obidu greben, a onda se obratio bankaru.

— Mi ćemo ostati ovde da vidimo kojim putem će otići u pustinju. Kada to budemo znali, biće sasvim lako naći njihov trag.

Verovatno zbog toga što su želeli da izbegnu grad, dva konjanika skrenula su na istok neposredno ispred predgrada Zecera i odatle se uputila pravo prema granici pustinja. Kada se oblak prašine udaljio prema pustoj ravnici kroz uzani prolaz na vrhu grebena, Holidej je klimnuo glavom svom saputniku i obojica su pojahali prema prolazu.

Trag je bio jasan i u vidu linije izrovanog peska pružao se na zapad, ka jednom drvenom grebenu koji je bio uobičajeni ulaz u divljinu. Holidej je terao konja laganim kasom pored linije traga, posmatrajući teren ispred njih ne bi li ugledao oblak prašine dignut konjskim kopitama. Ali, nije mogao da ga vidi. To mu je odgovaralo. Želeo je da oni koje prate izvesno vreme budu daleko ispred njih, tako da ne primete prašinu koju gonići budu dizali. Posle, kada budu blizu skrivenog plena, neće biti važno. Članovi nekadašnje potere biće suviše zaokupljeni hiljadama dolara da bi mnogo obraćali pažnju na nešto drugo.

Holidej je poterao konja napred. Deset minuta kasnije ugledali su mali pramičak prašine koji se uzdizao u pustinji ispred njih. Istog trenutka Holidej je zategao vodice

i zaklonivši oči od bleska sunca, zmireći pogledao u pravcu kojim su išli.

— Idu pravo prema kanjonu — predočio je Holidej. — Čim budu zašli iza onog grebena, mi ćemo poći za njima.

Čekali su dok se oblačak prašine lagano ali sigurno približavao ulazu u kanjon. Ferelu se to činilo kao večnost budući da je rastojanje bilo veće nego što je bankarevo nevesto oko procenilo. No, konačno je oblačak prašine zašao za greben i Holidej je dao znak da pođu.

Posle pola časa dva konjanika su stigla do razjapljenih čeljusti kanjona. Trag se spuštao prema kamenitom centru kanjona niz jednu uzanu pukotinu. Jahali su oprezno, svesni da iza svake krivine mogu naići na Jetsa i ostale.

Kraj njihovog puta došao je iznenada. Holidej je baš bio obišao oko jedne stene kada je ispod jednog kamenog ispusta, jedva desetak metara daleko, ugledao dva konja. Taj ispust bio je deo širokog zupčastog grebena koji se dizao iz peska i utapao u zid pukotine.

Holidej je kliznuo iz sedla i pri ljubio se uz stenu. Dalje, više na grebnu, čuo je glasove i ugledao članove bivše potere. Nalazili su se na ulazu u jednu pećinu i odbacivali su ustranu stene i kamenje.

Bilo je to savršeno mesto za skrivanje opljačkanog novca iz Zecera.

Dok Holidej se povukao unazad do bankara. — Vi ostanite ovde, mister Ferele — naredio mu je. — Ja ću se popeti na stenu iznad njih.

Ferel je sumnjičavim okom odmerio strmu liticu.

— Ako pokušaju da pobegnu — rekao mu je Holidej — ispalite jedan hitac iznad glava njihovih konja. To će uplašiti životinje i onemogućiti lupežima da pobegnu.

Bankar je izvadio revolver i proverio da li je pun.

— Nisam ispalio metak iz ovog pištolja već ne znam koliko dugo — primetio je Džastin Ferel kiselo.

— Možda nećete ni morati. — Pustolov je izvukao pušku iz futrole na sedlu i pripremio se da pretrči rastojanje koje ga je delilo do podnožja litice. Bacio je pogled ka onima gore: oni su bili suviše obuzeti svojim poslom da bi motrili na podnožje kanjona.

Holidej je potrčao preko brisanog prostora i zaklonio se ispod jednog kamenog ispusta. Dvadesetak metara dalje naišao je na seriju stepenastih ispusta u plavičastoj kamenoj steni. Oprezno je štao na prvi minijturni stepenik i dohvativši prstima sledeći ispust povukao se naviše, a onda s naporom nastavio da se penje. Dva puta zamalo da se nije okliznuo. No ipak je nastavio dalje i konačno se uspuzao na uzan vrh iznad ulaza u pećinu. U jednom trenutku „vinčesterkom” je zagrebao stenu i glasovi dvojice bivših gonilaca su istog časa zamrli.

— Šta je to? — bio je to Jetsov glas.

— I meni se čini da sam nešto čuo — složio se Durs. — Možda je neki gušter skotrljao komad kamena.

— Nije mi tako izgledalo — rekao je Jets muklo.

— Ne budi nervozan — umirio ga je Durs. — Čega se plašiš? bez odgovora.

Pitanje je izvesno vreme ostalo — Ima nešto što mi se u celoj toj priči ne uklapa — začuo se konačno Jets.

— Šta to?

— Ako je Burk počeo pre nas morao bi već biti ovde, a njega nema. Sem toga, nigde nismo naišli na njegov trag.

— Možda nije ni nameravao da dode ovamo — primetio je Durs.

— Nemoguće. Kako bi pobegao bez novca? Ne, to nikako ne ide... sem ako...

Santimetar po santimetar Dok Holidej je lagano nameštao cev „vinčesterke” preko ivice i nanišao na ljude ispod sebe. Oni su stajali pored delimično otkrivenog otvora pećine u kojoj je mogao da vidi vrećice od nepromočivog platna pokrivene slojem prašine.

— Da se niste makli! — njegova oštra komanda presekla je tišinu.

Niko se nije pomerio. Jets je digao glavu i lagano opsovao.

— Ti, Jets! — zapovedio je pustolov. — Stapi tu pored litice sa rukama dignutim uvis.

Šerif se ispravio do pune visine i sa licem koje nije skrivalo mržnju zakoračio jedan korak prema steni.

— Ti si to, dakle, smislio. Ti si nas namamio u klopku — procedio je stežući vilice. — Trebalo je da se setim da nešto nije u redu čim nismo naišli na Burkov trag.

— Trebalo je... ali se nisi setio. Svejedno, na kraju bi se ipak sve otkrilo. Takva je logika zločina, Jets, ti to dobro znaš.

— Šta si uradio sa Burkom? Ubio si ga? — upitao je Jets.

— Šta ti pada na pmet? To nije moj metod rada. Burk leži spetljan i zatvoren. Čeka suđenje.

— Holideje... — Jets je pogledao pustolova. — Ovde ima dovoljno za sve nas. Telon je mrtav i ti uzmi njegov deo. Svakome po pet hiljada. Uzmi i Burkov deo!

Holidej se glasno nasmejao. — Nema pogađanja — rekao je odlučno.

— Kakva je tvoja korist u ovome? — nastavio je Jets. — Bedna hiljadarka, možda dve... a možda i manje. Budi pametan, Holideje.

Možeš odavde otići sa deset hiljadarki u džepu i niko nikada ništa neće znati.

— Sem mister Ferela — rekao je Dok. — On nas gleda sa dna jaruge.

Dve glave okrenule su se prema bankaru, koji je sa revolverom u ruci virio iza jedne stene.

— Jedan kuršum će ga srediti — šapnuo je Jets. — Budi pametan, Holideje.

— To si i ranije rekao — prevatio je Holidej lenjo preko usana. — Ali... nema pogađanja.

Pokretom „vinčesterke” dao je Dursu znak. — Otkopčaj opasač.

Dursovi prsti su pošli ka kopči opasača. Pogledao je iskosa Jetsa; šerifovo lice bilo je belo kao nadgrobna ploča. Razmišljao je o povratku u Zecer, gde će biti zatvoren u ćeliju: Prisećao se svojih snova o bogatstvu.

— Ubij ga! — promrmljao je.

Durs je odglumio da petlja prstima oko kopče i kada je njegova ruka kliznula ka revolveru, on je potegao brzo kao kobra. Ali, pao je odmah pogođen u rame kuršumom iz Holidejeve puške.

Jets se bacio ka pećini. U skoku je potegao pištolj i opalio i pustolov se priljubio uz stenu. U tom trenutku Durs je krvavog ramena utrčao u pećinu.

Holidej je mahnuo puškom bankaru da pride bliže. Oslušnuo je bat čizama po kamenu; begunci su bežali dublje u pećinu.

Stežući „vinčesterku” u jednoj ruci, Holidej se suljnuo niz stenu do ispusta ispod njega. Oprezno, korak po korak, prišao je ulazu u pećinu. Iz unutrašnjosti pećine zjapio je mrak, a na ulazu crveneo se krvav trag.

Holidej je šmugnuo u pećinu i zastao nekoliko sekundi da bi mu

se oči navikle na tamu. Posle nekoliko metara pećina se spuštala naniže i pridržavajući se za zid, Holidej je polako pošao pazeći da se ne oklizne niz vlažan tunel. Prošavši kroz sužen ulaz, Holidej je kresnuo šibicu i obasjao proširenu pećinu. Za nekoliko sekundi palidrvce mu je otkrilo čorsokak na jednoj strani.

Pustolov je nečujno pošao ka drugom kraju podzemne prostorije. Išao je desetak koraka pipajući levom rukom po zidu hodnika. Opo-
menulo ga je grebanje metala o kamen i on se bacio na tlo u trenutku kada je pucanj potresao pećinu i narandžasti blesak obasjao mesto zasede. Ležeći na jednoj steni, Durs je ciljao na pustolova.

Uvidevši da mu puška smeta u borbi izbliza, Dok je odbacio „vinčesterku” i izvukao „kolt”. U mag-novenju je ispalio nekoliko hitaca i kada je zaklonjen iza jedne stene počeo puniti prazan magacin, Durs je pošao da mu zađe s boka. Holidej je pripucao i naterao ga da se povuče.

Posle toga nastala je duga, neprirodna tišina.

— Seme! — povikao je Jets hravim glasom.

Bojeći se da ne otkrije svoj položaj, Durs nije odgovorio.

— Seme... podi i sredi Ferela! Ja ću se pobrinuti za ovog uljeza.

Začulo se grebanje čizama po steni i Sem Durs je posrćući pošao da posluša Jetsovu naredbu.

Holidej je odmah shvatio da mora brzo delovati. Čak i ovako ranjen, kauboj je bio suviše velika opasnost za neveštog bankara. Dоследno tome, Dok Holidej je pokušao da se, uzmičući iza zaklona, vrati ka izlazu, ali ga je Jets, izvirivši iz svog zaklona, zasuo kišom kur-

šuma, što je pustolova nateralo da se ponovo priljubi uz zaklon.

— Ne bih dao ni prebijenog centa za Ferela — podsmehnuo se Jets likujući.

Holidej je nanišanio u pravcu odakle je dolazio glas i pritisnuo okidač. Kada je odjek pucnja zamro u pećini, Jets je nastavio svoju tiradu.

— Istina, Sem je ranjen — priznao je. — Ali svejedno, on je ipak dosta brz. Kad bolje razmislim, makar kakav da je, bolji je od našeg prijatelja bankara, koji sigurno nije skoro taknuo revolver.

Holidej je shvatio da, uprkos opasnosti i pogubnim posledicama, mora da učini odsudni korak. Izašao je iz zaklona i pošao nazad ka ulazu u pećinu.

„Kolt” u Jetsovoj ruci dva puta je planuo. Šerif je bio nestrpljiv i dva bleska osvetlila su tamu u pećini, a Holidej je pri tom blesku ugledao šedifovo lice. Dok je Jets po treći put pritiskao okidač, pucanj iz Holidejevog revolvera potresao je hodnik. Opalio je još jednom i mukli udar olova u meso i kosti rekao mu je da je tane našlo svoj cilj. Šerif je mlitavo kliznuo na jednu ravnu stenu, a život je u ritmu pulsiranja srca isticao iz njega.

Dok Holidej se žurno izvukao uz hodnik pećine. Činilo mu se da je prošla čitava večnost pre nego što se uspuzao uz kosinu preko koje je prošao samo nekoliko minuta ranije. Oslonivši se nogama na klizavo uporište, dohvatio se rukama za kameni greben i prebacio se preko njega.

Pucanj revolvera naterao ga je da požuri.

Potrčao je kroz hodnik pećine ka

nepravilnom svetlom otvoru koji je označavao ulaz u pećinu.

Odjeknuo je još jedan pucanj praćen udarom kuršuma u stenu. Holidej je u trku istrčao iz pećine. Privučen pucnjavom u unutrašnjosti pećine, Ferel je počeo da se penje uz liticu u nameri da Holideju pritekne u pomoć. Sada je Durs bio uhvaćen u klopku.

Holidej ga je pozvao po imenu i Sem Durs se okrenuo otkrivši lice presečeno strahom. Očekivao je da će se iz pećine pojaviti šerif Jets, a umesto njega čuo je glas Doka Holideja i ugledao otvor cevi njegovog naperenog revolvera. Dursa je zahvatila panika.

— Ne pucajte, molim vas. Ja nisam ništa kriv — progovorio je ranjeni kauboj zagrcnutim glasom. — Bila je to... Burkova ideja... Njegova i šerifova. Ja... ja sam morao da se složim i da slušam inače bi me ubili.

— Ko je od vas dvojice kriv, imaćeš priliku da ispričaš šerifovom zameniku kada te odvedemo nazad u Zecer — rekao je Holidej. — A kasnije sudiji i poroti — dodao je i vratio revolver u futrolu.

Ferel je učinio isto.

Jašući nazad ka Zeceru, Holidej je unapred uživao u pomisli na kupanje u mnogo tople vode i čistom odelu koje ga je čekalo. Zatim će doći čaša brendija, obilan ručak i cigara, a onda... možda još nešto. Misao mu se zadržala na Bel. Novac od nagrade biće dovoljan da isplati svoj kockarski dug i devojci pruži neophodnu sigurnost za početak novog života. Dakle, sve se lepo završilo. Zaključio je da je zasužio nekoliko dana odmora i blagovanja. A kasnije... već će videti. Na zapadu ima dosta gradova lepših i zabavnijih od Zecera.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

TÍSE! GLAVNI ŠTOŠ JE U TOMÉ
DA IZNENADIMO NEPRIJATELJA!

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

TÍŠINOS! IMADOS
DA PREPADOS NA-
ŠOS NEPRIJATE-
LJOS!

9-19
DICK BROWNE

© King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ western romani ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

